

DİNSİZLİĞİN İLKEL MANTIĞI

Onlar hala cahiliye hükmünü mü arıyorlar?
Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü,
Allah'tan daha güzel olan kimdir?
(Maide Suresi, 50)

HARUN YAHYA
(ADNAN OKTAR)

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Haziran 1999

İkinci Baskı: Ocak 2001

Üçüncü Baskı: Eylül 2001

Dördüncü Baskı: Ekim 2005

Beşinci Baskı: Nisan 2007

Altıncı Baskı: Temmuz 2010

ARAŞTIRMA

YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

**www.harunyahya.org - www.harunyahya.net
www.harunyahya.tv**

İÇİNDEKİLER

YARATILIŞ GERÇEĞİ

GİRİŞ

CAHİLİYE TOPLUMUNU TANIMAK

CAHİLİYENİN SUNDUĞU KARANLIK YAŞAM TARZI

CAHİLİYENİN AHLAKSIZLIĞI

CAHİLİYENİN KORKULARI VE SAPLANTILARI

CAHİLİYENİN DİN KONUSUNDAKİ SAPKIN İNANÇLARI

CAHİLİYE TOPLUMUNUN ÖNEMLİ BİR ÖZELLİĞİ:
İKNA EDİLEMEMELERİ

CAHİLİYENİN İLKEL MANTIĞINDAN UZAKLAŞMAK

SONUÇ

DARWİNİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır. Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 63 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun,

akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çokgeç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Sizin için yerde olanların tümünü yaratan O'dur. Sonra göğe yönelip (istiva edip) de onları yedi gök olarak düzenleyen O'dur. Ve O, herşeyi bilendir. (Bakara Suresi, 29)

www.darwinistpanik.com

Kelebek gibi narin bir canlı kendini düşmanlarından nasıl koruyabilir? Bazı kelebek türlerinin kanatlarında yuvarlak benekler bulunur, bu beneklerin merkezlerinde ise sedefimsi bir lekeden oluşan parlak birer "gözbebeği" vardır. Bu detay kanatların büyük bir çift göze benzemesini sağlar. Gerektiği zamanlarda kelebek kanatlarını açar ve düşmanlarını korkutur. Bu sahte gözleri yaratan Yüce Allah'tır.

www.adnanoktarroportajlari.com

Allah, herşeyin Yaratıcısı'dır. O, herşey üzerinde vekildir. (Zümer Suresi, 62)

Bitki ve ağaç (O'na) secde etmektedirler. (Rahman Suresi, 6)

www.unludarwinistyalanlar.com

(Onlar mı) Yoksa, gökleri ve yeri yaratan ve size gökten su indiren mi? Ki onunla (o suyla) gönül alıcı bahçeler bitirdik, sizin içinse bir ağacını bitirmek (bile) mümkün değildir... (Neml Suresi, 60)

www.islamadavet.org

Sizin için gökten su indiren O'dur; içecek ondan, ağaç ondandır (ki) hayvanlarınızı onda otlatmaktasınız. (Nahl Suresi, 10)

www.arastirma.org

Gökleri ve yeri bir örnek edinmeksizin yaratandır... (Enam Suresi, 101)

www.Allahkorkusu.com

... Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir. (Haşr Suresi, 24)

www.evruncilerinitirafuari.com

Bu ilginç canlı, kabuğu olmayan bir salyangoz türüdür. Nudibranchların çok fazla düşmanı yoktur. Bunun nedeni hayvana iyi bir koruma sağlayan ısırgan hücreleridir. Nudibranch bu hücreleri kendisi üretmez. Hyroid denen zehirli canlıları yer ve onları sindirim sisteminde öğütmez. Bu hayvanlar Nudibranchın sindirim sistemi içinde koruyucu mukusla kaplanır ve ısırgan hücre olarak ona iyi bir koruma sağlar.

www.bilgilerdunyasi.net

... O'nun, alnından yakalayıp-denetlemediğı hiçbir canlı yoktur. Muhakkak benim Rabbim, dosdoğru bir yol üzerinedir. (Hud Suresi, 56)

www.belgeseller.net

Trilobitlerin çok mercekli gözleri vardır. Bu gözler, tıpkı sineğin altıgen petek gözleri gibi, tek bir bağımsız mercek görevi görürler. Yapılan araştırmalar bir trilobit gözünde üç binden fazla mercek olduğunu göstermiştir. Üç binden fazla mercek, üç binden fazla farklı görüntünün bu canlıya ulaşması anlamına gelmektedir. Bu da, 530 milyon yıl önce yaşayan bir canlının, göz ve beyin yapısının ne kadar büyük bir kompleksliğe sahip olduğunu ve evrimle hiçbir şekilde meydana gelemeyecek kusursuz bir yapı sergilediğini göstermektedir.

www.harunyahyaetkileri.com

380 milyon yıllık trilobit fosili

Rhinobatoidei alt takımına dahil olan keman vatozlarının özelliklerinden biri, vücutlarının yan kısımlarının bir gitarın ana hatlarını andıran şekilde girintili olmasıdır. Genellikle tropik denizlerin sahile yakın kısımlarında, deniz zemininde yaşarlar. Keman vatozlarının 95 milyon yıldır aynı kaldığını gösteren resimdeki fosil, evruncileri derin bir sessizliğe mahkum etmektedir. On milyonlarca yıl boyunca değişmeden varlıklarını devam ettiren canlılar, evrimin yaşanmadığını, kendilerini Yüce Allah'ın yarattığını söylemektedir.

www.yaratilisatlasiyorurur.com

95 milyon yıllık keman vatozu fosili

Günümüzde yaşayan keman vatozuna bir örnek

Fosil kayıtları, ladinlerin milyonlarca yıldır aynı olduklarını, herhangi bir evrim geçirmediğini göstermektedir. Resimde görülen ladin tohumu fosili 15 milyon yıl öncesine aittir. Bu fosilin de ispatladığı gibi, aradan geçen milyonlarca yıl boyunca, ladinler hep aynı kalmış, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir.

www.guncelhaber.org

15 milyon yıllık ladin tohumu fosili

Günümüzde yaşayan ladin tohumları (altta)

Işıklı balıklar, okyanuslarda derin sularda yaşayan, ışık üreten organlara sahip olan küçük balıklardır. Işık üreten sistemleri çoğunlukla karın bölgelerinde yer alır. Söz konusu balıkların, bundan milyonlarca yıl önce de vücutlarında ışık üretebilecek son derece kompleks yapıya sahip olmaları evrimciler açısından açıklanamaz bir durumdur.

www.denizlerdesanat.com

23 - 5 milyon yıllık ışıklı balık fosili

Günümüzdeki bir ışıklı balık türü (altta)

Darwin'in, Türlerin Kökeni isimli kitabını yazdığı 1859'dan 2007'ye kadar basında yayınlanan resimlerin hiçbiri ara fosil değildir. Bunlar, ya soyu tükenmiş, ara canlı özelliği göstermeyen canlılara ya da sahte fosillere aittir. Darwinistlerin tek bir ara canlı fosili gösterememelerine karşılık, Yaratılış'ın delili olan milyonlarca fosil bulunmaktadır. Bunlardan biri de resimdeki 8.6 milyon yıllık tilki kafatası fosilidir.

www.darwinistneleridusunmez.com

Tilki kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 8.6 milyon yıl

Bölge: Çin

Üstte 8.6 milyon yıllık tilki kafatası yanda ise onunla aynı özelliklerde kafatasına sahip olan günümüz tilkilerine bir örnek görülüyor.

Bilimin geliştiği, internetin yaygınlaştığı günümüzde artık evrimcilerin hiçbir delili kalmamıştır. Evrim teorisini etkisiz hale getiren konulardan biri de fosillerdir. Bulunan her fosilin, istisnasız olarak, canlıların on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini ortaya koyması teoriyi geçersiz kılmıştır. Resimdeki 9.5 milyon yıllık kurt kafatası da, evrime darbe indiren fosillerden biridir.

www.kabatasdevri.com

Kurt kafatası

Dönem: Senozoik zaman,

Miosen dönemi

Yaş: 9.5 milyon yıl

Bölge: Çin

Yandaki günümüz kurdunun kafatası ile üstteki 9.5 milyon yıllık kurt kafatasının hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık evrimin hiç yaşanmadığının bir delilidir.

"Ancak bütün bu iddialara rağmen ne gariptir ki, gerçekten objektif bir kişinin şunu söylemesi mümkün değildir: 'İşte, benim aradığım kesin bilimsel kanıt burada.'" (Richard Milton, Darwinizm'in Mitleri, Gelenek Yayınları, Eylül 2003, s. 21)

Bilim yazarı Milton'un da dile getirdiği gibi evrim teorisine delil arayan kimse her defasında eli boş dönecektir. 150 yıla yakın süredir yapılan araştırmalarda evrimi destekleyen hiçbir fosil görülmemiş olması bunun delillerinden biridir.

www.netcevap.org

Kaplan kafatası

Dönem: Mezozoik zaman,

Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Canlıların ortak bir atadan türedikleri, uzun dönemler içinde sürekli değişerek bugünkü hallerini aldıkları iddiası fosiller tarafından yalanlanmıştır. Aşağıda görülen 38 – 23 milyon yaşındaki asma yaprağı fosili, diğer canlılar gibi, bitkilerin de evrim geçirmediğinin, yaratıldığının ispatlarından biridir. Günümüzdeki asma yapraklarıyla

milyonlarca yıl önceki asma yaprakları arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık Yaratılış gerçeğinin delillerindendir.

www.evruncilerinitiraflari.com

Asma yaprağı fosili (yanda)

38 - 23 milyon yıllık asma yaprağı fosilinin yandaki yapraktan hiçbir farkının olmadığı açıktır. Milyonlarca yıl öncesine ait fosiller “biz evrim geçirmediğimiz, yarattık” demektedirler.

Ringa ve güneş balıkları fosil kayıtlarında sıkça rastlanan balık türlerindendir. Elde edilen her fosil, canlıların evrim geçirmediğini bir kez daha gözler önüne sermektedir. 54 - 37 milyon yıllık bu fosil de, günümüzdeki Ringa ve güneş balıklarıyla geçmişte yaşayanlar arasında bir fark olmadığını göstermektedir.

www.harunyahya.tv

54 -37 milyon yıllık Ringa ve güneş balığı fosilleri

Ringa balığı

Güneş balığı

Günümüzde yaşayan Ringa balığı (solda)

Günümüzde yaşayan güneş balığı (yanda)

Bir canlı türü ilk olarak hangi özellikleriyle ortaya çıktıysa, milyonlarca yıl boyunca o özelliklerini devam ettirmektedir. Örneğin bir kuzey doğu kaplanı bundan 79 milyon yıl önce nasıl bir görünüm ve yapıya sahipse, bugün de aynı görünüm ve yapıya sahiptir. Bu da açıkça evrim iddiasını yerle bir eden bir bilgidir.

www.evrumbelgeseli.com

Kuzey doğu kaplanı kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 79 milyon yıl

Bölge: Çin

Bazı medya organlarında aralıksız devam eden Darwinist yayınlar içi boş bir propagandadan ibarettir. Evrim teorisi, tarihin tozlu sayfalarına gömülmek üzeredir. Teoriye öldürücü darbeyi vuran en önemli bulgulardan biri de yukarıdaki 79 milyon yıl öncesine ait kafatası fosilidir.

Bozayların, evrimcilerin iddialarına göre milyonlarca yıl içinde aşama aşama gelişmiş olmaları gerekir. Yani, her bir uzuv ve organı kademe kademe oluşmalıdır. Bu durumda fosil kayıtlarında da bu aşamaların izlenebilmesi şarttır. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sürecin izleri hiç görülmez. Bugüne kadar bulunan tüm bozayı fosilleri, resimdeki 90 milyon yıllık kafatası fosilinde görüldüğü gibi, eksiksiz ve tamdır. Bozaylar, evrimin yaşanmadığının canlı birer delilidir.

www.evrimaldatmacasi.com

Bozayı kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Günümüz boz ayılarına bir örnek

Resimdeki 8.2 milyon yıllık kutup tilkisi kafatası da evrim gibi bir sürecin hiç yaşanmadığının ispatlarından biridir. Eğer Darwinistler doğru söylüyor olsaydı, 8.2 milyon yıl önce yaşamış kutup tilkilerinin günümüzde yaşayanlardan çok farklı olması, bu farklılıkların da fosillerden açıkça görülmesi gerekirdi. Ancak tüm fosiller gibi kutup tilkisi fosilleri de, Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

www.darwinizmdini.com

Kutup tilkisi kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 8.2 milyon yıl

Bölge: Çin

Günümüzde yaşayan kutup tilkisi

DİNSİZLİĞİN İLKEL MANTIĞI

GİRİŞ

H ayatı ve ölümü Allah belirli bir amaçla yaratmış, insanlara doğruyu ve yanlışı öğreten hak kitaplar indirerek bu amacı onlara bildirmiştir.

O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstün ve güçlü olandır, çok bağışlayandır. (Mülk Suresi, 2)

Bu amacın özü insanın, herşeyden önce kendisini yaratan Rabbimiz'i gereği gibi tanıyıp takdir edebilmesi, O'nun emirlerini ve koymuş olduğu yasakları titizlikle koruması, dünya hayatının geçici ve sahte bir süsten ibaret olduğunu fark edebilmesi, hayatını ahireti hedef alarak düzenlemesidir.

Hayatını, ahireti esas alarak düzenleyen bir insan aslında dünyada da olabilecek en güzel, rahat ve huzurlu yaşamı sürdürecektir. Çünkü kendi yaratılışına en uygun olan yaşam tarzı Kuran'da bildirilmiştir ve kişi Kuran'da bildirilen Allah'ın emirlerine tam olarak uymakla, bir anlamda dünyayı cennet benzeri bir mekan haline getirmiş olacaktır.

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

Allah, yukarıdaki ayetinde Kuran'a uyan müminlerin güzel bir hayat sürdüceklerini müjdeler. Bu bilgi, aslında insanlara verilmiş oldukça önemli bir sırdır. Ne kadar güzel, ne kadar zengin, ne kadar şöhretli olursa olsun, bir insan Kuran ahlakını yaşamadığı sürece dünyada güzel bir hayat yaşayamaz.

İşte bu kitapta asıl olarak değinilmek istenen konu da budur. İslam ahlakı yaşanmadığında ortaya çıkan yaşam biçiminin her karesinde ne kadar sıkıntılı ve huzursuz bir ortam meydana getirdiğini tüm örnekleriyle ortaya koymak ve buna karşılık Kuran'a uymakla kazanılan **"güzel hayatı"** tanımlamak...

Allah, Kuran'da, Peygamberimiz (sav)'in gönderilmesinden önceki yaşantıyı "cahiliye" yani "cahillik dönemi" olarak isimlendirir. Ancak burada kullanılan "cahil" sıfatı halk arasında bilinen anlamından oldukça farklı nitelikler taşır. Çünkü halk arasındaki cahil tanımlaması, genellikle okuma yazma bilmeyen, iyi bir eğitimi ve tahsili olmayan, görgüden yoksun insanlara yapılan bir yakıştırmadır. Kuran'da ifade edilen cahillik ise kişinin,

yaratılış amacından, Yaratıcımız'ın vasıflarından, kendisine gönderilen ilahi kitaptaki bilgi ve hikmetten, sonsuz yaşamını ilgilendiren konulardan habersiz olması ve bu cehaletin doğurduğu şuursuz bir yaşam biçimini benimsemesidir. Kişinin, kendisini ve içinde yaşadığı bu mükemmel sistemi yaratan Rabbimiz'in üstün kudretini kavrayamamış olması, dünyada yaşadığı olayların şuurunda olmaması cehaletinin bir göstergesidir. Böyle bir insanın görünürde modern, kültürlü, görgülü ve bilgi sahibi olması, okuduğu kitapların çokluğu, onu içerisine düştüğü bu derin cehaletten çıkarmaya yetmez.

Bu tür bir cehaletin ve şuursuzluğun hüküm sürdüğü toplumlara "cahiliye toplumu" denir. "Cahiliye toplumu" kavramı, sadece Kuran indirilmeden önceki dönemlerde yaşayan insanları değil, Kuran indirildiği ve içindekiler tebliğ olunduğu halde Allah'ın hoşnut olduğu ahlak ve yaşam biçiminden uzak olan toplumları da içine alır.

"Cahiliye toplumu"nın temel mantığı şudur: Kişilerin, hayatlarını kendi belirledikleri birtakım doğrulara ve yanlışlara göre sürdürmeleri ve hayatlarının en önemli konusu hakkında duyarsız bir tavır sergilemeleri. Ancak bu seçimleri, onlara ahiretlerini kaybettirdiği gibi, onları dünyada da güzel bir hayat sürmekten mahrum bırakır. Çünkü cahiliye toplumlarında yaşanan sistem, oldukça "ilkel bir mantığa" dayalıdır. Temeldeki amaç, herkes için aşağı yukarı aynıdır: Ortalama 60-70 seneyi aşmayan sınırlı dünya hayatını kendince olabilecek en iyi şartlar içerisinde yaşamak. Bir insanın iyi ve nezih bir yaşam sürmek istemesi son derece meşru bir taleptir. Ne var ki, cahiliye değer yargılarına göre, sözde iyi bir yaşam oluşturmaya uğraşmak bu kimselere hem umdukları iyi yaşamı sağlamaz, hem de onları çok büyük bir kayba uğratar. Çünkü cahiliye ahlakını yaşayan insanların dünyaları son derece küçüktür ve insanı ister istemez küçük düşünmeye, küçük hesaplar yapmaya, basit ve ilkel tavırlar sergilemeye iter. Üstelik bu dünyanın içerisinde yaratılış amacını ve ölümden sonraki yaşamı düşünmek, sonsuz ahiret yaşamı için hazırlık yapmak gibi önemli konular yer almaz.

Cahiliye insanların büyük kısmına göre, dünya hayatı bir rekabet ve çekişmeden ibarettir. Açıkça ifade edilmese de başarılı ve güçlü olmak için, kişinin her zaman öncelikli olarak kendisini düşünmesi ve bencilce hareket etmesi temel prensiptir. Bu batıl ahlakı benimseyen kişi ne kadar zengin olursa olsun, paraya ve mülke o kadar çok bağlanır ve sürekli daha da fazlasını ister. Bu acımasız sistemde ne kadar fazla itibar kazanırsa, o kadar daha ön plana çıkmaya çalışır üstelik bunu başkalarını ezmek pahasına dahi olsa büyük bir hırsla yapar. Bu rekabete kendini o denli kaptırır ki, içine düştüğü cehaletin farkına varamayacak hale gelir.

Bu hayat şeklinin ne denli ilkel ve çarpık olduğu ise ancak Kuran'da belirtilen yaşam biçimi, düşünce ve ahlak yapısı ile düşünüldüğünde anlaşılır.

Bu kitabın amacı da, "cahiliye toplumları"na mensup insanların bir kısmının din ahlakını yaşamamalarından dolayı ne denli "ilkel bir mantık" içerisine düştüklerini göstermektir. Ayrıca bu mantığın getirdiği çarpık ahlak modelini her yönüyle ortaya koymak ve bu karanlık yapıdan kurtulmanın tek çözümünün de ancak Allah'ın insanlar için seçip beğendiği yaşam şekline uymakla mümkün olduğunu ispatlamaktır.

Allah cahiliye toplumu insanlarına şöyle buyurmaktadır:

Onlar hala cahiliye hükmünü mü arıyorlar? Kesin bilgiyle inanan bir topluluk için hükmü, Allah'tan daha güzel olan kimdir? (Maide Suresi, 50)

CAHİLİYE TOPLUMUNU TANIMAK

C ahiliye toplumunun en belirgin özelliği, bu toplumu oluşturan insanların büyük çoğunluğunun Allah'ı tanımamaları ve Allah'ın rızasından uzak bir yaşam sürmeleridir. Bu da onların Kuran'dan ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetinden tamamen ayrı bir düşünce ve ahlak anlayışı geliştirmelerine neden olur. Oysa Kuran, bir insanın ömrü boyunca ihtiyaç duyabileceği tüm konulara cevap veren, yaşamının her alanına çözüm getiren İlahi bir kitaptır. Kuran Allah Katından indirildiği için, insanın yaratılışına en uygun ahlak anlayışını ve en güzel yaşam tarzını öğrenebileceğimiz kaynaktır.

Ancak böylesine kesin ve güvenilir bir rehber varken, onu terk edip kendi doğrularını ve yanlışlarını kendi çarpık ölçülerine göre belirleyen, kendine has yanlış değer yargıları geliştiren bir toplumun mantığı "**cahilce**" kalır. Nitekim cahiliye toplumunun seçtiği yaşam tarzının, ilerleyen bölümlerde çok daha detaylı olarak incelendiğinde, ne derece ilkel olduğunu, günlük hayatın akışında da görebilmek mümkün olacaktır. Cahiliye toplumunun yaşam tarzına ve ahlak anlayışına değinmeden önce, bu toplumun genel özellikleri hakkında kısaca fikir sahibi olmakta fayda vardır.

Her dönemde bir cahiliye toplumu vardır

Günümüze kadar yaşamış birçok toplumda, cahiliye sistemi içinde olan ve bu sistemi benimsemeyerek Allah'ın hoşnutluğunu arayan insanlardan oluşan iki ayrı topluluk olmuştur. Allah'ın Kuran'da belirlediği sınırların dışında yaşayan tüm insanlar, cahiliye toplumunu oluştururlar. Bu kişilerin kendi aralarında farklı yaşam şartları, görüş ve düşünce ayrılıkları olsa bile, temelde ortak bir mantık çarpıklığı üzerine hareket ederler. Bu çarpık mantık da, Allah'ın Kuran'da bildirdiği ve hoşnut olduğu ahlakın dışında yaşamaktır. Her ne kadar bunu sözlü olarak açıkça ifade etmeseler de bu kişilerin, Allah'ın bildirdiği hükümlerden ödün vermeleri, dünyevi istekler üzerine kurulu bir yaşam seçmiş olmaları, kendi nefislerini hoşnut etmek için birçok ahlaki değeri göz ardı etmeleri cahiliye sisteminin bir ferdi olduklarını göstermektedir. Cahiliyenin sadece dünya hayatıyla sınırlı olan bakış açısı Kuran'da şöyle bildirilir:

Bizimle karşılaşmayı ummayanlar, dünya hayatına razı olanlar ve bununla tatmin olanlar ve Bizim ayetlerimizden habersiz olanlar... (Yunus Suresi, 7)

Gerçek şu ki bunlar, çarçabuk geçmekte olan (dünyayı) seviyorlar. Önlerinde bulunan ağır bir günü bırakıyorlar. (İnsan Suresi, 27)

Dünya hayatının nimetlerinden istifade etmek elbette ki yanlış bir şey değildir. Çünkü Allah dünyadaki nimetlerin tümünü insanların faydalanmaları için yaratmıştır.

Ancak cahiliye toplumunun içine düştüğü yanılgı şudur: Cahiliye insanları dünya nimetlerini kullanmakla yetinmezler; bunlara ihtiras derecesinde bir bağlılık gösterir ve ayette de belirtildiği gibi "dünya hayatına aldanırlar". Daha da önemlisi bunları kendilerine verenin Allah olduğunu unutup, O'na gereği gibi şükretmezler.

Bu nedenle günümüze kadar gelen nesillerin yaşam tarzları, zenginlikleri, medeniyetleri, kültür yapıları, ırkları, renkleri, dilleri birbirlerinden her ne kadar farklılık gösterse de, temel mantık ve zihniyet açısından cahiliye toplumları birbirlerinin kopyası olmuşlardır. İster tarihin en ilkel kabilelerine, ister en ihtişamlı medeniyetlerine, isterse de günümüz toplumlarından birine bakalım, cahiliye inancını yaşayan her toplumun peşinden koştuğu şey yine sadece dünya hayatının süsleri olmuştur.

Cahiliye ahlakı nesilden nesile aktarılan batıl bir "inanç sistemi" dir

Cahiliye toplumlarının bir başka özelliği de kişilerin hayata ilişkin bilgileri, kendilerini yaratan Rabbimiz'den indirilen hak kitaplardan öğrenmek yerine, atalarından öğrendikleri batıl inançlar ve yanlış uygulamalardan almalarıdır.

Nesilden nesile miras olarak aktarılan bu batıl sistem, hiçbir zaman sorgulanmaz. Her türlü bilgi kesin birer gerçek olarak kabullenilir. Tüm değer yargıları, doğrular, yanlışlar yeni nesle hazır olarak verilir. Bu nedenle de cahiliye toplumunun bir kısmı, hayatları boyunca doğruları aramak gibi bir ideal içerisine girmezler.

Kuran'da, cahiliye toplumunda yaşayan kimi insanların atalarından miras aldıkları bu batıl sisteme nasıl sorgusuz sualsiz sahip çıktıkları ve düşünmeye gerek dahi duymadan hak dinden nasıl yüz çevirdikleri şöyle haber verilir:

Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiysele? (Bakara Suresi, 170)

Sayıcı çok olmaları, yaşadıkları hayatın doğruluğunu göstermez

Cahiliye toplumlarına ilişkin olarak Kuran'dan öğrendiğimiz çok önemli bir bilgi de, bu toplulukların çoğunlukla inanan insanların oluşturduğu topluluklardan sayıcı fazla olduklarıdır. Kuran'da iman edenlerin sayısının az olacağı bildirilir:

Sen şiddetle arzu etsen bile, insanların çoğu iman edecek değildir. (Yusuf Suresi, 103)

Böylece onlar, az bir bölümü dışında, inanmazlar. (Nisa Suresi, 46)

... Hayır, onların çoğu iman etmezler. (Bakara Suresi, 100)

Onların çoğu Allah'a iman etmezler de ancak şirk katıp-dururlar. (Yusuf Suresi, 106)

Kuşkusuz bu farklılık, Allah'ın önemli hikmetlerle yarattığı bir durumdur. İman edenlerin sayıca az olması, onların güzel ahlaklarını değerli kılar ve ahirette alacakları karşılığı artırır. Çünkü dünya hayatı insanların denenmesi için çok çeşitli süslerle donatılmıştır. Tüm bunlara rağmen, ahiret için yaşayan bir insan, bu süslere aldanan çoğunluktan çok daha üstündür.

Bunun yanında bu konu, inanmayanlar için de oldukça önemli bir deneme konusudur. İnsanların büyük bir kısmı, çoğunluğun peşinden gitmeyi bir adet haline getirmiştir ve doğru olanın çoğunluğun tavrı olduğunu zanneder. Çoğunluğun fikri her zaman için mutlak doğru ve azınlığın fikri de yanlış kabul edilir. Bu nedenle de bazı insanlar hakka davet edildiklerinde mazeret olarak bu yanlış mantığı öne sürerler.

Oysa ki cahiliyenin savunduğu bu ölçü doğru değildir ve cahiliyenin ilkel mantığının bozuk bir çıkarımıdır. Cahiliye toplumunun sayıca fazla olması, bu insanların haklı olduklarını göstermez; aksine bu durum dünya hayatını tercih ederek nefislerinin hoşuna giden işler yapmak istemelerinden kaynaklanmaktadır. Kuşkusuz ki 'ben çoğunluğa uyarım, nasıl olsa onların söyledikleri doğrudur' gibi akıl dışı bir bahane öne sürerek, Allah'ın hoşnutluğunu ve emirlerini göz ardı eden bir kişi ancak kendini aldatmaktadır.

Allah Kuran'da böyle bir toplumun sayıca fazla olmasının hikmetlerini haber verir ve inanan kullarına, bunun bir ölçü olmadığını, aksine vicdanın sesini dinlemeden çoğunluğa uymanın yanlış olduğunu bildirir:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle yalan söylerler.' Şüphesiz Rabbin, Kendi yolundan sapanları daha iyi bilir. O, dosdoğru yolda olanları daha iyi bilendir. (Enam Suresi, 116- 117)

Onların çoğunluğu zandan başkasına uymaz. Gerçekten zan ise, haktan hiçbir şeyi sağlayamaz. Şüphesiz Allah, onların işlemekte olduklarını bilendir. (Yunus Suresi, 36)

Müminlerin gerçeği bulmadaki ölçü ve tavırları ise Kuran'da şöyle tarif edilmektedir:

... İşte (Allah'a) teslim olanlar, artık onlar 'gerçeği ve doğruyu' araştırıp-bulanlardır. (Cin Suresi, 14)

Cahiliye toplumları her dönemde mutlaka uyarılmıştır

Kim hidayete ererse, kendi nefsi için hidayete erer; kim de saparsa kendi aleyhine sapar. Hiçbir günahkar, bir başkasının günah yükünü yüklenmez. Biz, bir elçi gönderinceye kadar (hiçbir topluma) azap edecek değiliz. (İsra Suresi, 15)

Senin Rabbin, 'ana yerleşim merkezlerine' onlara ayetlerimizi okuyan bir elçi göndermedikçe şehirleri yıkıma uğraticı değildir. Ve Biz, halkı zulmeden şehirlerden başkasını da yıkıma uğraticı değiliz. (Kasas Suresi, 59)

Kuran'da yer alan bu ayetler, her cahiliye toplumuna mutlaka kendilerine hak dini anlatacak bir elçi gönderildiğini ifade eder. Allah sonsuz adalet sahibi olduğu için, kendilerine din ahlakı tebliğ edilmemiş ve dolayısıyla uyarılmamış bir topluluğu azaplandırmayacağını haber vermiştir. Allah bu amaçla gönderdiği elçileriyle, Kendisi'nden başka ilah olmadığını bildirmiş ve insanları zorlu bir güne karşı hazırlık yapmaları için uyarmıştır.

Bir ayette Allah şöyle buyurmaktadır:

Onlara da kendi içlerinden: "Allah'a ibadet edin. O'nun dışında sizin başka ilâhınız yoktur, yine de sakınmayacak mısınız?" (desin) diye içlerinden bir elçi gönderdik. (Müminun Suresi, 32)

Kuran'da haber verilen bu önemli gerçek ile birlikte, cahiliye toplumunun aslında sahip olduğu ilkel mantığı yaşamakta bile bile direndiğini de görmüş oluruz. Bu insanlar, Allah'ın ve ahiretin varlığı kendilerine açıkça anlatıldığı, doğru ve yanlışlar bildirildiği halde, batıl cahiliye dinini yaşamakta ısrarlı davranırlar. Bir başka ayette de, kendilerine bir uyarıcı geldiğinde, bu toplumun önde gelenlerinin mutlaka yüz çevirdikleri bildirilir:

İşte böyle, senden önce de (herhangi) bir memlekete bir elçi göndermiş olmayalım, mutlaka onun 'refah içinde şımarıp azan önde gelenleri' (şöyle) demişlerdir: "Gerçekten biz, atalarımızı bir ümmet (din) üzerinde bulduk ve doğrusu biz, onların izlerine (eserlerine) uymuş kimseleriz." (Zuhuruf Suresi, 23)

Tüm ömürleri zorluk ve sıkıntı içinde geçer

Cahiliye ahlakını yaşayan bir insan tüm planlarını sadece dünya üzerine kurar ve ahireti de tamamen unuttur. Dünyaya olan sevgisi kısa süre içerisinde bir hırsa dönüşür ve ne serveti, ne şöhreti, ne de itibarı kendisini tatmin edemez hale gelir. Ne kadar fazlasını elde ederse, bir o kadar daha elde etmek için hırslanır. Bu hırs onun kısa süre içerisinde fiziksel anlamda yıpranmasına, aynı zamanda pek çok ahlaki değerini de yitirmesine neden olur. Çıkarıcılık ve menfaatperestlik dünya hayatında kimse ile gerçek dost olamamasının ve yalnızlık içerisinde yaşamasının nedenidir. Tüm bunlar ve kitabın ilerleyen bölümlerinde

okuyacağınız cahiliye ahlakının getirdiği diğer zorluklar, kişinin dünya hayatından gerçek bir zevk alamamasına ve düş kırıklığına uğramasına sebep olur.

İşte bu, sadece dünya hayatını tercih eden insanların içine düştükleri büyük bir yanılgıdır. Onlar kendilerince tüm nimetlerden zevk alabilmek için birçok olayda Allah'ın emirlerine, İslam ahlakının gereklerine aykırı hareket ederler. Bununla nefislerini tatmin etmeyi ve dünyevi nimetlerden faydalanmayı amaçlarlar. Fakat durum hiçbir zaman sandıkları gibi gelişmez. Allah'ın yaratmış olduğu fıtrata aykırı davrandıkları için arayışı içinde oldukları mutluluğa hiçbir zaman kavuşamazlar ve bir yandan da dünyanın ne kadar kısa ve eksik olduğunu fark ederler. Yukarıda açıkladığımız üzere dünya hayatı, sadece bir imtihan yeridir.

Bu açık gerçeğe rağmen, çoğu zaman bu insanlar, içinde bulundukları durumu dünyada iken anlamaya yanaşmazlar. Tüm yaşamlarını dünya zevkleri uğruna tükettikten ve ölümün eşiğine geldikten sonra bu önemli gerçeği fark eden insanların varlığını Allah Kuran'da bildirmiştir. Bu, dönüşü olmayan bir pişmanlıktır. Ama bundan da önemlisi, kaybedilenin sadece dünya hayatı olmadığıdır. Allah, yanlış mantıklarının peşi sıra gidip, Allah'a hesap vereceklerini unutan bu insanların ahirette de büyük bir hüsrana uğrayacaklarını haber verir:

Allah'a kavuşmayı yalan sayanlar, doğrusu hüsrana uğramışlardır. Öyle ki, saat (kıyamet günü) apansız onlara geliverince, günahlarını sırtlarına yüklenerek: "Onda (dünyada) sorumsuzca yaptıklarımızdan dolayı yazıklar olsun bize" derler. Dikkat edin, o işleyip-yükledikleri ne kötüdür. (Enam Suresi, 31)

Buna karşın, tüm hayatlarını Allah'ın rızasını ve ahireti hedefleyerek geçiren müminler de, Allah'tan bir mükafat olarak hem dünyada güzel bir hayat yaşar hem de ahirette cennet ile ödüllendirilirler:

Böylece Allah, dünya ve ahiret sevabının güzelliğini onlara verdi. Allah iyilikte bulunanları sever. (Al-i İmran Suresi, 148)

De ki: "Allah'ın kulları için çıkardığı ziyneti ve temiz rızıkları kim haram kılmıştır?" De ki: "Bunlar, dünya hayatında iman edenler içindir, kıyamet günü ise yalnızca onlarındır." Bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıklarız. (Araf Suresi, 32)

Onlar iman edenler ve (Allah'tan) sakınanlardır. Müjde, dünya hayatında ve ahirette onlarındır. Allah'ın sözleri için değişiklik yoktur. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur. (Yunus Suresi, 63-64)

Neden ilkel bir hayatı tercih ederler?

Herşeyin dünyayla sınırlı olduğunu sandıkları için

Cahiliye insanının temel özelliklerinden biri, daha önce de belirttiğimiz gibi, dünya hayatını herşeyin üzerinde tutmasıdır. Bunun anlamı şudur: İnsanın büyük bir akılsızlıkla kendisine dünyada verilen "geçici" yaşamı "esas" kabul ederek sonsuz sürecek ahiret yaşamı için bir hazırlık yapmaması.

Kuran'da bu çarpık mantık örgüsüne sahip insanların söyledikleri şöyle haber verilmiştir:

O (bütün gerçek), yalnızca bizim (yaşamakta olduğumuz bu) dünya hayatımızdan ibarettir; ölürüz ve yaşarız, biz diriltilecekler değiliz. (Müminun Suresi, 37)

Bu kimseler Allah'ın insanları yeniden dirilteceğine inanmadıkları için dünya hayatında yaptıkları hareketlerin bir sorumluluğu olduğunu düşünmezler. Ahirette Allah'ın karşısında hesap vereceklerini, O'nun rızasına aykırı davrandıkları için tevbe etmezlerse azaplandırılacaklarını göz ardı ederler. İşte bu düşünce ile cahiliye insanları kendilerini kandırmaktadırlar. Onlar bu hayat şeklini, daha fazla menfaat elde edebilmek ve dünyadan daha fazla yararlanabilmek için tercih ederler. Oysa ki elde edebildikleri sonuç bunun tam aksidir. Maddi ve manevi hazların pek çoğunu yitirir, hayattan, çevrelerindeki insanlardan ve kendilerine verilen nimetlerden umdukları zevki alamazlar.

Çünkü Allah'ı ve ahiret gününü unutmalarından ve Allah'ın hoşnut olacağı hayat şeklinin dışında yaşamalarından ötürü Allah bu kimselerin zevklerini, sevgilerini, mutluluklarını ellerinden alır. Zahiren her ne kadar nefislerinin hoşuna giden olayları tercih etseler de, vicdanlarının sesini dinlemedikleri için asla huzur bulamazlar, mutlu olamazlar. Ayrıca Allah'ın verdiği nimetleri kendileri kazandıklarını zannettikleri için yine onları kendilerinin herhangi bir olay ile kolaylıkla kaybedebileceklerini düşünürler. Bu nedenle sürekli olarak ellerindekileri kaybetme endişesini taşırlar. Kuran'da bildirilen tevekkülü yaşamadıkları için bu kişiler gelecek korkusu içindedirler. Bu nedenle dünyevi anlamda istedikleri birçok şeye sahip olsalar da manevi azap ve sıkıntı içinde yaşarlar. Bu da Allah'ın sadece dünya hayatına razı olan insanlara vermiş olduğu dünyevi bir azaptır.

Dünya nimetlerinden zevk alabilmenin yolu, bu nimetlerin gerçek sahibinin Allah olduğunu bilmek ve Allah'ın hoşnutluğunu arayarak bu güzelliklerden istifade etmektir. Bu önemli gerçeği kavrayan bir insan, dünyevi nimetlerin geçici olduğunu ama sonsuz ahiret hayatında dünya şartlarıyla kıyaslanmayacak kadar üstün güzelliklerin sonsuza kadar kendisine vaat edildiğini bilir.

"Peki cahiliye toplumu bu önemli sırrın farkına varmıyor mu? Ya da dünyadan zevk alamadığını gördüğü halde neden bu ilkel mantığı sürdürmeye devam ediyor?" sorusunun ise, cevabını Allah Kuran'da bildirmiştir:

Bu, onların dünya hayatını ahirete göre daha sevimli bulmalarından ve şüphesiz Allah'ın da inkar eden bir topluluğu hidayete erdirmemesi nedeniyle. (Nahl Suresi, 107)

Allah dilediğine rızkı genişletir-yayar ve daraltır da. Onlar ise dünya hayatına sevindiler. Oysaki dünya hayatı, ahirette (ki sınırsız mutluluk yanında geçici) bir meta'dan başkası değildir. (Rad Suresi, 26)

Görüldüğü gibi Kuran ayetlerinde, cahiliye toplumunun ilkel mantığının altında yatan asıl sebebin, onların **"dünya hayatına bağlanıp, ahireti unutmaları"** olduğu açıklanır. Oysa ki dünya hayatı insanlardan hangilerinin daha güzel tavırlarda bulunacağını denemesi için hazırlanmış özel bir imtihan yeridir. İnsanların asıl yurdu ahirettir. Ayetlerde bu gerçek şöyle ifade edilir:

Bu dünya hayatı, yalnızca bir oyun ve '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalanmadır'. Gerçekten ahiret yurdu ise, asıl hayat odur. Bir bilselerdi. (Ankebut Suresi, 64)

Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)

Bu ayetlerde cahiliye toplumunun dünya hayatına neden aldandığı ve neleri cazip bulduğu da detaylı olarak açıklanmıştır. Bunlardan biri insanların birçoğunun paraya ve mülke karşı duydukları tutkudur. Ancak maddi zenginlik kişiye tek başına ruhen bir huzur sağlayamaz. Bu zihniyet içinde, hiçbir zaman gerçek anlamda sevgiyi ve saygıyı bulamazlar, gerçek bir dostluk elde edemezler. Çünkü bunlar ancak güzel ahlakla kazanılabilecek değerlerdir. Bir insanın üstün ahlakı ve samimi tavırları, karşı taraf üzerinde olumlu bir etki meydana getirir; bu ise saygı, sevgi ve dostluğun temelidir. Örneğin, bu ruh hali içerisindeki bir insan, belki dünyanın en gösterişli evini yaptırır, en konforlu ve en son model arabasını satın alır, en pahalı giyeceklerini giyer, en lezzetli yiyeceklerini alır, akla gelebilecek en güzel eğlence ve tatil merkezlerine gider; ama hiçbirinde aradığı huzur ve mutluluğu bulamaz. Hırs ve tutku içinde yaşadığı için her zaman daha fazlasını ister, bir türlü elindekilerle hoşnut olmasını bilmez. Tüm bu nimetlere sahipken dahi hep şikayet edecek ve yakınacak bir şeyler bulur.

Taşıdıkları hırs ciddi birtakım ahlaki bozuklukları da beraberinde getirir. Para tutkusu kişiyi sahtekarlığa, yalancılığa, bencilliğe, adaletsizliğe, öfkeye, gerilime ve daha pek çok tavır bozukluğuna iter. Kuran'da, cahiliye toplumunun herşeye rağmen bu ilkel mantıkta ısrar etmelerinin bir sebebinin de kendi aralarında övünme tutkusu olduğu belirtilir:

... Dünya hayatı ancak bir oyun, '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme (süresi ve konusu), mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur... (Hadid Suresi, 20)

Dünya hayatına ilişkin her konu, cahiliye toplumu için aralarında bir övünme ve itibar malzemesidir. İnsanlar tarafından takdir görmek onlar için öylesine büyük önem taşır ki, tüm hayatlarını övünebilecekleri malzeme aramakla geçirirler. İyi bir tahsil yapmak, itibar elde edip tanınmış bir insan haline gelebilmek, sayılı zenginler arasına girmek, ünlü bir ailenin bir üyesiyle gösterişli bir evlilik yapmak, hatta çok sayıda çocuk sahibi olmak bile cahiliye toplumunun önemli övünme konularındandır. Çocuğunun güzel ya da zeki olması, hangi okullarda okuduğu veya kimle, nasıl bir evlilik yaptığı gibi konular bile bu çarpık mantık nedeniyle bir rekabet konusu olur. Bir insan elbette iyi eğitim almayı, güzel bir aile yaşantısı olmasını, kaliteli ve nezih bir ortamda yaşamayı talep edebilir ve bu son derece doğal bir taleptir. Ancak bir kimse bunları talep ederken tüm ahlaki değerleri bir yana bırakacak kadar hırslı davranıyorsa, üm bunların geçici olduğunu unutuyorsa, dünyadaki her türlü varlığın asıl sahibinin Allah olduğunu kavrayamıyorsa ve sahip oldukları onu Allah'ı ve ahireti anmaktan uzaklaştırıyorsa, bu makul bir durum değildir. Ortalama 60-70 yıl yaşanacak kısa bir dünya hayatında insanların, kendileri gibi aciz ve ölümlü başka insanlara gösteriş yapabilmek için, böylesine aldatıcı bir tutkuya kapılıp ahireti unutmaları çok büyük bir kayıptır.

Vicdanlarının sesini dinlemeyip nefislerine uydukları için

Cahiliye insanların, ilkel bir yaşantıda ısrar etme nedenlerinden biri de vicdanlarını kapatıp nefislerinin emirlerine uyarak yaşamalarıdır. Her insanın sahip olduğu, yaşamı boyunca verdiği tüm kararları etkileyen iki ses vardır. Bu iki ses birbirinin tam zıttı amaçlar için yaratılmıştır. Biri, insanları, Allah'ın hoşnut olacağı şeylere çağırırken, diğeri her zaman Allah'tan uzaklaştırır, insanı tutkularının, isteklerinin peşinden sürükleyecek şeyleri fısıldar. İşte bu iki ses, vicdan ve nefistir. Kuran'da bu gerçek şöyle bildirilir:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', sonra ona fücürünü (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

Cahiliye toplumunu tanıtırken nefis ve vicdan arasındaki ayırma özellikle dikkat çekmek gerekir. Çünkü bir insanı "cahil" yapan en büyük unsur, vicdanını dinlememesi, dolayısıyla sadece ve sadece nefsinin arzularının peşinden koşmasıdır.

Ancak nefislerine uymadaki bu ısrarları cahiliye insanlarına hiçbir şey kazandırmaz. Aksine büyük bir kayıp içinde ömür sürmelerine sebep olur.

İMANDAN UZAK YAŞAYAN İNSANLARA ALLAH'IN VERDİĞİ BÜYÜK AZAP

ADNAN OKTAR: Bütün dünyaya Allah ceza verdi. Yani yüzde doksanına diyorum, bakın en az hatta yüzde doksan dokuzuna böyle bir ceza verdi Allah bu dünyada. İnsanlardan sevgiyi aldı Allah. Yani evlenenler hep mantık evliliği yapıyorlar. Tutkuya dayalı, aşka dayalı, Allah aşkına dayalı evlilik yapamıyorlar.

SUNUCU: Cezanın sebebi nedir?

ADNAN OKTAR: Allah'ı unuttular, Darwinizm'e girdiler, materyalizme girdiler. Kardeşim şimdi evlendiği kadını bir maymun türü olarak görüyor yani maymundan evrimleşmiş bir hayvan ve yok olup gidecek bir hayvan olarak görüyor. Başında biraz saç bulunan, tüy bulunan, eli ayağı olan bir maymun gibi görüyor. O da karşısındakini maymun gibi görüyor. Yani daha gelişmiş, daha değişik bir maymun türü olarak görüyor. İki maymun bir evde yaşıyor olarak düşünüyorlar. Yani "nasıl mağaralarda maymunlar daha önce yaşıyorsa biz de evde yaşıyoruz" diyor, "biraz daha gelişmişiyiz" diyor. Şimdi bu durumda aşk, tutku, derinlik olur mu? Yani mümkün mü?

Kafası beyni boşalıyor adamın. Ve bakıyorum ben, aslan gibi delikanlılar ama çok mekanikler. Kızlara bakıyorum, bayanlara bakıyorum, çok mekanikler. Mesela mankenlerin gözlerinde en ufak bir derinlik pırıltısı, bir tutku pırıltısı görülüyor. "Hadi evlenelim" diyorlar, buyrun; "Nedir mesleğin" diyor. "Şu" diyor, "Çok güzel" diyor. "Araban var mı" diyor, "Var" diyor. Birdenbire içinde bir aşk hissettiğini söylüyor ona karşı, tarif edilemeyecek bir aşk meydana geldiğini söylüyor. Malın gücü arttıkça aşkın derinliği de artıyor. "Delice bir tutkuya dönüştü benimkisi artık" diyor. Birgün adam diyor ki, "Ben" diyor "Çok özür dilerim iflas ettim" diyor. Üç gün sonra kadın, "Bir şey oldu" diyor, "Ayrılısak mı acaba" diyor.

İşte böyle gelen, böyle gider. Malla gelen malla gider. Etle gelen etle gider. Mesela tipine göre evleniyor. Başka tipi daha düzgün birini buluyor. Bitti. Parası için evleniyor daha zengin biri ona biraz göz kırpmıyor, onu bırakıyor ona gidiyor. Mesleği için diyor, mesela adam bir mühendis, baş mühendis oluyor daha gelişmiş oluyor, tamam, ona gidiyor. Neye göre geliyorsa, ona göre de gidiyor. Onun için gerçek sevgi oluşmıyor, gerçek tutku oluşmıyor. Dünyaya

Allah aslında büyük bir afat verdi, büyük bir bela verdi. Sevgi olmadan zaten dünyanın bir anlamı yok. O zaman sürünme kalıyor geriye. Yani yemek yiyecek, televizyon seyredecek, yatacak, kalkacak, banyoya girecek, yine yemek yiyecek, yine yatacak, yine kalkacak, banyoya gidecek, işine gidecek. İşyerleri adeta onlar için bir hapisane gibi oluyor. Küçük bir beton yığını mesela büro denen yer, altı var, üstü var, sağı solu var, beton. Önüne de bir bilgisayar koyuyorlar. Sabahın sekizinden akşamın bilmem kaçına kadar tıkr tıkr tıkr çalışıyor. Sonra eve

geliyor başka bir betonun içine daha giriyor, apartman dairesinin içine giriyor. Orada da yemeğini yiyor, bulaşığı yıkıyor, çamaşırı yıkıyor, adamla bir kavga ediyor kadın, sonra uyuyorlar, sabah oluyor yine yemeklerini yiyorlar yine o beton yığınının içine giriyor yine tıklar tıklar sayıyor. Bu otuz yıl falan devam ediyor. Sonra emekli oluyor.

Emekli olduktan sonra da yine tek beton yığınının içine giriyor. Bu, hayat mı bu? Yani bunun için mi geldik biz dünyaya? Bunun adına sürünme derler. Sürünmenin diğer adıdır bu. Böyle hayat olmaz. Aşkla yaşanır, tutkuyla yaşanır yani delice tutkuyla. Ama öyle bir şey oldu mu, şu kadarlık bir yer, delice bir tutku varsa yani şiddetli zevklidir, her şey zevkli olur.

Mesela kurbağaya bakarsın canın gider, şefkat duyarsın, hatta mesela karıncayı görürsün onu derin bir sevgiyle Allah'ın tecellisi olarak seyredersin. Çünkü o küçücük patileriyle gidiyor gidiyor gidiyor bir bakıyorsun kendini temizliyor, kafasını gözünü temizliyor. Sen nereden öğrendin o küçücük canınla o temizlenmeyi? Ve vernikli gibi parlıyor pırıl pırıl. Patisinin ucunda, şu kadarlık olan patisinin ucunda bütün vücudunun özellikleri ve ondan sonraki neslin bütün özellikleri kodlu.

Amber içinde karınca var yüz milyon yıllık yahut yüz yirmi milyon yıllık, donmuş kalmış hayvan içinde, aynısının tıpkısı hiç değişmemiş. Ama ona Allah aşkıyla bakarsak güzel olur. Yani işyeri Allah aşkıyla güzel olur. Mesela dolmuş kuyruklarında son derece anlamsız mat bir yüz. Dışarıya çıkıyorum, insanlarda gülümseme yani bir neşe ve sevinç olması lazım, insanlara Allah'ın tecellisi olarak aşkla muhabbetle insan yaklaşır. Mesela küçük çocukları görüyorum. Olağanüstü güzel. Mesela dün pazar günü, bir mağazaya gittim küçük bir çocuk, ismini vermeyeyim mağazanın, merdivenin birinci katına çıkmış, inanılmaz sevimli yani uzun süre baktım, sevgi gösterdim, gitmek istemiyorum, içime sinmedi yani o güzelliği bırakıp gitmek.

Allah her yeri böyle güzelliklerle donatmış. Ama her zaman söylüyorum, bir kere insanlar birbirlerine güvenmiyorlar. Mesela korku çok yaygın. Böyle hayat olmaz yani sokağa çık kork, eve gel betonun içine gir. (Sayın Adnan Oktar'ın Tempo TV röportajından, 21 Eylül 2009)

CAHİLİYENİN SUNDUĞU KARANLIK YAŞAM TARZI

Z aman kavramının artık önemini yitirdiği, sonsuzluğun başladığı, asla tükenmeyen ikramlarla dolu kusursuz bir cennet hayatı mı, yoksa ilk on senesi çocukluğun şuursuzluğuyla, son on senesi de yaşlılığın yorgunluğuyla geçen üç-beş on senelik, eksik ve kusurlarla dolu bir dünya hayatı mı?

Kuşkusuz ki aklını kullanan her insan, "kusursuz ve sonsuz olan cennet hayatını" seçer; acizliklerden asla kurtulamayacağı birkaç on sene için de bundan asla vazgeçmez. Ancak, göz açıp kapayıncaya kadar geçip biten dünya hayatının sahte büyüüne kapılan ve ahireti tamamen unutan insanlar da vardır.

Kendilerince menfaat elde edebilmek için dünyaya aldanan bu insanlar, bir süre sonra yaptıkları seçimin hiç de karlı olmadığını anlamaya başlarlar. Yaşadıkları sürece, her ne yaparlarsa yapsınlar, her nereye giderlerse gitsinler, sıkıntı ve zorluklardan bir türlü "yakalarını kurtaramazlar". Yaptıkları seçimin yanlışlığını kesin olarak anladıklarında ise, artık iş işten geçmiş ve ölüm kapılarına dayanmış olur.

Sadece bir tabak yemek, bir yatak ve başlarını sokacakları alelade bir barınak için sahiplendikleri dünya hayatı, onlara ellerinde kalan 30-40 senenin de hiçbir lezzet vermediği bir ortam sunar. Kuran'da, insanların göz göre göre bu denli aleyhlerine işleyen bir sistemi tercih etmelerinin "akıllarını kullanmamalarından" kaynaklandığı bildirilir.

Peki insanların büyük kısmı için dünyada sürekli huzursuzluk ve sıkıntı kaynağı olan, ahirette ise onları sonsuz azaba uğratan yaşam tarzının özellikleri nelerdir? Cahiliye toplumunun insanları nasıl bir hayat sürerler?

İlerleyen sayfalarda cahiliye insanların yaşadıkları ortam genel olarak ele alınacaktır. Böylelikle sahip oldukları ilkel mantık ortaya çıkacak ve yapılan seçimin aslında kişiye, hem kısa hem de uzun vadede kayıptan başka bir şey kazandırmadığı bir kez daha görülecektir.

Ancak konuya geçmeden şunu hatırlamakta fayda vardır: Burada anlatılan yaşam tarzı cahiliye toplumlarının genel anlayışını ifade eder. Cahiliye bireylerinin tümünün tek tek burada anlatılan herşeyi yaşadıklarını söyleyemeyiz. İlerleyen sayfalarda anlatılan ortamların dışında yaşayan insanlar da olabilir. Fakat burada vurgulanmak istenen esas konu genel mantığın "ilkelliği"dir. Bu "ilkel anlayış" kimi insanın ahlaki değerlere yaklaşımında, kiminin çıkarıcılığında, kiminin yaşam tarzında, kiminin ise burada hiç değinmediğimiz başka özelliklerinde görülebilir. Önemli olan Allah'ı ve hesap gününü unutarak hayat süren insanların, dünyada bu ilkelliği bir yönüyle mutlaka yaşıyor olmalarıdır.

Monoton bir hayat

Cahiliye sistemini kabul etmiş olan ve bundan vazgeçmeyen insanlar isteseler de istemeseler de hayatın her aşamasında monotonluğun içine girerler. Ancak bundan kurtulmanın yolunu da bir türlü bulamaz ve sonunda, kendilerince bunun “hayatın katlanılması gereken bir gerçeği” olduğuna karar vererek, bu batıl sisteme boyun eğler. Söz konusu kişilerin bu aşamadan sonra yapabildikleri tek şey ise, "ömür tüketmek", diğer bir deyişle "ölümü beklemek"tir.

Sabah uyandıkları andan itibaren her günkü tekdüzelğe bir kez daha dönerler. Yine erkenden işe gidecek, gün boyu aynı insanların yüzünü görecek ve yine her günkü klasik konuşmaları duyacaklardır. Akşam aynı arabaya binecek, senelerdir her gün geçtikleri yollardan bir kere daha geçecek ve yine aynı saatte evlerine ulaşacaklardır. Aynı masada, aynı insanlarla yine aynı sohbeti yapacak, günün nasıl geçtiğini kalıplaşmış birkaç cümleyle anlatacak ve televizyondaki aynı dizilere bir parça göz attıktan sonra bir sonraki günün monotonluğunu karşılamak üzere yatmaya gideceklerdir.

Bunun hep böyle sürüp gideceğini bilmek ise, herşeyi olduğundan daha sıkıcı ve çekilmez görmelerine neden olur. Söz gelimi yıllar önce çok severek ve beğenerek aldıkları evleri, artık tahammül edilemez, sıkıcı bir hal almıştır. Ama çok istisna bir fırsat çıkmadığı sürece, o evin içinde yaşamlarını sürdürmek zorundadırlar. Aynı şekilde monotonluğun etkisiyle tüm çekiciliğini yitirmiş olan evin her bir eşyası, onlara sadece hayatın tekdüzelikliğini hatırlatır olmuştur. Çevrelerindeki insanlar da aynı şekilde sıradan gelmeye başlamış ve tüm özelliklerini yitirmişlerdir. Eskiden her an heyecan ve mutluluk veren aileleri ve dostları artık sadece alışkanlık nedeniyle aranır olmuşlardır.

Hayat tarzlarındaki bu monotonluğun önemli bir sebebi, son derece küçük hedeflere sahip olmalarıdır. Dünya hırsına en çok kapılan insanın bile, hayattan beklentileri birkaç satıra sığacak kadar kısıtlı ve küçük bir dünyanın ürünüdür: İyi bir okul bitirmek, çok para kazandıracak bir meslek edinmek, iyi bir evlilik yapmak, sağlıklı çocuklar doğurmak, onları en iyi şekilde okutmak ve büyütme, böylece yaşlılıkta kendilerine bakabilecek bir yatırım yaparak ölümü beklemek...

Oysa insanın asıl ve en büyük hedefi, Allah'a gereği gibi kulluk etmek ve hayatı boyunca O'nun hoşnutluğunu kazanmayı kendisine amaç edinmek olmalıdır. Böyle bir insanın hayatı hiçbir zaman monoton ya da tekdüze olmaz. Her an yoğun bir şevk ve heyecan içerisinde. Dünyada kısa bir süre kalacaktır ama burada yaptığı güzel davranışların karşılığını ahirette ebedi bir mutluluk yurdu olan cennete girerek alacaktır. Bu nedenle dünyada değil "vakit öldürmek" aksine, "vakit kazanmak" ve 60-70 senelik ömrünü sonsuz hayatına en çok fayda sağlayacak biçimde değerlendirme çabasında olacaktır.

Bunun yanında Kuran'a göre hareket eden insanların günlük hayatları da hiçbir zaman monoton olmaz. Çünkü mümin her zaman aklıyla hareket eder. Bu nedenle de her an yenilikçi bir karakter sergiler. Ne kendisinin, ne çevresinin, ne de faaliyetlerinin monotonlaşmasına izin vermez. En zor ve kısıtlı imkanlarda dahi aklını kullanarak, her

zaman eskisinden daha da olumlu ve iyiye götüren değişiklikler, atılımlar yapar. En yorgun olduğu anlarda veya yaşça ileri olduğu dönemde bile şevk, heyecan ve üretkenliğinden en ufak bir şey kaybetmez. Yaptığı seçim yaşamını güzelleştirirken kendisine cennet hayatını da kazandırır ki, Allah Kuran'da, inananların bu kazancını şöyle bildirir:

Derler ki: "Bizden hüznü giderip yok eden Allah'a hamdolsun; şüphesiz Rabbimiz, gerçekten bağışlayandır, şükrü kabul edendir. Ki O, bizi Kendi fazlından (ebedi olarak) kalınacak bir yurda yerleştirdi; burada bize bir yorgunluk dokunmaz ve burada bize bir bıkkınlık da dokunmaz." (Fatır Suresi, 34-35)

Sonuç bu kadar kazançlıyken, cahiliye toplumunun monotonluk içerisinde yaşamayı kabul etmesi ve bundan kurtulmak için çaba harcamamasının sebebi ise ayetlerde şöyle bildirilir:

... Bu, şüphesiz onların akletmeyen bir kavim olmaları dolayısıyla böyledir. Kendilerinden önce yakın geçmişte olanların durumu gibi; onlar, yaptıklarının sonucunu tatmışlardır. Onlara acı bir azap vardır. (Haşr Suresi, 14-15)

Sıkıntılı ortamlar

Cahiliye toplumlarında insanlar tevekkülsüzlüğün getirdiği büyük sıkıntı içerisinde yaşam sürerler. Allah'a inanmamakla ya da Allah'ın hükümlerine uymamakla sorumluluklarından uzaklaşacaklarını ve böylece başıboş bir yaşam süreceklerini zannederler. Fakat her ne kadar bu sistemi savunsalar ve böyle bir ortamda daha rahat olacaklarını ileri sürseler de, aslında bundan hoşnut olmazlar. Çünkü çevrelerindeki insanların da asıl hedefleri yalnızca dünyayı yaşamaktır. Onlar da kendileri gibi bu konuda oldukça bencil ve hırslıdırlar. Bu nedenle, çevrelerindeki insanlarla gerçek samimiyeti, dostluğu ve huzurlu bir arkadaşlığı yaşayamazlar. Ayrıca herkesin kendi cahilce kurallarına göre yaşadığı, Allah korkusunun, dolayısıyla güven ortamının olmadığı bir hayat sürmek insanlara sıkıntı verir. Sadece kendilerince dünyadan zevk almak amacıyla dinsizliği tercih etmişlerdir. Fakat bu seçimleri onların çok daha sıkıntılı ve huzursuz olmalarına sebep olur. Günümüzde birçok insanın 'stres' denilen rahatsızlıkla mücadele ettiğini bilmekteyiz. İşte bu durum aslında dünyaya karşı duyulan hırsın bir karşılığıdır.

Bu sıkıntının asıl kaynağı Allah'a güvenip dayanmamanın getirdiği tevekkülsüzlüktür. Allah'ın sonsuz gücünü, insanlar ve olaylar üzerindeki kontrolünü kavrayamayan kişiler sürekli korku ve tedirginlik içinde yaşarlar. Kaderlerinin sonsuz akıl sahibi Allah'ın takdirinde olduğunu unutur, herşeyle kendilerinin başa çıkmaları gerektiğini zannederler. Bu çarpık mantığa göre her an başlarına bir şey gelme ihtimali vardır ve kendilerini koruyacak bir güce de sahip değildirler.

Olaylara sürekli korku dolu ve negatif bir bakış açısıyla yaklaşır. Sakin bir ruh halinde çok rahat akıl yürütebilecekleri konularda, stresin zihinlerinde oluşturduğu pus nedeniyle çözümsüz ve çaresiz kalırlar. Sürekli mutsuzdurlar; karşılarına çıkan küçük

büyük her olaydan kolaylıkla gerilime düşebilirler. Özellikle de aksilik olarak nitelendirdikleri durumlar, onlar için stresin vazgeçilmez malzemeleridir.

Ancak bu insanların en önemli özelliği, olaylar henüz gerçekleşmeden "Ya böyle olursa?" ya da "Nasıl sonuçlanacak acaba?" gibi kuruntularla kendilerini gerilime sokuyor olmalarıdır. Sabah kalktıkları andan itibaren bu endişeleri birer birer kafalarından geçirir ve olası aksilikleri, henüz gerçekleşmeden düşünerek hayali senaryolar üretmeye başlarlar. Söz gelimi, çok önemli bir toplantıya yetişecek olan bir işadamı, en az bir hafta öncesinden ya bir aksilik çıkar da hastalanırsa veya geç kalıp o toplantıya katılamazsa neler olur, neler kaybeder, kaybettiklerini telafi etmek için ne zorluklarla muhatap olmak zorunda kalır gibi, tamamıyla asılsız ve boş kuruntularla kendisini meşgul eder. Bu meşguliyet sadece tek bir konuya da mahsus değildir. Sağlıkları, maddi durumları, aile, iş ve arkadaş ilişkileri, komşuları, ülke siyaseti, sosyal ve ekonomik durum ve bunlar gibi daha binlerce sıkıntı yaratacak konu vardır onlar için. Ayrıca sadece kendi kuruntularıyla meşgul olmakla kalmaz, eşlerinin, çocuklarının, arkadaşlarının, komşularının hayali sorunlarını da kendilerine dert edinir ve bunları düşünerek gerginliklerini daha da artırır.

Kuran'a tabi olan müminler ise rahatlığı, neşeyi, huzuru yaşarlar. Allah'ın varlığına ve gücüne duydukları güvenden dolayı hiçbir zaman sıkıntı içine girmezler. Karşılaştıkları her olayı akıl ve vicdan kullanarak halletmeye çalışırlar. Her olayı, her insanı ve her canlıyı Allah'ın en hayırlı şekilde yarattığını bildikleri için canlılıklarından, neşelerinden hiçbir şey kaybetmezler. Bir olay görünüşte olumsuz gibi görünse de bundan yese düşmezler, ümitsizliğe kapılmazlar. Bir müminin içinde bulunduğu durum, karşısındaki kişinin ahlakı, karşılaştığı olaylar nasıl olursa olsun, Allah'a olan güvenini kaybetmez ve bozuk ahlak özellikleri göstermez.

İnananlar Allah'ın karşısında aciz varlıklar olduklarını ve bu nedenle hataları olabileceğinin farkındadırlar. Müminler hataları ya da kusurları olduğu zaman da güven ve rahatlık ile eksikliklerini telafi etmenin yollarını ararlar. İmanlarından kaynaklanan bu tavır neticesinde de stres ve gerginliğin neden olduğu maddi manevi tüm zararlardan uzak kalmış olurlar.

Yukarıda tarif ettiğimiz bu tevekküllü ruh hali, Müslümanların tüm yaşamlarına hakimdir. Karşılaştıkları her zorlukta tek yardımcılarının Rabbimiz olduğunu bilirler. Allah'a olan güvenlerinde ve teslimiyetlerinde bir eksilme olmaz. Çünkü tüm canlıları yaratan Rabbimiz insanlar için en hayırlısının ne olduğunu en iyi bilendir. Kuran da bir ayette şöyle buyrulmaktadır:

"... Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz." (Bakara Suresi, 216)

Buna karşılık cahiliyenin batıl sistemini benimseyen insanların maddi manevi pek çok zararlara uğradıkları görülür. Bozuk mantıklarının bir ürünü olan stres, onları hem ruhen hem de bedenen yıpratır. Bu gerilime dünyadan daha fazla yararlanmak için düşmüşlerdir;

ama dünyadan hiçbir şekilde zevk alamadıkları gibi, bir de sonsuz ahiret hayatlarını kaybetmişlerdir. Oysa dünyadaki vakitlerini Allah rızası için hayır ve güzellik uğrunda değerlendirmiş olsalar, hem dünyayı hem de ahireti kazanacaklardır:

Hiç şüphesiz Allah, müminlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır... (Tevbe Suresi, 111)

... Allah'tan daha çok ahbine vefa gösterecek olan kimdir? Şu halde yaptığınız bu alışverişten dolayı sevinip-müjdeleşiniz. İşte 'büyük kurtuluş ve mutluluk' budur. (Tevbe Suresi, 111)

İnsanları zenginlik, makam ve güzelliklerine göre değerlendirmeleri

Zenginlik, cahiliye toplumlarında en itibar gören değerlerden biridir. Bu toplumun insanları, kim daha zenginse, ona daha çok saygı duyarlar.

Cahiliye toplumunun üyeleri çevrelerindeki insanları, ahlak yapılarına, dürüstlüklerine, güvenilirliklerine, tevazularına ve şahsiyetlerine göre değil, sahip oldukları paranın çokluğuna göre değerlendirirler. Çünkü bu ahlaki değerlerin, söz konusu toplumdaki insanların büyük bölümü için neredeyse hiçbir önemi yoktur. Onların kendilerince adeta ilahlaştırdıkları kavram "para"dır ve herşey buna göre değerlendirilir. İşte bu çarpık anlayıştan dolayı, söz konusu toplumda "herkesin ve herşeyin bir fiyatı vardır". Nitekim "paranın açmayacağı kapı yoktur" sözü bu toplumlarda en geçerli anlayışlardan biridir.

Bu "sözde" üstünlük sebebiyle cahiliye toplumunda "elit" olarak isimlendirilen kesime karşı garip bir hayranlık duyulur. Zengin kesimin, tavırları ve ahlaki yapıları ne kadar kötü olursa olsun, hatta yaptıkları her türlü sapkınlık, "moda" olarak kabul edilir. Bu batıl felsefeye göre de toplumda ahlaki yönden en alt seviyede olan kişi şayet zengin olursa, cahiliye toplumunun en üst seviyesine yerleştirilir.

Zenginlik kadar önem taşıyan diğer kriterler de makam-mevki ve fiziksel güzelliştir. Güzel olan insanlara ve iyi bir mevkiye sahip olan kişilere karşı sebepsiz bir saygı duyulur. Çoğu zaman bu kişilerin kim olduğu, nasıl bir karaktere sahip olduğu dahi bilinmeden, üstünlükleri kabul edilir. Özellikle de kendilerini fiziksel anlamda beğenmeyen veya belirli bir makama sahip olmayan kişiler, söz konusu değerlerin üstünlük için yeterli birer ölçü olduğuna kesin olarak inanırlar.

İşte cahiliye toplumu, sayılan bu özellikler doğrultusunda işleyen çarpık bir sisteme sahiptir. Neredeyse tüm bireyleri bu değerleri daha çocukluk yıllarında öğrenir ve kabul eder. Bu batıl sistemi kabul eden herkes toplum içerisinde dahil olduğu sınıfı ve bunun getirdiği güç ve itibar seviyesini bilir. Örneğin onların batıl yargılarına göre, zengin fakirden, tahsilli olan cahilden, makam sahibi sıradan insanlardan, güzel çirkinden mutlaka üstün ve avantajlıdır. Bu yüzden de altta olan üstte olana karşı tuhaf bir eziklik, özentî ve kıskançlık hissi besler. Bu da söz konusu insanları, anlamsız bir yarış ve rekabet içine

sokar. Yeryüzünde var oluş amaçlarını hiç düşünmezken, tüm dikkatlerini bu sonuçsuz itibar savaşında bir yer edinmeye verirler.

Anlamsız kriterlere dayanan bu telkin sonucunda kişi kendisinde, daha alt seviyedekiler üzerinde baskı uygulama hakkı da bulur. Örneğin usta kalfayı ezerken kalfa da çırağı ezer. Ya da ev sahibi kiracıyı, kiracı kapıcıyı, kapıcı karısını, karısı da çocuğunu aynı batıl sisteme dahil eder. Kendilerince böyle bir üstünlük sırası belirlemişlerdir. Ve herkes kendi yetki ve haklarının sınırlarını bilir.

Elbette bunların tümü son derece hatalı mantıklardır. Cahiliye insanları önce Allah'ın emrettiği ahlak dışında bir sistem kurar, ardından da belirledikleri batıl sistemin kuralları yüzünden azap dolu bir hayat yaşarlar. Tüm bunlar ilkel bir düşünce sisteminin ürünüdür. Oysa gerçek üstünlük, mal, mülk, şöhret, güç ya da itibar gibi kavramlara değil, insanların Allah'a olan imanlarına, takvalarına ve güzel ahlaklarına bağlıdır. Bunun dışında bir insanın ne derisinin rengi, ne boyu, ne kilosu, ne güzelliği, ne de maddi durumu Allah Katında bir önem taşımaz. Bunların tümü, insanlar kefene sarılıp toprağın altına gömüldüğünde önemini yitirecek olan gelip geçici değerlerdir. Geriye tek kalan şey ise kişinin Allah'a olan imanı ve bağlılığı olacaktır.

Kuran'da insanlar için geçerli olan ölçü şöyle belirtilir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileri olanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Bu bilinci alan insanların oluşturduğu bir toplumda yaşamak kuşkusuz ki büyük bir rahattır. Saygı ve sevgi ölçüsünün maddi değerlerden arındığı, yerini vicdan, dürüstlük, güvenilirlik, güzel ahlak gibi erdemlere bıraktığı bir ortam, var olan anlamsız rekabeti de ortadan kaldırır. Bunun yerini alacak olan gerçek ve güzel olan yarış ise, Kuran'da da belirtildiği gibi, insanların hayırlarda, insani vasıfları kazanmada, saygıda ve sevgide yarışmaları olur. Allah hayırlarda yarışan kullarının üstünlüğünü Kuran'da şöyle bildirir:

İşte onlar, hayırlarda yarışmaktadırlar ve onlar bundan dolayı öne geçmektedirler. (Müminun Suresi, 61)

Herkesin (her toplumun) yüzünü çevirdiği bir yön vardır. Öyleyse hayırlarda yarışınız. Her nerede olursanız, Allah sizleri bir araya getirecektir. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Bakara Suresi, 148)

Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışır. İşte bunlar salih olanlardır. (Al-i İmran Suresi, 114)

Aklın ve vicdanın kullanılmadığı bir ortamda yaşamaları

Cahiliye sisteminin temeli, "düşünmeme" üzerine kuruludur; düşünmeden yaşamak, düşünmeden konuşmak, düşünmeden karar almak, düşünmeden uygulamak... Bu batıl sistemi benimsemiş insanların büyük çoğunluğu düşünmeyi kendilerince adeta bir vakit kaybı ve daha da önemlisi bir zorluk olarak değerlendirirler. Çünkü "düşünmek" aynı zamanda aklın ve vicdanın devreye sokulması demektir. Bunun yerine hiç düşünmeden ve sorgulamadan birilerinin kendileri için belirlediği kuralları ve prensipleri, adetleri doğrudan hayata geçirirler.

Söz gelimi kendilerine "öğretilen" konularla karşılaştıklarında ne yapacaklarını bilirler, ama hiç beklemedikleri ani ya da yeni bir durum söz konusu olduğunda çaresiz ve çözümsüz kalırlar. İçine düştükleri şaşkınlık ve bocalama, akli ve vicdani kullanılmamanın getirdiği sonuçlardan sadece bir tanesidir. Bunun gibi, yenilik yapma konusunda da, kör bir mantık geliştirmişlerdir. Mecbur kalmadıkları sürece hiçbir konuya yenilik getirmezler.

Yukarıda açıkladığımız karakter eğer dikkatle değerlendirilmezse, yanlışlığı tam olarak fark edilmeyebilir. Müminler için yapılan her hareketin, söylenen her sözün şuurla yapılması önemlidir. Dikkatsizlik, ilgisizlik, umursuzluk gibi hususlar müminlerin kaçındıkları konulardır. Bu nedenle Allah'ın emirlerine karşı hem son derece saygılı, hem de bu emirleri yerine getirme konusunda hassastırlar. Bu hassasiyetlerini vicdanlarını kullanma konusunda da gösterirler. Bu özellikleri ile cahiliye insanlarından tamamen ayrılmaktadırlar. Örneğin cahiliye toplumu, kendilerine tarif edilen ve toplum tarafından kabul gören iyilikleri yaparlar. Fakat çoğu zaman bu iyilikleri niçin yaptıklarını bile düşünmezler. Yanlarındaki kişiye mahcup olmamak için, hatta diğer insanlara gösteriş yapabilmek için böyle davranan kişiler bile vardır.

Günlük hayatta bu tavırların sayısız örneği ile karşılaşmak mümkündür. Ama esas olarak bu, temel bir yaşam felsefesidir ve sonuçları çok daha ciddi zararlara yol açar. Ugradıkları en büyük zarar ise, akıl ve vicdan kullanarak düşünmemeleri nedeniyle, Allah'ın büyüklüğünü ve ahiretin varlığını kavrayamamalarıdır. Kuran'da cahiliye toplumunun akıllarını kullanmama özelliği, **"Bu, şüphesiz onların akletmeyen bir kavim olmaları dolayısıyla böyledir."** ayetiyle haber verilmiştir. (Haşr Suresi, 14)

İnananlar ise, aklın ve vicdanın ne denli büyük bir nimet olduğunu kavramış kimselerdir. Hayatlarının her aşamasında bu imkanlardan sonuna kadar faydalanırlar. Gördükleri her olay üzerinde düşünür, en akılcı ve en vicdanlı tavrı bulurlar. Her olayın örnek ya da ibret alınacak yönlerini görür, daha sonraki olaylarda bu tecrübelerinden yararlanırlar. Hiçbir zaman geçmiştekilerin kendilerine bıraktıkları sistemleri sorgusuzca uygulamaya koymazlar. Gerçekten faydalı bir şey varsa bundan yararlanır, ancak bir hata varsa da kolaylıkla Allah'ın razı olacağı davranışa yönelirler. Dünyada böylesine huzur ve mutluluk içinde yaşadıkları gibi, bir ömür boyu vicdanlı davranmalarından dolayı sonsuz cennet hayatını kazanır ve ahirette de rahat bir hayat yaşarlar.

İşte tüm bunlar aklın ve vicdanın getirdiği nimetlerdendir.

Ahlaki değerlerin dejenere olduğu bir ortam

İslam ahlakını yaşamanın getirdiği güzellikler tahrip edildiğinde ortaya çıkan durum, hiçbir insanın rahat edemeyeceği ve hatta zarara uğrayacağı bir görüntü oluşturur. Böyle bir durumda karşılaşılacak olan en tehlikeli ve rahatsızlık verici şeylerden biri "kuralsızlık ve sınır tanımazlık"tır. Bu sistemde her birey kendi kurallarını kendisi belirler. Bu kuralların her biri, kesin sınırlarla belirlenmemiş esnek ölçülere dayanır. Temel l, toplum içerisinde çok aşır kaçmamak ve çok tepki almamaktır. Bu batıl sisteme uyan insanların bir kısmı, topluma sezdirmeden ve deşifre olmadan yapılan herşeyin "serbest" olduğuna inanırlar. Söz konusu kimseler, dışarıya yönelik konuşmalarında hep ahlak ve erdem konusunda ahkam keserler, aksini savunanlara şiddetle karşı çıkarlar ama kimsenin görmediğini düşündükleri ortamlarda bunun tam tersi bir tavır sergilerler.

Felsefelerinin dayandığı temel de budur zaten. Allah'ın her an her yerde olduğunu ve her yaptıklarını gördüğünü, her söylediklerini duyduğunu düşünmezler. Böylece kendilerine, ahlaki dejenerasyonu rahatça sürdürebilecekleri bir zemin hazırladıklarını zannederler.

Bu kimselerin en önemli yanılgılarından biri de dejenerasyonu bir anlamda da modernliğin göstergesi sanmalarıdır Hatta ahlaki değerlere önem verdiklerinde küçük dşeceklerine inanır, bu nedenle alabildiğine sınır tanımayan bir insan imajı vermeye çalışırlar. Gerçekten de cahiliye toplumu içinde bu çarpık mantığa sıkça rastlanabilir. Söz gelimi yolda parasını düşüren birinin arkasından koşup, parasını geri vermeyi teklif eden bir kişi yanındaki arkadaşları tarafından alaya alınabilir. Bu tip bir durumda bazı insanların arasında asıl kabul gören tavır, parasını düşüren kişinin arkasından alay ederek eğlenmeleri ve parayı bir an önce kendi menfaatleri için harcamaya koyulmalarıdır.

Bu rnekleri okuyan bazı kişiler "ben böyle bir şey yapmıyorum bu nedenle cahiliye sisteminden tamamen uzak yaşıyorum" şeklinde düşünebilirler. Oysa bunlar cahiliyenin çirkin ahlakının ve uygulamalarının sadece bir iki örneğidir ve cahiliye sistemi, kendisine tabi olan kişinin yaşamının her anında kendini hissettiren önemli ahlak bozuklukları içermektedir. Bu batıl anlayış içerisinde iffet, namus, dürüstlük gibi kavramlar da önemini yitirir. Sahtekarlık, yalan söylemek son derece olağan bir hal alır. Böyle bir durumda Allah korkusunun gereği gibi yaşandığını söylemek mümkün olmaz. Bu nedenle kişi yaptığı işlerde bir mahsur görmeyecektir ve yaptığı eylemler katlanarak devam edecektir. Önceleri yalan söylemeyi mahsurlu görmeyen bir insan, giderek karşısındaki kişileri dolandırmayı, bir başkasının evini, işyerini soymayı mahsurlu görmeyecektir. Kendi çıkarlarını korumak için bir başka kişiye kolaylıkla iftira atabilecektir. Bu sistemde kişinin karşısındaki bir insana güvenmesi de söz konusu olmaz. Karşısındaki kişi de kendisi gibi kolaylıkla yalan söyleyen, kendi çıkarı için dostlarını, ailesini gözden çıkarabilen bir insan olmuştur. Bu irkin ahlakı yaşayan insanların yaptıkları ahlaksızlıklara sözde mazeret olarak öne sürdükleri durum ise, kişinin kendini korumasıdır. Oysa Kuran'da din

ahlakından uzak insanların, kendi elleriyle kendilerini zarara sokan bir sistem oluşturdukları şöyle haber verilmiştir:

şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar. (Yunus Suresi, 44)

Kuran ahlakının yaşandığı ortamlar ise kişilere her yönden güvence ve huzur getirir. Çevrelerindeki her insan Allah'tan korktuğu için Allah'ın sınırlarını korur. Ne kalabalıkta ne de yalnızken tavırlarında bir değişiklik olmaz. Allah'ın koyduğu sınırları korudukları için, doğal olarak çevrelerindeki insanların haklarına karşı da son derece titizdirler. Dürüştlükten, samimiyetten hiçbir şekilde taviz vermezler. Bu tür insanlardan oluşan bir toplumda asla kuralsızlık, aşırılık gibi durumlar oluşmaz. Tüm ahlaki değerler gerçek anlamıyla yaşanır.

Dürüştlük ve samimiyet yerine çıkar ilişkileri

Cahiliye anlayışının getirdiğı çıkarıcılık, gerçek dostlukların yaşanmasını daha en başından engeller. Çünkü dostluk, kişilerin gerektiğinde karşı tarafın menfaatlerini kendi çıkarlarından üstün tutmasını, zaman zaman özveride bulunmasını, karşı tarafın huzuru, rahatı için emek sarf etmesini, fedakarlık göstermesini gerektirir. Bu tarz bir özveri ise, cahiliyenin mantık örgüsüyle taban tabana zıttır. Kendi ilkel mantıklarına göre, dünya geçici, ömür de çok kısa olduğı için, hiçbir zaman fedakarlıkta bulunmamalı, aksine menfaat elde etmelidirler.

Ancak kurdukları bu çarpık mantık örgüsü sandıkları gibi kendilerine yarar sağlamaz. Tam tersine bu sistemin bozukluğu nedeniyle bunun sıkıntısı yine kendilerine döner. Hayatları boyunca samimiyetsiz ve ikiyüzlü bir ortamda yaşamak durumunda kalırlar. Görünüşte dost oldukları insanlarla aslında çeşitli menfaatlere dayalı bir birliktelik içerisinde olduklarını bilirler. Olağandışı bir olay olduğunda ya da maddi manevi bir yardıma ihtiyaç duyduklarında "dost" bildikleri kişilerin kendilerini yüzüstü bırakabileceğinden neredeyse hiç kuşkuları yoktur. Çünkü kendileri de aynı çıkarıcı anlayış içerisinde karşılarındaki insanlara bu gözle bakıyorlardır. Bu nedenle de hayatları boyunca "gerçek dostları" olmadığından yakınırırlar.

Cahiliye toplumlarında insanların büyük çoğunluğunun arkadaş ilişkilerine olan bakış açısı şöyledir: Eğer sonuç kişiye fazlasıyla menfaat kazandıracak ise, ancak bu şartla özveride bulunabilir, samimi ve dürüşt bir dostluğun geçici bir süre için taklidini yapabilir. Ama kişi beklentisini elde ettikten sonra bir anda hiç çekinmeden soğuk ve mesafeli bir tavır koyarak dostluğunu bitirebilir.

Bu, cahiliye toplumu arasında çok iyi bilinen bir sistemdir ve bundan herkes zaman zaman nasibini aldığı için kimse kimseyi kınamaz ve karşı çıkmaz; hatta kimi zaman evlilikler ya da aile içi ilişkiler bile söz konusu çıkarlar üzerine kurulabilir. Evlenecek olan

kişi, dostluk, saygı, sevgi, karşılıklı güven gibi kavramlardan çok, ailesine ve kendisine ne kadar çıkar sağlayabileceğinin hesabını yaparak yaklaşır karşı tarafa. Çıkar ilişkisini toplumsal bir gerçek olarak kabul ettiklerinden, yakın çevreleri ile konuşurken bu gerçegi dile getirirler. Örneğin zengin bir insanla evlenecek olan kişi, "Sonunda onu kandırdım, bağladım" gibi sözler kullanır. Emellerine ulaşmış olduklarından dolayı övünür ve yakaladıkları fırsattan maksimum derecede faydalanmayı ilke edinirler. Eşlerine en güzel arabayı, evi aldırır ve geleceklerini garanti altına almak amacıyla üzerlerine mal mülk yaptırmaya çalışırlar. Bu aslında her ne kadar açıkça kabul edilmese de karşılıklı bir alışverişten başka bir şey değildir. Eğer bu birliktelikte zengin olan yani "kandırılan" taraf erkekse, kadın para karşılığı evlenmiş olarak kendince karlı bir alışveriş yapmış olur. Aynı şekilde erkek de kendisini kandırılan olmaktan çok, kandıran olarak görür. Çünkü o da kendince belirli çıkarlar gözeterek bir anlaşma yapmıştır; beraber olduğu kişi eğer zengin ise zenginliğinden, çevresi ve itibarı var ise bunlardan istifade edecek, güzel ise onun güzelliğiyle kendince övünecektir. Ya da bunların hiçbirisi olmasa dahi bir ömür boyunca kendisine baktıracak, evini temizletecek, yemeğini yaptıracak ve kendisine çocuk doğurarak neslini devam ettirebileceği bir imkan oluşturacaktır.

Bu çirkin mantık elbette manevi değerlerden, dinin getirdiği güzel ahlaktan uzak olmanın doğurduğu bir sonuçtur. İnsanları yalnızca çıkar elde edecek bir araç olarak görmek, dinsizliğin cahiliye toplumlarında oluşturduğu en büyük tahribatlardan biridir.

Öyle ki, bu çarpık mantık bir süre sonra pek çok anne baba tarafından ailenin diğer fertlerine de aktarılır. Bir süre sonra çocuk da ailesini kendisine bakan, büyüten, tahsil, iş ve evlilik imkanı sağlayan, itibar kazandıran önemli bir kaynak olarak görmeye başlar. Zaten anne babası da onu, yaşlandıklarında kendilerine bakacak iyi bir yatırım olarak değerlendirir, bu nedenle de hiçbir fedakarlıktan kaçınmazlar. Bunlar pek dile getirilmeyen ama din ahlakından uzak olan toplumlar içinde yoğun olarak yaşanan olaylardır.

Görüldüğü gibi cahiliye toplumunun her bireyi istisnasız olarak bu düzene ayak uydurur ve menfaat elde etmenin yollarını arar. Bu sistemin kendilerine kısa zamanda çok menfaat kazandırdığına ve olabilecek en akılcı hesapları yaptıklarına inanırlar. Oysa ki gerçek anlamda samimiyeti, dürüstlüğü ve dostluğu yaşayamamak, eşleri, çocukları da dahil olmak üzere birlikte oldukları her insanın kendilerine çıkar amacıyla yaklaştığını bilmek çok büyük bir kayıptır. Bu nedenle bu insanların dünya hayatında hiçbir dost ve yardımcıları olmaz.

Ancak cahiliyenin bozuk mantığının getirdiği zarar bu kadarla kalmaz. Aynı yalnızlık sonsuz ahiret hayatında da devam eder. Allah bu durumu önceden haber vererek insanları böyle bir hüsrana karşı uyarmıştır:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lutfettiklerimizi arkanızda bıraktınız. İçininizden, gerçekten ortaklar olduklarını sandığınız şefaathçilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz.

Andolsun, aranızdaki (bağlar) parçalanıp-koparılmıştır ve haklarında zanlar besledikleriniz sizlerden uzaklaşmıştır. (Enam Suresi, 94)

Kuran ahlakına uyan insanlar ise herşeyden önce Allah'ın dostluğunu ve hoşnutluğunu kazanmış olmaktan dolayı büyük bir kazanç içerisindedirler. Bunun yanında peygamberler, melekler ve tüm inananlar, müminlerin gerçek ve samimi dostlarıdır ve bu dostlukları sonsuz ahiret hayatında da en güzel şekliyle devam edecektir:

Kim Allah'a ve Resul'e itaat ederse, işte onlar Allah'ın kendilerine nimet verdiği Peygamberler, doğrular (ve doğrulayanlar), şehitler ve salihlerle beraberdir. Ne iyi arkadaştır onlar? (Nisa Suresi, 69)

İNSANIN GIDASİ SEVGİ VE ŞEFKATTİR, MENFAATTE GERÇEK SEVGİ OLMAZ

MUHABİR: “Sizi ne zaman izlesem her konuda sorulan soruları hiç takılmadan cevapladığınızı görüyorum ve size olan hayranlığım katlanıyor. İlmimi arttırmak için hep kitaplarınızdan ve internet sitenizden faydalaniyorum. Size sorum şu olacak, 24 yaşındayım dinime devamlı faydalı olmak istiyorum, kendimi geliştirmek istiyorum fakat ailemin tek derdi beni bir an önce evlendirmek ve torun sahibi olmak. Bu yüzden bana devamlı baskı yapıyorlar, şu anda sizi ailecek izliyoruz ve buradan aileme daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz ve ne tavsiye edersiniz? Teşekkürler”, Ayşe Numan Rize’den yazıyor.

ADNAN OKTAR: Evet, ben bazı aileleri görüyorum çocuklarını böyle kuluçka makinesi gibi görüyorlar yani hemen evlensin, hemen doğursun, hemen şunu yapsın. Bir kere o çocuğu yetiştirdin mi sen? Genel kültürünü, imanını, aklını, ruhunu ve bedenini geliştirdin mi yani ona bir faydan oldu mu? Bir kere onları halletmen lazım, sonra da onu onların gönlüne bırakmak lazım. Yaka paça çocuğu tanımadığı bilmediği bir insanın kucağına atmak, ne yaparsan yap demek olmaz. Adam mühendismiştir, adam doktormuş, konu bitti. Felç oluyorlar öyle bir şey olduğunda, maaşlı ve herhangi bir görevi varsa diğerleri artık teferruat oluyor. Hele de arabası, evi varsa adamın ahlakı çok çok uç bir teferruat oluyor. Perçemi alnına düşmüş gibi sanki alelade bir konuymuş gibi, olsa ne olur, olmasa ne olur gibisinden. O çocuklara nasıl eziyet ediyorlar, ben biliyorum, evlenen genç kızlar çok görüyorum, nur gibi, aslan gibi gösterişli ve bayağı güzel, evleniyor üç yıl, dört yıl sonra insanlıktan çıkmış, çökmüş, yaşlı kadın olmuş, böyle teyze olmuş adeta. **Demek ki bir zulüm görüyor bu insanlar, çünkü mutluluğu arar kadın, sevinci arar, sevgiyi, şefkati merhameti arar, dostluğu arar, kadın çok nazenin varlıktır. Onun gıdası sevgidir, muhabbettir, şefkattir, temizliktir, dinlenmedir.** Mesela kadının spor yapması çok önemlidir, gıdalarına dikkat etmesi çok önemlidir, mesela üzüntü kadını çok tahrip eder, çok çok neşeli olması lazım ortamın. Çok hassas varlıklardır, çabuk alınır kadınlar, çabuk

üzülürler. Yani detaycı oldukları için, çok zeki akıllı varlıklardır, detay gördükleri için çok çok üzülürler. Çok çok affedersiniz sığır gibi bir adama veriyorlar çocuğu, al götür diyorlar, tanımaz bilmez. “Selamünaleyküm” diyor, annesiyle babasıyla geliyor, bir elinde çiçek demeti, bir elinde çikolata paketi, biraz konuşuyorlar, “yavrum anlat” diyor işte neyin var? **Arsasından bahsediyor, evinden vs., anlattıkça annesinin babasının gözleri ışıltıyor, parlamaya başlıyor. İşte “şöyle malım var, böyle malım var” diyor konu bitiyor zaten, ikinci gelişinde “al götür, senindir” diyorlar, konu bitmiş. Ondan sonra o çocuğa yapılan işkence, ona yapılan saygısızlıklar, hakaretler, münasebetsiz ve küstah tavırlar onlar için çok doğal bir şey olmuş oluyor. Yani hatta kendilerini örnek gösteriyorlar, kendi evliliklerinde de bunların olduğunu söylüyorlar. “Akrabalarında da var, dünyanın hali böyledir” diyor, “dünya böyledir” diyor.**

İnsan biricik çocuğuna nasıl kıyar? Biricik derken genç kız, kız çocuğu bu, çok özenli olmaları lazım, bir kere **yani karşısındaki insanın onu kendilerinden çok daha iyi koruyup kollayacağına ve mükemmel bir ahlaka sahip olduğuna samimi inanmaları lazım, Allah’tan çok korktuğuna, Allah’a tam teslim olduğuna, Allah’a hizmet ettiğine, Allah’a kendini adadığına samimi inanmaları lazım.** (Adnan Oktar’ın Kral Karadeniz TV röportajından, 6 Şubat 2009)

ALLAH'I SEVMEYENİN KALBİNDEN SEVGİ NURU ALINIR

ADNAN OKTAR: Allah bizden Kendisi'ni sevmemizi ister ve Kendisi'nden korkmamızı ister. Eğer Kendisi'ni sevmiyorsa ve Kendisi'nden korkmuyor ise insan, yani Allah esirgesin kendimi o şekilde örnek vermeyeyim de herhangi bir insan diyelim, kendisi Allah'ı sevmiyorsa ve Allah'tan korkmuyorsa, **Allah, onun kalbindeki sevgi nurunu alır, sevgi gücünü alır. Yani istediği kadar uğraşsın, ne yaparsa yapsın ne sevebilir ne de kendini sevdirebilir. Yani iki gücü birden kaybeder, tek yanlı değil. Hem sevmeye gücünü kaybeder hem sevilme gücünü kaybeder.** Ama mümin Allah korkusu ve Allah sevgisi ile yaklaştığı için Allah aşkıyla etrafa baktığı için her yerde Allah'ın tecellisini görür. O yüzden derin sevgiyi çok şiddetli yaşayabilir. Mesela bir çocuğa baktığında, onda Allah'ın o vildanlarda yarattığı güzelliği görür. Allah'ın nuru olarak onu görür. Allah'ın tecellisi olarak görür. Ondan derin bir zevk alır, ondan bir hoşnutluk duyar. Kalbinde şefkat, merhamet koruma hisleri oluşur. Ama bu sevgiyi ona veren Allah'tır. Mesela Hz. Musa (as) için; **“Katımızdan ona bir sevimlilik verdik”** diyor Allah. Demek ki insanın kendisinin sevimli olmasıyla olmuyor bu. Allah'ın ona vermesiyle oluyor. Hz. Yusuf (as)'a Allah, olağanüstü bir güzellik vermiştir. Ama Allah'ın yaratması ve dilemesiyle oluyor çünkü eğer insanlar etkilenecek olsaydı ilk Yusuf'u gördüklerinde etkilenmeleri gerekirdi. İlk gördüklerinde etkilenmediler. Kuyuda gördüklerinde. **“Onu önemsiz gördüler”** (Yusuf Suresi, 20) diyor Allah ayette. Ama sonra kadınlar ellerini kesecek derecede olağanüstü etkileniyorlar Hz. Yusuf (as)'tan. -Şeytandan Allah'a sığınırım- **“Allah'ı tenzih ederiz”** diyorlar **“herhalde bu bir melek”** (Yusuf Suresi, 30) diyorlar yani melek gibi diyorlar. Olağanüstü beğeniyorlar. Eğer mümin Allah rızasını taşımıyorsa, Allah'ın rızasıyla yaklaşmıyorsa kalbinde sevgi olmaz. Mesela evlenecek

insanlar oluyor. Kız diyor ki çok muazzam bir şeyle karşılaştım. İlk defa hayatında aşık olduğunu, böyle bir insanı hiç görmediğini, adeta hipnotize olduğunu, hayatının insanını bulduğunu iddia ediyor. O zavallı da ona, -tabi insanlarda beğenilme arzusu olduğu için yani gururunu tatmin edecek bir duygu olduğu için- ona safça inanıyor. Sebebini araştırmıyor. “Bu insan beni neden sevdi?” demiyor. Arabası olmasaydı acaba onu sever miydi, evi olmasaydı acaba sever miydi, maaşı o kadar yüksek olmasaydı o kadar sever miydi bunu düşünmüyor. Yüzünde mahsun bir heyecanla yani kendisini keşfetmiş birisiyle karşılaşmış olmanın heyecanı ile ona inanıyor. Keşfedilmesine şaşırıyor. Daha önce nasıl başkası onu keşfedememiş de ilk defa o onu keşfetmiş gibisinden şaşırıyor. Hâlbuki kadın onun akılsızlığından dolayı ayrıca ona bilinçaltında özel bir nefret de geliştiriyor yani onun akıl edememesine. Çünkü onu bir av gibi görüyor. Ağına düşen bir av gibi, küçük bir sinek gibi görüyor. O da küçük bir sinek gibi orada debeleniyor. O, onu yavaş yavaş ağıyla sarıyor, ondan çok etkilendiğini, olağanüstü olduğunu, böyle birisinin dünyada olamayacağını falan o garibim de saf saf hepsine inanıyor. Ki bu karşılıklı bir azaptır yani onu malıyla etkilediğini bildiği halde bilinçaltında, yani bunun imkânlarıyla olduğunu bildiği halde ve gitmesi durumunda ondan nefret edeceğini bildiği halde kendini kandırıyor.

Bilinçaltında ona karşı tabi bir nefret oluşur. Kadın da ondan otomatik olarak tiksindir ve çok itici bulur. Ama iradesini kullanıyor bazı kadınlar böyle olaylarda, tiksintmesine rağmen oradaki çıkarı daha güçlü olduğu için çünkü para gelecek, araba gelecek, giyecek gelecek onları daha cazip bulduğu için, onlardan alacağı zevki, gücü ondan duyduğu tiksintinin gücüyle karşılaştırdığında daha şiddetli olduğu için karşı taraftaki güç, ona tahammül etmiş oluyor. Tahammül ederken de ona sezdirmemeye çalışıyor tabi o kişi. Tahammül ederkenki çeşitli yöntemleri oluyor onun. Karşılıklı şirin görünme yöntemleri oluyor mesela o, ona çok güzel bir yemek yaptığını ve onu beklediğini söylüyor o da ona çok şahane bir yüzük buldum diyor. Sarılıp etraflarında dönüyorlar şöyle filmlerde gördükleri gibi. Ömür boyu poz yapmak, ömür boyu taklit etmek o kadar acıdır ki bir insan için. Yani bir kadının hoşlanmadığı halde seviyor görünümüyle yaşaması, çıkar için bir erkeğin de sevilmediğini bildiği halde, seviliyor görüntüsüne kanıp, buna inanmadığı halde güya kanarak yaşaması ve karşılıklı sevgi görüntüleri yapmaları ve bunu bir aktör gibi, bir aktris gibi uygulamaları dünyanın en büyük azaplarından ve Allah'ın bu gibi insanlara verdiği en büyük belalardandır. Halbuki gerçek sevgide insan ne mal arar, ne mülk arar, ne şunu arar, ne bunu arar. Eğer Allah'ın tecellisini onda görüyorsa, Allah'ın aklını onda görüyorsa o insandan kadın hipnotize olur, o erkekten. Allah öyle bir güç vermiştir, mesela Hz. Musa (as)'dan olağanüstü etkilenmiştir Firavun'un hanımı. O adamdan ayrılıp Hz. Musa (as)'la evlenip çölde kırk yıl onunla beraber gezmiştir. Hz. Musa (as)'ın malı yoktu. Ona sadece çile ve zorluk sundu. Ama Hz. Musa (as)'da Allah'ın tecellisini gördü o ve bu yüzden ona karşı o kadar muhabbet duydu. İşte buna tutku denir. Mesela kölesi olan kişinin hanımı da boşanıp Peygamber Efendimiz (sav)'le evlenmiştir. Çünkü onda Allah'ın nurunu, Allah'ın güzelliğini, Allah'ın tecellisini görmüştür. Ve çok fazlasını görmüştür. Yani kendi eşiyle kıyasladığında onda çok çok fazla bir tecelli, çok yoğun bir tecelli görmüştür. Allah da diyor ki ayette, **“Sen insanlardan utanıp bunu kalbinde saklıyordun ama**

Allah bunu biliyordu” (Ahzab Suresi, 37) diyor. “Ve Allah’ın emri artık yerine gelmiştir” diyor. Allah, o kölesinden o hanımın boşanmasını sağlamıştır Kuran ayetiyle ve Peygamber Efendimiz (sav)’le evlenmiştir. Peygamberimiz (sav) bunu kabul etmemiştir. Eşine söylemiştir “sen boşanma devam et” demiştir. Yani evliliğiniz devam etsin demiştir. Ama Allah vahiyle bildirince olay ortaya çıkmıştır ve Allah’ın emri yerine getirilmiştir. Bu da bir tutkudur işte, yani tutkunun gereği Allah’ın tecellisine duyulan tutkunun bir gereği olarak bunu yapmıştır kadın orada bu güzelliği. Bunun bir çok örneğini tarihte biz gördük. Yani diğer Peygamberlerde de vardır bu. Bizim Peygamberimiz (sav)’de de vardır. **Allah rızası için sevmek bambaşka bir şeydir. Çok derin bir zevktir. İnsanın içinde özel bir güç vardır. Yani altıncı bir his gibi bir his. Ne görmeye benzer, ne duymaya benzer, ne iştimize benzer yani tarif edilemeyecek şiddette derin bir zevk. Derin bir güç. Buna biz tutku diyoruz. İnsanlar tutkunun ve aşkın taklidini yapıyor sokakta. Ben duyuyorum mesela televizyonlarda. Aşık olduğunu söylüyor. Neye göre aşık olduğunu sorduğumda, “mesela işi olmasa, parası olmasa devam eder mi?” diyorum, boşanacağını söylüyor. Demek ki aşkla alakası yok.**

Evet, müşrik erkekler müşrik kadınlarla, münafık erkekler, münafık kadınlarla, Müslüman kadınlar da Müslüman erkeklerle. Çünkü münafıkların zaten ruhu kapkaranlık oluyor. Kadınların da ruhu kapkaranlık oluyor. İki karanlık birleşip simsiyah bir karanlık meydana getiriyor. O ondan nefret ediyor, o ondan nefret ediyor. O ondan tiksiniyor, o ondan tiksiniyor. Hatta bunların tiksintilerinin şiddetinden dolayı biliyorsunuz etkilenmek için bunlar birçok çözüm ararlar. Yani nasıl olsa da sevse acaba? Nasıl yapsa da ondan hoşlansa diye çözüm ararlar. Fakat o tiksintilerini nefretlerini bir türlü gideremezler. Ama müminlerde de çok şiddetli bir muhabbet vardır. İnsanlar da onun hikmetini bazen çıkaramazlar. Onu yaşayamayan insanlar onu çıkaramazlar. Halbuki bu insanlar 6. duyuyu yaşıyorlar. Yani onların bilmediği bir mucize oluşuyor. Tutku bir mucizedir. Yani derin bir zevktir. Bir kısmı tutkuyu takliden anlatıyorlar. Çok seviyorum diyor. Peki, o zaman birbirine hakaret ediyorsun, saldırıyorsun, aşağılıyorsun, üzüyorsun, maddi çıkarınla çatıştığında anında harcıyorsun. Kendi nefsinle çatıştığında anında harcıyorsun. O zaman onun adı tutku değil. **Demek ki, sen dinlerden hak dinlerden gelen bir tutku sözünü duymuşsun. İyi bir şey olduğunu bilinçaltında biliyorsun, onu arıyor fakat bulamıyorsun. Küfür de öyle onu bilir bilinçaltında fakat yaşayamaz. Mümin bunu bilinçaltında bilir ve en önemlisi yaşar, Allah ona yaşatır. Yani bu özel duyguyu ve özel sistemi Allah onda yaratır. Mesela tutkuyu tarif et deseniz bir mümine tarif edemez, ama şiddetli bir zevk olarak yaşar. Ve tutku yaşlanmayla Müslümanın üzerinden gitmez. O tip insanlarda hastalıkla gider tutku dediği şey. Mesela kızın, çok beğendiğini söylediği bir delikanlı oluyor, çocuk herhangi bir hastalık geçiriyor, elinin yüzünün şekli biraz değişiyor bir anda tutku uçuyor, gidiyor. Aşk bitiyor. O ne demektir? Demek ki tutkunun sahte, çok kötü bir taklidinin içerisine girmiş, ona özenmiş ve gerçek tutkuyu bilmiyor demektir. Halbuki insan gerçekten tutku ile seviyorsa mesela eli yüzü yansa da sevdiğinin, onu daha da fazla sever ve daha da derin bir şefkatle ona karşı muhabbet duyar, çünkü onun cennetteki gerçek yüzünün ne kadar mükemmel olacağını bilir ve sonsuza kadar onunla yaşayacağını da bilir. Sahte sevgilerde on yıl, onbeş yıl, beş yıl, üç yıl bazen bir kaç aydır tutku ama gerçek tutkuda sonsuza**

kadardır. Çünkü Allah'ı seviyorsun Allah'ın tecellisi olarak seviyorsun sonsuza kadar Allah'ın öyle tecelli edeceğini bilirsin inşaAllah umarsın o yüzden derin bir sevgi ile sevip sonsuza kadar beraber olma isteği ile bağlanırsın, bu sarsılmaz bir sevgidir. Yoksa öbür türlü rahatça ölüp gideceğini yok olacağını bildiği bir varlığa hele ki evrimle oluştuğuna inanıyorsa bir maymun türü olduğuna inanıyorsa, öyle bir insanın aşktan tutkudan bahsetmesinin ne kadar suni duracağını çocuk olsa bilir. (Adnan Oktar'ın Tempo TV röportajından, 28 Ocak 2009)

ALLAH'IN KOYDUĞU ÖLÇÜYE UYMAK VE ALLAH SEVGİSİNİ ARAMAK

ADNAN OKTAR: Benim birçok vakada gördüğüm şu, bazı kadınlar arabanın markasını ilk gördüğünde şiddetli aşkı hissetmeye başlıyor. Araba, marka ve çok pahalı bir arabaysa o aşkın heyecanı bir kere kaplıyor, üstündeki kıyafetler de eğer pahalıysa şahsın, bir de iyi bir okuldan mezunsa, babası da zenginse artık o aşk onun gözünü döndürüyor, şiddetli bir tutkuya dönüşüyor, artık eli ayağı boşalıyor, her şeyini verecek hale geliyor öyle tipler, ben duyuyorum. Sonra bir gün diyor ki şahıs, “babam iflas etti, ki çok normal ekonomik kriz anında dolayısıyla ben de iflas ettim” diyor. Kadının kafasında bir ışık sönüyor adeta beyninin içerisinde, o aşk bir anda kayboluyor, nefret ettiği bir mahlûk kalıyor geride yani büyük bir tiksintiye ve öfkeye dönüşüyor. İşte bu Allah'ın bu insana verdiği bir cezadır, çok büyük bir aşağılanmadır halbuki Allah rızası için sevmiş olsa onun fabrikası da gitse, işyeri de gitse, gelse de hiç fark etmez. Gelirse Allah'ın bir nimeti olarak görür, giderse de Allah'tan bir hayır olarak görür, hiçbir şekilde etkilenmez. Ama, çocuklar küçük yaşta çarpık eğitiliyorlar. İşte ben bazen anneler görüyorum, nice doktorlar, mühendisler kızını istemiş de, vermemiş yani insan utanır bu sözü söylerken. Niye demiyorsun nice takva insanlar istedi, nice dindar insanlar, güzel ahlaklı, çok akıllı insanlar istedi de vermedim dese, yine bir dereceye kadar bir mantık olabilir ama yine bu da anormal olur ama çünkü akıllı bir insan görsen verirsin zaten kızını, ama doktor ve mühendis, ne hikmetse böyle iyi para getirenlerden bahsederek bunu da iftiharla anlatıyorlar duyanlar da birçok kişi takdir ediyor “ne kadar güzel konuştu” diyor. Halbuki burada çok büyük bir aşağılanma var ve çok çirkin bir ifade bu. O genç kıza da, çocuğu da köle yerine koymaktır bu ve yakışık almayacak bir izahtır. Genç kızlar hep öyle eğitildikleri için, bir çoğu çocukların hep böyle zengin birisini arama eğiliminde oluyorlar. Karakteriz olması, psikopat olması onları hiç ilgilendirmiyor. Mesela o çocukları dövüyorlar, sövüyorlar, aşağılıyorlar, aileleri diyor ki; “yavrum senin eşindir tabi ki dövecek” diyor, “gayet normaldir” diyor. Adam kovuyor sokağa atıyor, gönderiyor, geri ailesi de alıp neşe içinde geri getiriyorlar, ya kusura bakma oldu bir kere falan diye, böyle çok acı bir açmaz, böyle bir rezalet, birçok yerde kendini devam ettiriyor. Nice zavallı kadınlar feci şekilde eziliyorlar, nefret edip tiksintmelerine rağmen ailelerinin telkinleriyle, çevrenin telkinleriyle o mahlûklara tahammül ediyorlar yani iğrendiği ve tiksindiği halde işte “senin eşindir çocuğum” diyor, “tahammül etmen gerek” diyor, “gayet normal” diyor, “falanca da buna tahammül ediyor ne var bunda” diyor hatta kendinden örnek veriyor. “Senin baban da

öyle” diyor, ona da tahammül ettiğini söylüyor, yani çocuklar böyle çarpık bir eğitimden geçiriliyorlar bir kısmı. Bunlar doğru değildir, gerçek Allah sevgisi Allah için olan sevgi kadının ruhunda bir ateş gibi etki yapar, korkunç zevk verir, çok güzeldir kadın için, erkek için de şiddetli yakıcı etkisi olan çok derin bir duygudur, büyük bir zevktir, bu zevki alacaklarına maddeciliğin içerisine girip o azabın o kirin içerisinde adeta boğuşuyorlar. İğrendiği bir insanla sürekli beraber olmak durumunda kalıyor ve ömür boyu bu çileyi çekiyorlar. Çünkü ahlakından nefret ediyor, kişiliğinden nefret ediyor sürekli yalan söylüyor, sürekli ters konuşuyor kadının onurunu kırıyor, sevgisizliği açık açık belli oluyor elinden yüzünden, onun bütün sevgisi malında, mülkünde oluyor. Gururlu ve enaniyetli oluyor ve kadının değerini bilmiyor. Nice böyle güzel kadın bu şekilde heba oluyor bütün ömürleri ve çöküyorlar. Ben böyle birçok güzel kadın gördüm yazık yani yıllar sonra görüyorum, eli yüzü buruş buruş olmuş, perişan olmuş adeta insanlıktan çıkmış, mahvolmuş, bütün gençliği o şekilde geçip gidiyor. Ruhundaki o cevher de gidiyor, ruhundaki o derinlik de harcanmış oluyor, çok yazık oluyor. **Onun için en güzel ölçü Allah'ın koyduğu ölçüye uyup gerçek aşkı aramak, Allah'ın o güzel tecellisini aramak, çok samimi olmak, çok dürüst olmak, Allah'tan çok korkmak ve Allah'ı çok sevmektir.** Bunun meydana getireceği derin zevkin, şaşırtıcı ve çok sarsıcı olan zevkin, Allah'tan bir nimet olarak mümine sunulduğunun da bilinmesi gerekir. Sırf Müslümanlara has, Allah'tan gerçekten korkanlara has böyle derin bir mucize var. Bunu çok çok az insan bilir yani bilmedikleri için bu belanın içinde yaşıyorlar. Bilseler belki onlara dünyaları verseler yine gitmeyecek o insanlar. Gerçek imanla sevmenin ne kadar zevkli ve güzel olduğunu bilseler onların ne fabrika gözünde olur ne o para ne araba ne başka bir şey gözünde olur ama farkında değiller. (Sayın Adnan Oktar'ın 3 Şubat 2009 Tarihli Tempo TV Röportajından)

EVLİLİK SAF SEVGİ ÜSTÜNE KURULU OLMALIDIR

ADNAN OKTAR: ... Evlilik saf sevgi üstüne olur. Allah'ın tecellisi olarak o insanı seversin. Ve bütün amacın Allah'ın verdiği o emaneti, eşin olarak, hatta bir nevi kardeşi gibi görerek, hatta bir çocuğu gibi görerek, evladı gibi görerek o emaneti koruyup kollamaktır ve onu dünya şartlarında en iyi şekilde yaşatmaktır.

Saf sevgiye dayalı olması lazım. Allah'ın tecellisine niyetle bakmak lazım. İnsan tutkuyu yaşamak için evlenir. Allah'ın verdiği o güzel hissi, derinlik hissini yaşamak için ve Allah'a birlikte güzel kulluk edebilmek için, Allah'ın rızasını kazanmak için insanlar evlenirler. Allah'ın tecellisine niyetle insan sevilir. Öbür türlü çok garip ve çok zorlu bir iticiliği var, yani çok zorlu iticiliği. Allah vermesin. (Sayın Adnan Oktar'ın 2 Şubat 2009 Tarihli Ekin TV Röportajından)

Yaşadıkları ortamların temiz olmaması

Cahiliye insanların yalnızca hayatta kalmayı hedefleyen ilkel yaşam anlayışları, onları temizlikten uzak bir hayat tarzına doğru sürükler. Bu anlayışın temelinde yatan sebeplerden biri, çok kısa sürdüğünü bildikleri dünya hayatını alelacele yaşayarak zaman kazanma ve dünyanın imkanlarından biraz daha fazla yararlanma isteğidir. "Hayatın tadını çıkarmak", "gününü gün etmek" gibi hayali kavramlarla ifade edilen bu istek, cahiliye toplumunda sözde "çağdaş yaşam biçimi" olarak adlandırılarak teşvik edilir.

Bunun yanında insanların kendilerinden başka kimseye gerçek anlamda değer vermemeleri, saygı ve sevgi beslememeleri böyle bir yaşam şeklini de beraberinde getirir. Örneğin kişilerin birbirlerine saygılarını yitirdiği evliliklerde bu durum açıkça görülür. Her iki taraf da evlendikten hemen sonra, evlilik öncesi sakıncalı gördüğü birçok tavrı uygulamakta hiçbir tereddüt hissetmez. Akşama kadar yıkanmamış kirli bir yüzle, kirli bir ağızla ve bakımsız bir bedenle, pijamalarla dolaşmak, bütün gün dağınık kalan yatakları, bulaşık dolu mutfak tezgahlarını olağan karşılamak, hep bu kötü mantığın ürünleridir.

Oysa bu mantık insanlarına kargaşa, düzensizlik ve zorluktan başka bir şey getirmez. Bu yanlış mantığı benimseyip yaşayan insanlar, insanı insan yapan tüm özellikleri bir kenara bırakır ve vakit kaybetmeme adı altında insani değerlerden soyutlanarak yaşamaya çalışırlar. Sadece idare edecek ve sistemi devam ettirecek kadar bir uygulama yapar, gerisini ise boşverirler.

Söz gelimi, temizliği sadece dıştan bakıldığında pisliğin fark edilmeyeceği kadar yüzeysel yaparlar. Kimi insanlar banyo yapmayı, kirlenen giysilerini, havlularını, çarşaflarını değiştirmeyi, ütü yapmayı ya da ortalığı toplamayı bir vakit kaybı olarak görür ve belirgin bir kir oluşmadıkça temizlemeye yanaşmazlar. Kirlendiklerinde çoğu zaman, özellikle de soğuk havalarda, yıkanmaya üşenir kimi zaman sadece saçlarını yıkamakla yetinirler. Bazı kadınların bunun için buldukları bir başka yöntem de, kuaföre giderek alelacele saçlarını yıkatmak ve uygun bir şekle sokturmaktır. Bu saç modeli bozulana kadar da bir daha yıkanmaya gerek duymazlar. Kirlenen vücutlarını, sıktıkları bir parfüm ya da deodorantla kamufle etmeye çalışırlar, ama bu yöntem, kirli bedenlerini çok daha rahatsızlık verici bir hale getirmekten başka bir işe yaramaz. Kıyafet olarak önemsedikleri temizlik şekli ise, sadece dış kıyafetlerinin görünümüdür. Kazaklarında, pantolonlarında ya da paltolarında ciddi bir leke oluşmadığı sürece yıkamazlar. Bunun dışında sigara, is, yemek gibi ağır kokuların üzerlerine sinmiş olmasında bir sakınca görmez ve bunu temizlenmek için yeterli bir sebep olarak düşünmezler.

Bu cahilce "temizlik anlayışı" özellikle bazı gençlerde daha belirgin bir biçimde kendini gösterir. En güzel gördükleri kıyafetlerden biri yırtık ve yıpranmış kot pantolonlardır. Derbederlik anlayışını çok iyi yansıtan bu kıyafetlerin kirliliği ise kendilerince ayrı bir "hava" unsurudur. Örneğin üniversitelerde, diskolarda ya da mahalle aralarında, kaldırımlara, merdivenlere oturmak, yağlı sandviçlerin ardından el ağız yıkamamak, kirden siyahlaşmış deri montlarla, rengini yitirmiş sırt çantalarıyla, çamurlu

postallarla dolaşmak cahiliye anlayışında moda olacak kadar kabul gören bir hayat şeklidir. Dolapların temizlenmesi, toplanması gibi bir alışkanlık söz konusu değildir. Kirli çamaşırlar, temiz kıyafetlerin bulunduğu dolaplara buruşturularak fırlatılır ve bir şey arandığında, bu kalabalık yumak içinde bulunmaya çalışılır. Haftada bir temizliğe gelen yardımcılarının dışında evde herhangi bir iş yapılmaz. Yemekler bile bulaşık çıkmasını önlemek için "fast food" adıyla ifade ettikleri hazır besinlerden ve kolaylıkla çöpe atılabilecek kutu içeceklerden oluşur.

"Çağdaşlık" adı altında özendirilmek istenen bu kötü anlayış ve yaşam biçimi, kendini "aydın-entellektüel" olarak lanse etmeye çalışan toplum kesimi içindeki bazı kimselerde de oldukça yaygındır. Söz konusu kimseler, aydın olmanın sırrının kirli sakallarda, bakımsız yağlı saçlarda, pejmurde kıyafetlerde, alabildiğine dağınık, sigara kokusundan ve dumanından geçilmeyen karmaşık ortamlarda gizlendiğine inanırlar. Havadar ve temiz ortamlarda, tertipli ve düzenli mekanlarda, bakımlı bir görünümle, ütülü ve temiz kıyafetlerle yaşamının meslekleriyle bağdaşmayacağını, karizmalarını yok edeceğini düşünürler.

Böylesine sağlıksız koşullarda derbeder bir hayat sürmek, bu mantığı benimseyen genç, yaşlı her insana zarardan başka bir şey kazandırmaz. Sağlıksız beslenmekten ve pislikten dolayı hastalıktan kurtulmazlar. Sigara dumanıyla kaplı ortamlarda yaşamaktan renkleri sararır, ciltleri bozulur, ciğerleri zarar görür. Bunlar sadece bedenlerinde gördükleri zararlardır. Bunun yanında sürekli olarak dağınık ve pis ortamlarda, kendileri gibi bakımsız ve kirli insanlarla içiçe yaşamak zorunda olmaları ruh sağlıklarını da olumsuz yönde etkiler. Zamanla güzellikten, estetikten, temizlikten, ince düşünceden zevk almayan duyarsız ve tepkisiz bir yapıya bürünürler. Bu durum elbette ki bilerek ve isteyerek yaptıkları akılsızca seçimin sonucudur.

Cahiliye insanların yaşamadıkları Kuran ahlakı ise Müslümanları, en güzel ve en temiz ortamları hazırlamaları için teşvik eder. Allah inananlara yiyeceklerinden, kıyafetlerinden, yaşadıkları ortamlara kadar herşeylerinde mutlak bir temizliği layık görmüş ve emretmiştir:

Elbiseni temizle. Pislikten kaçıp uzaklaş. (Müddessir Suresi, 4-5)

Ey insanlar yeryüzünde olan şeyleri temiz ve helal olarak yiyin... (Bakara Suresi, 168)

Sana, kendilerine neyin helal kılındığını sorarlar. De ki: "Bütün temiz şeyler size helal kılındı."... (Maide Suresi, 4)

... O (Peygamber), onlara marufu (iyiliği) emrediyor, münkeri (kötülüğü) yasaklıyor, temiz şeyleri helal, murdar (pis) şeyleri haram kılıyor... (Araf Suresi, 157)

Hani Evi (Kabe'yi) insanlar için bir toplanma ve güvenlik yeri kılmıştık. "İbrahim'in makamını namaz yeri edinin", İbrahim ve İsmail'e de, "Evimi tavaf edenler, itikafa çekilenler ve rüku ve secde edenler için temizleyin" diye ahid verdik. (Bakara Suresi, 125)

... Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir; şimdi birinizi bu paranızla şehre gönderin de, hangi yiyecek temizse baksın, size ondan bir rızık getirsin... (Kehf Suresi, 19)

Katımızdan ona (Yahya) bir sevgi duyarlılığı ve temizlik (de verdik). O, çok takva sahibi biriydi. (Meryem Suresi, 13)

Cahiliye insanların modernlik adı altında oluşturduğu derbeder yaşam tarzı, kendi elleriyle kendilerine huzursuz ve sağlıksız ortamlar hazırlarken, Müslümanlar Kuran ahlakına uyarak, dünyada da çok kaliteli, asil, temiz ve iyi bir hayat yaşarlar.

CAHİLİYENİN AHLAKSIZLIĞI

C ahiliye toplumunda din ahlakının yaşanmaması sonucu ortaya çıkan ortak bir karakter yapısı vardır. Bu karakterin özellikleri, insanlara göre çeşitlilik göstermekle birlikte, temelde aynıdır. Çünkü cahiliye karakterini yaşamalarının asıl nedeni, bu insanların Allah'a ve ahirete gerçek anlamda iman etmemeleridir.

Allah'a iman etmeyen, dolayısıyla Allah'tan korkmayan ve hesap vereceğini düşünmeyen bir insanın güzel ahlak göstermesini beklemek ise anlamsızdır. Çünkü bu insanlar, akıllarından geçen bir düşünceyi Allah'ın bilmediğini, gizlice yaptıkları bir tavır Allah'ın görmediğini sanmaktadırlar.

Bu bölümde, cahiliyenin ilkel yaşam tarzının bireylerine kazandırdığı çirkin ahlakı ve onun detaylarını inceleyeceğiz. Ancak bu detaylara geçmeden önce şunu belirtmekte fayda vardır: Burada bahsedilecek özellikler, her insanın nefsinde yaratılıştan var olan özelliklerdir. Allah, bu kötü özelliklerin deneme maksadıyla insanların nefislerine yaratılıştan verilmiş olduğunu Kuran'da haber verir:

Sonra ona fücürünü (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 8-10)

Yalnızca inanan kimseler Allah'ın imtihanı olduğunu bildikleri için, nefislerinin kötü yöndeki emirlerine uymaktan şiddetle sakınırlar. Nefislerini arındırıp temizlerler.

Cahiliye toplumu bireyleri ise, yaptıkları tavırların ahirette en küçük ayrıntısına kadar karşılırlarına çıkacağını düşünmedikleri için, nefislerinin hoş gösterdiği kötü tavır ve özelliklerden sakınmak, bunun yerine Allah Katında makbul olan güzel tavırları sergilemek için kendi düşük akıllarınca bir neden görmezler.

Belirtilmesi gereken ikinci nokta ise şudur; aşağıda sayılan özelliklerden çeşitli sebeplerle kendilerini arındırmış cahiliye insanları da olabilir. Bu insanların bir kısmı görünürde oldukça olumlu özellikler de taşıyabilirler. Çeşitli menfaatler veya başka sebeplerle söz konusu kişiler cahiliye ahlakının her tavrını uygulamayabilirler. Ancak burada önemli olan bunu yapmalarını engelleyen, Allah korkusu olmadığıdır. Çünkü Allah korkusu olmayan bir insan, çıkarlarıyla çatıştığı anda veya kendince daha iyi bir menfaat elde edeceğini düşündüğünde aniden tavrını değiştirebilir. İnce düşünceli, cömert bir insan birdenbire son derece kaba ve cimri bir yapı gösterebilir. Allah korkusu olmadığı ve O'nun sınırlarını tanımadığı için, nefsinin emrettiği her türlü ahlaksızlığı uygulayabilir.

Özet olarak, cahiliye toplumunun tüm üyelerinde bu bölümde sıralayacağımız özelliklerin tümü görülmeyebilir. Ama Allah korkusunun güçlü olmaması nedeniyle bu kişiler Allah'ın hoşnutluğunu değil, çoğunlukla nefislerinin isteklerini yerine getirmek istemektedirler. Nefisleri kendilerine nasıl bir ahlak göstermelerini emrederse öyle

davranırlar. Bu, günden güne değişiklik gösterebildiği gibi, temelde cahiliye ahlak özelliklerini içerir. Kişi bir gün kolaylıkla yalan söylerken, bir gün kıskanç, bir gün karamsar, bir gün de isyankar olabilir. Bu nedenle kişinin ahlakını Allah korkusu ve O'nun hoşnutluğuna göre şekillendirmesi gerekir. Eğer bu şekilde olursa, sağlam bir karakter ve vicdanlı davranışlar sergilenir. Kuran'ı ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetini rehber edinen bir kimse için, cahiliye ahlak özelliklerini göstermesi söz konusu olmaz.

Bu bölümde, kimilerinde az, kimilerinde çok görülebilen cahiliyeye ait bu kötü ahlakın bazı yönlerini inceleyeceğiz.

Tembellik

Tembellik insanların çoğunun oldukça dar anlamda değerlendirdikleri ve bu nedenle de çoğu zaman kendi üzerlerine almadıkları bir konudur. Tembel vasfı, sadece, toplumun geneline oranla, üzerine düşen sorumlulukları yerine getirmede daha gevşek davranan insanlara yakıştırılır. Ancak burada kastettiğimiz tembellik, cahiliye toplumunun geneline yansımış ve maddi-manevi olumsuz sonuçlara yol açan önemli bir davranış bozukluğudur.

Bu davranış bozukluğunun, insan üzerinde oluşturduğu en büyük tahribatlardan biri öncelikle kişileri düşünce tembelliğine itmesidir. Oysa ki insanı insan yapan, ona insani vasıflar kazandıran en temel özellik, düşünebilmesidir. Bu yeteneğin kullanılmaması, bir anlamda kişiyi mekanikleştirir ve aklını tamamen devre dışı bırakır. Bu noktadan sonra kişinin tek yapabildiği kendisine öğretilmiş kurallar doğrultusunda durağan bir yaşantı sürmektir. Bir yenilik yapmak ya da hayatına bir güzellik kazandırmak, bu kimse için neredeyse imkansız gibidir. Vicdan ve irade kullanmak ve bunun için çaba harcamaktansa, alışageldiği sistemi hiç düşünmeden uygulamak, söz konusu tembellik anlayışına çok daha uygun düşer.

Üşengeçliğin vicdan, akıl ve irade üzerindeki bu etkisi, hayatın her safhasında çeşitli modellerle kendini gösterir. Düşünmeye üşenen kimseler, öncelikle neden ve nasıl var oldukları ve hangi amaç için yaşadıkları gibi hayati sorulara hiçbir zaman cevap aramazlar. Bunların önemli konular olduğunu kabul etmekle birlikte, birilerinin kendileri için düşünüp değerlendirmesini tercih ederler. Bu öyle bir hal alır ki, kişi bir anlamda farkında olmadan maddi manevi tüm varlığını tehlike altına atacak kadar tembel bir ruh hali içerisine girer.

Örneğin mal ve can güvenliği için tedbir alması gerekirken, olayları akışına bırakır. Ya da sağlığını korumak için gerekli olan dikkati göstermeye, hastalandığında doktora gitmeye ve hatta doktorun verdiği tedaviyi uygulamaya dahi üşenecek hale gelir.

Eğlenmeye, gülmeye, neşelenmeye üşenir, bunun yerine sadece eğlenen insanları seyretmekle yetinir. Aklını kullanıp kendine huzur ve rahatlık sağlayacak bir ortam oluşturma imkanı varken, sırf üşendiğinden zorluk içerisinde yaşamayı tercih eder.

Sağlıklı ve lezzetli yiyeceklerle beslenebilecekken, bu ruh onu hazır ya da sağlıksız yiyeceklere yöneltir. Okumaya, bilgisini, görgüsünü ve kültürünü arttırmaya üşenir; bu nedenle de hayatı boyunca her konuda klasik bir anlayış içerisinde yaşar. Para kazanmak ister ama bunun için çaba harcamak ya da akıl kullanmak yerine gayri meşru yollardan

hazır paraya konmak daha kolayına gelir. Daha da ciddi bir zorlukla karşılaşacak olursa, bununla mücadele etmek yerine intihar etmeyi daha kolay ve zahmetsiz bir yöntem olarak görür. Buna benzer örnekler oldukça çoktur, ancak burada dikkati çeken en önemli ölçü, konu her ne olursa olsun "en az emek ile hayatta kalmayı başarabilmenin" hedeflenmiş olmasıdır.

"En az emek harcamanın" en kolay yollarından birisi ise, var olan sistemi en iyi şekilde "taklit etmek"tir. Bu durum cahiliye ahlakının yaşandığı pek çok toplumda sadece bireysel düzeyde değil, aynı zamanda toplumsal düzeyde de köklü bir sisteme dönüşmüştür. Öyle ki bir ülkede herhangi bir şekilde ün kazanmış herhangi bir şey diğer ülkelerde hiç vakit geçirmeden taklit edilir. Şarkılar, reklamlar, filmler, propaganda yöntemleri hep başkalarından görüldüğü şekli ile uygulanır. Buradaki temel mantık, herhangi bir yenilik getirmeye olan kapalılık, üşengeçliktir.

Görüldüğü gibi tembellik cahiliye toplumunu saran köklü davranış bozukluklarından biridir ve kişileri, zararının kendilerine döndüğü bir sistem içerisinde yaşamak durumunda bırakır. Ancak şunu da vurgulamak gerekir ki bu, cahiliye toplumunda kınanan ya da yadırganan bir yapı değil, aksine oldukça benimsenmiş ve hayatın doğal akışı olarak kabul görmüş bir sistemdir. Bu sistemi yaşayan insanlar uğradıkları zararın ve yaşayamadıkları güzelliklerin eksikliğinin farkında dahi değildirler. Bu nedenle de bu durumu değiştirmek amacıyla çaba göstermek için bir neden bulamazlar.

Kuran ahlakı tam olarak uygulandığında cahiliyeye ait tüm bu özellikler ortadan kalkar. Kişiyi harekete geçiren, Allah'a ve ahirete olan inancıdır. Bu da onu hem dünyaya hem de ahirete yönelik ciddi bir çaba içerisine sokar. Böyle bir insan için dünyada kaybedilecek vakit yoktur. Geçen her an, kendisine Allah'ın rızasını ve sonsuz ahiret hayatını kazanabilmek için verilmiş bir fırsattır. Önemli ve büyük bir hedefi vardır. Bu nedenle, durağan bir yapı değil aksine hareketli, çalışkan ve üretken bir karakter ortaya koyar. Çünkü Allah yoğun bir çabadan hoşnut olacağını Kuran'da haber vermiştir:

Rabbinizden olan bir mağfirete ve cennete (kavuşmak için) 'çaba gösterip-yarışın,' ki (o cennet) genişliği gök ile yerin genişliği gibi olup Allah'a ve Resûlü'ne iman edenler için hazırlanmıştır. İşte bu, Allah'ın fazlıdır ki, onu dilediğine verir. Allah büyük fazl sahibidir. (Hadid Suresi, 21)

Kim de ahireti ister ve bir mü'min olarak ciddi bir çaba göstererek ona çalışırsa, işte böylelerinin çabası şükre şayandır. (İsra Suresi, 19)

Şu halde boş kaldığın zaman, durmaksızın yorulmaya-devam et." (İnşirah Suresi, 7)

Kıskançlık

Cahiliye ahlakının temel özelliklerden biri de kıskançlıktır. Ahiretin varlığına inanmayan bir insan, dünya hayatına büyük bir hırsla sarılır. Kendince dünyanın önüne

serdiği imkanlardan en üst düzeyde faydalanmak ve nefsinin sınırsız ihtiraslarını tatmin etmek ister. Bu hırs öylesine şiddetlidir ki, kişi dünyaya ilişkin her konuda hep en üstün ve en başarılı konumda olmak ister. Dolayısıyla çevresindeki herkesi kendisi için birer rakip olarak görür. Bir insanın başarılı olmak istemesi ve bunun için gayret etmesi son derece doğaldır, ancak cahiliyenin başarılı olma tutkusu zalimlik, acımasızlık, bencillik gibi çok sayıda kötü ahlak özelliğini de beraberinde taşıyan çirkin bir tutkudur. Yoksa bir insan başarılı olmak, kaliteli ve güzel bir hayat yaşamak isteyebilir ve bunun için hak ve meşru sınırlar içinde elinden gelen çabayı da gösterir. Ancak salih bir mümin bunu yaparken hiçbir zaman, kendisini zengin edecek olanın da imkanlarını dilediği takdirde kısıacak olanın da Allah olduğunu ve her ne olursa olsun bunun kendisi için en hayırlısı olduğunu hiçbir zaman unutmaz.

Cahiliye ahlakının çirkin yönlerinden biri olan kıskançlığın temelini oluşturan acımasız rekabet duygusu ise neredeyse doğduğu andan itibaren bir anlamda kişinin tüm yaşantısını şekillendirir. Yaşadığı rekabet ortamının kurallarını en iyi şekilde öğrenir ve uygulamaya başlar. Bir süre sonra, başkalarının kendisinden daha üstün olmasını kabul edemediği gibi, karşısındaki insanların az da olsa bir iyilik ya da güzelliğe sahip olmasını da çekemez hale gelir.

Bu kötü anlayışa sahip cahiliye insanları, çevrelerindeki insanların sahip olduğundan daha iyisine sahip olabilmek için büyük bir çaba harcarlar. En zengin, en güzel ya da en yakışıklı eş, en güzel ev, en lüks mobilyalar, en iyi araba, en başarılı çocuklar, en kaliteli kıyafetler hep kendilerinin olmalıdır. En lüks yerlerde gezmeli ve en güzel olan hep kendilerinin olmalıdır. Bu durum cahiliye insanları arasında hayati bir yarışa dönüşmüş, birbirlerine karşı duydukları kıskançlık nedeniyle, neredeyse karşısındaki kişinin kötülüğünü ister olmuşlardır. Öyle ki kimi zaman üstünlüklerini koruma pahasına, karşı tarafın lehine gelişen bir durumu engellemeye dahi yeltenebilirler. Oysa ki başka bir insanın zengin ve güzel olması ya da refah içinde yaşaması, kendisinin ne güzelliğinde, ne zenginliğinde, ne de hayat standartlarında bir eksilme meydana getirir.

Cahiliye düşüncesinin getirdiği çarpık mantık bu kadarla da kalmaz. Kıskanç olmak, toplum arasında bazı kesimlerde oldukça takdir gören bir karakter özelliği olarak benimsenmiştir. Hatta, kıskanç olmadığını söyleyen insanlar, bu çevreler tarafından oldukça tuhaf ve sıra dışı olarak algılanırlar. Cahiliye inancına göre insanlar gerçekten değer verdikleri şeyleri sahiplenmeli ve onlara karşı kıskanç bir tavır geliştirmelidirler. Söz gelimi eğer bir dostunu seviyorsa, bir başkasının ona sevgi duymasını ve onunla dost olmasını engellemelidir; onun en iyi dostu sadece kendisi olmalıdır. Oysa, bir insanın duyduğu sevgi bir diğerinin de aynı kişiye sevgi duymasına engel değildir ve bunun kimseye bir zararı da yoktur. Aksine, eğer karşıdaki kişi gerçekten dost edinilecek kalitede bir insansa, onun bu meziyetinden bir başkasının daha yararlanması son derece doğal ve güzeldir.

Bu mantıkla düşünüldüğünde kıskançlığın yersizliği ve zararı net bir biçimde ortaya çıkar. Kendilerini bu hastalığa kaptıran insanlar, ellerindekiyle yetinmeyi bilmediklerinden,

hiçbir zaman gerçek mutluluğu yaşayamazlar. Kendilerinden daha iyisinin varlığını bilmek onlara huzursuzluk ve keder verir.

Böylesine zor ve zahmetli bir sisteme tabi olmaktansa, dinin getirdiği ahlakı yaşamak insanın yaratılışına en uygun olanıdır. İnsanın nefsi kıskançlığı barındırabilecek nitelikte olabilir. Ancak akıl ve vicdan kullanılarak bu duygunun önüne geçmek de bir o kadar kolaydır. Bir ayette bu gerçek bildirilir:

... Nefisler ise 'kıskançlığa ve bencil tutkulara' hazır (elverişli) kılınmıştır. Eğer iyilik yapar ve sakınırsanız, şüphesiz, Allah, yaptıklarınızdan haberi olmandır. (Nisa Suresi, 128)

Allah insanlara nefislerini kıskançlıktan arındırmalarını bildirmiştir. Bunun yerine de, tam aksine, hep karşı tarafın iyiliğini, rahatını, huzurunu kendi isteklerinden hep ön planda tutan ve alabildiğine özverili bir yapıyı benimsemelerini istemiştir. Nitekim Kuran ayetlerinden pek çoğunda, müminlerin kıskançlıktan arınmış olan bu fedakar ruhu haber verilmektedir:

Kendileri, ona karşı duydukları sevgiye rağmen yemeği yoksula, yetime ve esire yedirirler. (İnsan Suresi, 8)

... Mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere veren... (Bakara Suresi, 177)

Müslümanlar en sevdikleri şeyleri bile, kolaylıkla ihtiyacı olan diğer insanlara verebilmekte ve bu konuda en ufak bir hırsa, kıskançlığa kapılmamaktadırlar. Kuşku yok ki vicdanın sesini dinleyerek bu ahlakı uygulamak, Müslümanları kıskançlığın neden olduğu tüm huzursuzluklardan uzak tutar ve en önemlisi Allah'ın hoşnutluğunu kazanmalarına yardımcı olur.

Kibirli olmaları ve büyüklük iddiaları

Cahiliye insanları Allah'ın yarattığı ve kendilerine nimet olarak sunduğu imkanlardan dolayı şiddetli bir büyüklük duygusuna kapılırlar. Kibir adı verilen bu belanın bulaştığı kişi, kendisini dünyanın en akıllı, en yetenekli ve en yenilmez insanı olarak görür.

Ancak kişinin kibirlenmesi için, muhakkak, cahiliye toplumunda büyük önem taşıyan para, itibar ya da güzellik gibi dikkat çekici özelliklere sahip olmasına gerek yoktur. Kendi aklını başkalarından üstün görmesi bile onun büyüklük hissine kapılması için yeterlidir. Etrafındaki herkesten çok daha üstün olduğunu, hepsinin hem maddi hem de manevi yönlerden çok ciddi eksikleri olduğunu, fakat kendisinde bu kusurların hiçbirinin barınmadığını düşünür.

Bu yanlış çıkarımlara bir kez inandıktan sonra kibir ve büyüklenme onun hayat felsefesi haline gelir. Artık çevresindeki insanlardan gelecek olan tüm tavsiyelere ya da eleştirilere kapalıdır. Onun, kendisinden eksik gördüğü diğer insanlardan alabileceği bir fikir ya da tavsiyenin olması mümkün değildir. Kendisi de mümkün olduğunca bu insanları beğenmediğini vurgulamaya ve her fırsatta kusurlarını dile getirmeye çalışır. Onların kusurları belirginleştikçe, kendi büyüklüğü ile onların küçüklüğü arasındaki tezatın daha da ortaya çıkacağına inanır.

Bu kötü anlayış aslında kişiye çok ciddi kayıplar getirir, ancak kişi bunları fark edemeyecek kadar kibirlidir. Herkes ona neredeyse acıyan gözlerle bakarken o, kendisinin bu tavrı nedeniyle son derece şahsiyetli ve güçlü bir karakter sergilediğine ve bundan dolayı da çevresinde derin bir saygı uyandırdığına inanır. Oysa ki daha büyük ve daha üstün olmak amacıyla geliştirdiği bu çirkin tavır, kişiyi sandığının aksine en küçük düşen, en az sevilen ve yanında en rahat edilemeyen insan konumuna getirir.

Kibirli insan, büyüklük arzusundan dolayı kimseyle gerçek anlamda dost olamaz, kimseye sevgi saygı duyamaz, cana yakın ya da alçakgönüllü bir tavır gösteremez. Bu da etrafındakilerin kendisinden ciddi şekilde rahatsızlık duymalarına neden olur.

Bunun yanında kibir, sadece etraftaki insanlarda değil, kişinin kendisinde de ciddi sıkıntılara yol açar. Öncelikle büyüklük iddiasında olan bir kişi hiçbir açık vermemeli ve hiçbir zaman hata yapmamalıdır ki, kendince elde ettiğini zannettiği itibarı zedelenmesin. Böyle bir şeyi başarmak için çok yüksek bir efor harcaması gerekir. İçinden gelen bir şeyi gerçekleştiremez, onu önce kendi imajının süzgecinden geçirir. Eğer itibarına uygun bir tavırsa yapar, değilse hoşuna giden birşey bile olsa kendince insanların gözünden düşmemek için bunu yapmaz. Ne içinden geldiği gibi gülebilir eğlenebilir, ne de akıcı ve doğal bir sohbe katılabilir. Sarf ettiği yoğun dikkat kişinin yüzünde ve vücudunda ciddi bir kasılmayla kendini gösterir ki bu da güzel bir insanın dahi yüz ifadesini son derece çirkinleştirir ve anlamsızlaştırır. Bununla birlikte hata yapmaktan korktuğu için çevresindeki insanlara mümkün olduğunca uzak ve mesafeli davranır; bu da kimseyle gerçek bir samimiyet yaşayamamasına neden olur.

Kişinin kendisini soktuğu bu kalıp zararlı olduğu gibi bir o kadar da anlamsızdır aslında. Çünkü insan ne kadar üstün özelliklere sahip olursa olsun, en küçük detayına kadar Allah'ın yardımına muhtaç son derece aciz bir varlıktır. Ne doğarken bedeninin alacağı şekli, ne yeteneklerinin ne de aklının kapasitesini kendisi belirlemiştir. Tüm bunlar tamamen Allah'ın kendisi için yarattığı şekliyle gerçekleşmiştir.

Ancak kibir adındaki bu büyüklenme arzusu kişinin, Allah'ın yüceliğini ve büyüklüğünü kavrayamayacak kadar akılsızca bir tavır sergilemesine neden olur. Kibirlenen insan, Allah'ın yarattığı trilyonlarca varlıktan sadece herhangi biri olduğunu düşünemez. Ve kendisinin bunlardan herhangi birinin bir benzerini dahi yaratmaktan aciz olduğunu hiç aklına getirmez. Binbir çeşit virüs ve mikrobun sebep olabileceği hastalıklara engel olamayacağını da düşünmez.

Kibirin cahiliye insanını içine soktuğu durum bu kadar açıkken, kişinin bu tavrı sürdürmesi dünyada olduğu gibi ahirette de karşılık görecektir. Kuran'da, Allah'ın büyüklüğünü takdir edemeyen ve her konuda sadece kendisini otorite kabul eden kişiler için cehennem azabı olduğu haber verilmiştir:

Öyleyse içinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından girin. Büyüklük taslayanların konaklama yeri ne kötüdür. (Nahl Suresi, 29)

Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o. (Bakara Suresi, 206)

Kindar olmaları

Allah'a ve hesap gününe samimi ve derin imanı olmayan bir insanın, affedici ve hoşgörülü olması da mümkün değildir. Cahiliyenin çarpık mantığına göre, ömrü kısa olduğu için bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmelidir. Ancak bu samimi bir müminin anladığı manada güzel ve ahlaklı tavırlarda bulunarak, iyi bir değerlendirme değildir elbette. Dünya hırsıyla dolu, Allah'tan ve ahiretten gafil, insanda hem maddi hem de manevi olarak büyük tahribat oluşturan bir anlayıştır. Cahiliyeye göre hayatı iyi değerlendirmenin manası alabildiğince bencil olmak, tüm acizliklerini ve eksikliklerini hiç düşünmeyerek dünyaya hırsla bağlanmak, ruhsuz, sevgisiz bir hayat içinde eğlendiğini iddia ederek kendini kandırmaktan ibarettir. Bu durumda kişinin hep kendi menfaatlerini düşünmesi ve bunlara zarar vermeye kalkışanlara da çok keskin bir karşılık vermesi gerekir. Dolayısıyla kendisine karşı yapılan bir hatayı kesinlikle unutmamalı, herkes hakkındaki hatıralarını hafızasında biriktirmeli ve ilk fırsatta "öc almak" üzere kin gütmelidir.

Bu çarpık mantık kişide öyle bir saplantı haline dönüşür ki, kimi zaman yirmi yıl, otuz yıl geçtiği halde yapılan küçücük bir hatayı unutmayabilir. Üstelik çoğu zaman zihnini kurcalayan konular son derece önemsizdir. Karşı taraf konunun farkında olmasa bile, kindar insan herşeyin altında bir kasıt olduğuna inanır. Öyle ki cahiliye toplumlarında bu batıl inanç, kimi zaman cinayete ya da yaralamaya kadar varan bir intikam ile sonuçlanır.

Ancak bu kötü tavrından dolayı hep kaybeden kişinin kendisi olur. Kendi kendine çeşitli kuruntulara kapılır; herkesin ona düşman olduğuna, kendisini kullanmaya çalıştığına inanır. Her olayı bu kuruntular doğrultusunda değerlendirir. Aklını ve enerjisini sürekli olarak bu yönde harcayan bir insanın üretkenliği, yaratıcılığı, çalışkanlığı, neşesi birer birer körelir; bunun yerine psikolojisi tamamen hüzün, keder ve öfkeye ayarlı hale gelir.

Oysa ki affediciliğin ve hoşgörünün lezzeti, kinlenip kuruntulara kapılmanın verdiği öfke ve sıkıntıyla kıyaslanmayacak kadar yüksektir. Affetmek, cahiliye ortamında zannedildiği gibi küçük düşmenin ya da yenilmenin değil, aksine asilliğin ve yüksek bir ahlakın göstergesidir. Kuran ayetlerinde affediciliğin üstünlüğü şöyle vurgulanmaktadır:

Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir. (Araf Suresi, 199)

Kötülüğün karşılığı, onun misli (benzeri) olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse (dirliği kurup-sağlarsa) artık onun ecri Allah'a aittir. Gerçekten O, zalimleri sevmez. (Şura Suresi, 40)

Cahiliye sisteminin getirdiği bu korkunç dünyaya karşılık, din ahlakının yaşanmasıyla ortaya çıkan sıcak ortam, Kuran'da cennet halkının bir özelliği olarak anlatılmıştır ki bu da bize bu ahlakın üstünlüğünü bir kez daha hatırlatır:

Biz onların göğüslerinde kinden ne varsa çekip almışız. Altlarından ırmaklar akar. Derler ki: "Bizi buna ulaştıran Allah'a hamd olsun. Eğer Allah bize hidayet vermeseydi biz doğruya ermeyecektik. Andolsun, Rabbimizin elçileri hak ile geldiler." Onlara: "İşte bu, yaptıklarınıza karşılık olarak mirasçı kılındığınız cennettir" diye seslenilecek. (Araf Suresi, 43)

Memnuniyetsiz ve bıkkın bir ruh halinde olmaları

Cahiliye ahlakında göze çarpan karakter özelliklerinden biri de, insanların hayatlarının her anını memnuniyetsiz, bezgin ve şikayetçi bir ruh içerisinde geçirmeleridir. Hatta bu ahlaki benimseyen insanlar memnuniyetsiz olacakları bir konu olmadığında bile bu tavra özenir ve herşey hakkında sürekli "söylenirler". Bu çirkin tavır, onlar için yemek içmek gibi doğal bir alışkanlık haline gelmiştir. Üstelik toplumun her kesiminde uygulandığı için kimse tarafından tuhaf da karşılanmaz.

Kişi sabah uyandığı andan itibaren şikayet edecek bir şeyler aramaya başlar. Önce gece hiç rahat uyuyamadığından bahseder, ardından hava sıcaksa sıcaklığından, soğuksa soğukluğundan şikayet etmeye başlar. Kahvaltıdaki yemeklerin kötü olduğu, arabanın aksaklıkları, trafiğin sıkıcılığı, işyerinin gürültüsü, insanların anlayışsızlığı, uykusuzluk, yorgunluk, akşam evdeki ortam, komşuların geçimsizlikleri, hayatın tekdüzeliği, kimsenin onu anlamıyor olması ve bunun gibi art arda sayılıp yakınılan konular birbirini takip eder. Daha da olmazsa sırf şikayet olsun diye şikayet etmeye başlar; kadınsa kadın olduğu için, çocuksa çocuk olduğu için, esmerse sarışın olmadığı, ela gözlü ise mavi gözlü olmadığı için memnuniyetsizliğini dile getirir. Ancak bu konuların hiçbir zaman sonu gelmez, çünkü bu kötü bir ruh halidir ve kişi buna rağmen bu durumdan çıkmak istemez.

Bu çarpık mantık örgüleri cahiliye insanların, hiçbir zaman hiçbir şeyden mutlu olamamalarına neden olur. Çünkü herşeyin en mükemmelini elde etmiş olsalar bile, iyi ve güzel yönleri göremedikleri için bir süre sonra sahip olduklarından yine sıkılırlar.

Allah, insanların saymakla bitirilemeyecek kadar çok nimet içerisinde oldukları halde yine de memnuniyetsiz ve nankör bir ahlak sergilediklerini şöyle haber vermiştir:

Size her istediğiniz şeyi verdi. Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışırsanız, onu sayıp-bitirmeye güç yetiremezsiniz. Gerçek şu ki, insan pek zalimdir, pek nankördür. (İbrahim Suresi, 34)

İşte cahiliyenin bu ilkel mantığı, onları dünyanın bunca güzelliği varken hiçbirinden tat alamayacak hale getirir.

İnsanın hem ruhen hem de bedenlen fıtratına en uygun yaşam olan İslam ahlakı ise bunun tam zıttını yaşatır. Tüm evrenin ve içerisindeki her türlü detayın kendisi için bir süs ve bir ikram olarak yaratıldığını bilen mümin, sürekli olarak Allah'a şükreden bir ruh hali içindedir. Karşılaştığı her olayın ardında gizlenen güzellikleri ve hikmetleri bulup çıkarır.

Kendi çevresini kendi güzelleştirmeye ve nimete dönüştürmeye çalışır. Kuran'da, Allah'ın bu ahlakı gösteren kimselere nimetlerini ve ikramlarını artıracığı, sürekli memnuniyetsiz ve şikayetçi olarak nankörlük eden insanlardan da bu güzellikleri alacağı bildirilmiştir:

Rabbiniz şöyle buyurmuştı: "Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size artırırım ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, Benim azabım pek şiddetlidir." (İbrahim Suresi, 7)

Ümitsizlik

Din ahlakından uzak yaşayan bir insan, hayatı boyunca çevresinde olup biten tüm olayların tesadüf eseri geliştiği gibi akıl ve mantık dışı bir düşünceye sahiptir. Eğer işleri yolunda gitmişse bunun "işlerinin yaver gitmesinden", aksinin de "aksilik olmasından" kaynaklandığı yanılışına inanır. Bu sapkın görüşün getirdiği en tehlikeli ve kötü sonuçlardan biri ise, ümitsiz ruh halidir. Çünkü bu ilkel mantıkta, güvenilecek ya da ümit beslenecek hiçbir dayanak yoktur.

Bu karanlık ruh hali, Allah'ın gücünü ve herşeyin bir kader üzerine işlediğini kavrayamamanın cahiliye insanlarına getirdiği bir beladır. Oysa Allah'a iman eden bir insan her an, her konuda ümitvardır. Çünkü her olay ve her varlık Allah'ın kontrolü altındadır. Bütün güç Allah'ındır ve O'nun izni olmadan hiçbir olayın olması mümkün değildir. Bunu kavrayan bir insan herşeyin Allah'ın dilemesi ve yaratmasıyla anında değişebileceğini ve hiçbir şeyin imkansız olmadığını çok iyi bilir. Allah'a inanmayan ve herşeyi tesadüflerin yönettiğini düşünen bir insanın ise ümitsiz olması olağandır, çünkü bu onun kendi inanç bozukluğundan kaynaklanan bir ruh halidir.

Bu inanç bozukluğuyla yaşayan insanlar -kendi aralarında "hayata küskün" deyimiyle ifade ettikleri gibi- daha en baştan karamsar bir ruh haline sahiptirler. Hayata bezgin ve yenik düşmüş bir ruh haliyle yaklaşırlar. İnançlarındaki çarpıklık, onlarda hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceği, hayatın hep aksiliklerle dolu olacağı gibi bir endişe oluşturur. Nitekim bu beklenti içinde olduklarından, olayları hep böyle görmek isterler. Söz gelimi, üniversitede istedikleri branşı kazanamayacaklarını, kazansalar bile okulu bitiremeyeceklerini, mezun olsalar bile bu hayat şartlarında iş bulamayacaklarını, bulsalar bile başarılı olmak için yılların geçmesi gerektiğini, istedikleri gibi bir evlilik yapamayacaklarını, yapsalar bile mutlu olamayacaklarını, zengin ve lüks bir hayat yaşayamayacaklarını, çocuklarını istedikleri gibi yetiştiremeyeceklerini, onların "mürvetlerini göremeden" öleceklerini, mezarlarına kimsenin gelmeyeceğini, hemen unutulacaklarını düşünür ve buna benzer bitmek bilmeyen bir dizi ümitsizlik hezeyanları sergileyip dururlar. Kuran'da bu insanların içinde bulundukları umutsuz ruh hali şöyle ifade edilmiştir:

İnsana bir nimet verdiğimizde sırt çevirir ve yan çizer; ona bir şer dokunduğu zaman da umutsuzluğa kapılır. (İsra Suresi, 83)

İnsan, hayır istemekten bıkkınlık duymaz; fakat ona bir şer dokundu mu, artık o, ye'se düşen bir umutsuzdur. (Fussilet Suresi, 49)

Bu kötü ahlakı yaşayan insanlar cahiliye toplumunda "şom ağızlı" olarak da adlandırılırlar. Her konuda hep olumsuz telkinler yapmaları ve çevrelerini telaşlandıracak şekilde kötü ve ümitsiz tahminlerde bulunmaları, etraflarındaki insanların da sinirlerini bozar. Söz gelimi uçağa binmek üzere olan dostlarına "ya uçağınız düşerse, ya sağ salim gelemesiniz" gibi ümitsizce konuşmalar yaparak, huzursuzluk verirler. Bir parça öksüren birine "çok hastasın galiba" gibi felaket tahminlerinde bulunurlar. Büyük yatırımlar yaparak kurulan bir işyerinin, ortada hiçbir ihtimal olmadığı halde, sürekli olarak iflas edebileceğinden endişe eder ve başarılı olamayacağı hakkında fikir beyan ederler.

Kuşkusuz bu sayılanlar günlük hayatta rastlanabilen sınırlı birkaç örnektir. Ama burada dikkat çeken husus, bu ahlakı üzerinde barındıran cahiliye insanının, sadece kendini değil, etrafını da rahatsız eden bir sistem oluşturduğudur. İşte bu sistem, cahiliyenin ilkel mantığının bir ürünüdür. Bu ilkel mantığın ana özelliği ise, kişilerin bile kendilerine hem dünyada hem de ahirette hiçbir şey kazandırmayan, hatta sıkıntı ve huzursuzluk yaratan bir sistemi kabulleniyor olmalarıdır.

İslam dininin getirdiği yüksek ahlak ise, bu ilkel mantığın çok üstünde bir dünya görüşü sunar. Allah'ın sınırsız ve sonsuz gücünü bilmenin verdiği ümitvar yapı, müminlere sadece dünyada değil aynı zamanda ahirette de neşe ve huzur getirir. Onlar daima Allah'ın ayette bildirdiği, **"... Allah'ın rahmetinden umut kesmeyin. Çünkü kafirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden umut kesmez."** (Yusuf Suresi, 87) emrine uyarlar.

Umursuzluk

"Umursuzluk" terimi, cahiliye insanların olaylar karşısındaki ilgisiz ve duyarsız tavırlarını ifade eder. Küçük yaşlarından itibaren çevrelerinde bu yapıyı görerek büyüyen kimi insanlar, umursuz davranışların doğal olduğunu düşünürler. Oysa cahiliye mantığının dışına çıkılıp bakıldığında görülen gerçek, umursuzluğun, vicdanın bir nevi uyuşturulması ve dondurulması olduğudur.

Vicdanın açık ve güçlü olması, kişiye hayatın her anında çeşitli sorumluluklar yükleyecek bir özelliktir. Bu da ahirete inanmayan insanların hiç işine gelmez. Bundan kaçınmak için umursuzluğu temel yaşam felsefeleri haline getirirler. Bu durumdaki bir insan, herşeyden önce kendi sorumluluklarını yerine getirmede son derece gevşektir. Çevresindeki insanlar onun adına herşeyi üstlenmek zorunda kalırlar.

Bu çirkin ahlakı taşıyan kişi yalnızca kendine değil, çevresine de zarar verir. Söz verir ama boşvermişliğinden dolayı sözünde durmaz. Yine aynı şekilde borç alır, fazlasıyla ödeme imkanı olur ama önem vermediği için ödemeyi unuttur. Kimi zaman umursuzluğu, hayati boyutlara kadar uzanır. Tedavi amacıyla bir ilaç alacakken, sırf boşvermişlikten bunu aksatır ve hastalığının sürmesine göz yumar. Yüzme bilmeyen küçük çocuğunu deniz

kenarında bırakır, boğulmasından yana en ufak bir tedirginlik dahi duymaz; iş işten geçtikten sonra aklı başına gelir. Bunun gibi binlerce umursuzluk örneği, cahiliyenin günlük hayatı içinde sürekli yaşanır.

Örneğin trafikte kaza geçiren ağır yaralı bir insanla karşılaştığında vicdanı açık olan bir insanın yapacağı şey, kendi işi her ne kadar önemli olursa olsun, acil durumdaki bu insana tüm imkanlarıyla yardım etmektir. Ancak umursuzluk adı altında vicdanını donduran bir insan, bu manzaraya kısa bir göz attıktan sonra, yardım eden tek bir kişi olmadığını görse dahi rahatlıkla randevusuna gitmek üzere yoluna devam edebilir. Veya eğer etrafta başka kişiler varsa "onlar ilgilenir nasılsa" diye düşünebilir.

Görüldüğü gibi umursuzluk aslında vicdansızlığın bir diğer dile getiriliş şeklidir. Kişi, aklı ve mantığı algıladığı halde geliştirdiği duyarsızlık ile pek çok konunun üzerinden rahatlıkla geçip gider. Vicdanını dondurduğu için üzerinden atladığı, umursuzluk gösterdiği tavırlar nedeniyle en ufak bir vicdan azabı da duymaz. Hatta için için kendisini dünyanın en uyanık kişisi olarak görür. Halbuki bu kişi hiçbir şekilde kazanç içinde değildir. Vicdanını saf dışı ederek dünyada önüne çıkan tüm fırsatları kaçırmış, ahiret için yapabileceği hazırlığı bile bile göz ardı etmiştir.

Her konuda vicdanını devreye sokan, aklını ve imkanlarını bu uğurda sonuna kadar kullanan mümin kişi ise, Allah'ın hoşnutluğunu ve ahireti kazanabilecek en isabetli davranışı yapmıştır. Müminin bu konuda gösterdiği hassasiyet onun dünya hayatında da rahat yaşamasını sağlar. Karşılaştığı her konuda aklını kullandığı için, işleri hep olabilecek en iyi neticelerle sonuçlanır.

Tamahkarlık

Dünyaya olan bağıllık ve mala karşı duyulan hırs, cahiliye ahlakını yaşayan insanları bu uğurda her türlü ahlak ve tavır bozukluğunu göze alabilecek çirkin bir tavır içerisine sokar. Konu eğer dünyadan istifade etmekse, kişi bu arzusunu tatmin etmek için tamahkar bir yapı göstermekten hiçbir şekilde çekinmez. Hayatın kısıtlılığının farkındadır ve bu süreyi ahiret için çalışarak geçirmektense, dünyaya yönelik olarak değerlendirmenin kendi düşük aklınca en iyi yol olduğunu sanır. Bunun için de karşısına çıkan fırsatları hep bu uğurda harcayarak dünyaya biraz daha tamah eder.

Tüm amacı dünyayı yaşamak olan bu insanların, Allah'ın onların çirkin ahlakına verdiği bir karşılık olarak, dünyadan memnun olmaları ise hiçbir zaman mümkün olmaz. Kendilerince dünyadan faydalanmak için Allah'tan gafil bir yaşam benimserler, ama dünya onlara hiçbir zaman güzellik, rahat ve mutluluk sunmaz. Bir ömür boyu peşinden koştukları dünya tutkularının kendilerine bıraktığı tek şey mutsuzluk, tedirginlik, sevgisizlik, dostsuzluk ve türlü acılardır.

Bu yapı, cahiliye toplumunda insanların büyük kısmına hakim olduğu halde, yalnızca belirli bir kesime mal edilerek örtbas edilmek istenir. Sadece bazı açgözlü insanların tamahkar bir karakter sergileyebilecekleri imajı oldukça yaygındır. Oysa, tamahkarlık cahiliye ahlakının dünyaya ve insanlara bakış açısını en açık yansıtan özelliklerinden biridir.

Bu çirkin bakış açısıyla yoğrulmuş olan cahiliye insanları, zengin olsun fakir olsun hiçbir farklılık göstermeden dünyadaki herşeye karşı açgözlü yaklaşır. Söz gelimi misafirliğe gider; karnı doyduğu halde -hastalanma pahasına da olsa- daha çok faydalanmak için biraz daha yer. İşyerinden maksimum istifade etmek için ihtiyacı olmadığı halde sağa sola gereksiz telefonlar açar; çocuğunun, ailesinin tüm ihtiyaçlarını iş yerinin imkanlarından karşılamaya kalkışır. Bu mantık öylesine köklü bir hastalıktır ki kişi ailesine bile bu gözle yaklaşır. Kocasının çok çalışmasını, çok para kazanmasını neredeyse bir hırs haline getirmiştir. Çünkü işin sonunda kendisine daha çok kıyafet aldirtacak, daha çok gezebilecek, daha çok yiyebilecek ve kocasının bu özelliklerinden maksimum istifade edebilmiş olacaktır. Bu hırs ve açgözlülük öyle noktalara gelir ki, kimi zaman insanların dünyadan daha fazla menfaat elde edebilmek için dolandırıcılığa ya da açıkça hırsızlığa kalkışmalarıyla kendini gösterir.

Bu gibi insanları bir tabak yemeğe dahi tenezzül ettirten bu çirkin ahlak, uyanıklık kafasıyla uygulanır ama tam aksine kişiyi akıl almaz derecede küçük düşürür.

Samimi ve dürüst yaşamak ise, binbir türlü plan ve sahtekarlıkla yaşamaktan çok daha kolay ve çok daha zevklidir. Allah'a iman etmiş bir insan dünya nimetlerinden en güzel şekilde faydalanır. Tüm nimetin Allah'a ait olduğunu, Allah Katında olanın hiçbir zaman bitip tükenmeyeceğini ve Allah'ın dilediği kimseye sonsuz nimetinden hesapsız olarak hem dünyada hem de ahirette vereceğini bilir. Bu yüzden ne dünyaya tamah eder ne de sahip olmadığının hırsını yapar. Bu da ona hem asalet hem saygınlık, en önemlisi de Allah'ın rızasını kazandırır.

Bencillik

Cahiliyenin çarpık mantık örgüsüne göre, bir insanın bir başkasını, en az kendisi kadar düşünmesi, kollaması ve onunla ilgilenmesi için o kişiden ciddi anlamda bir çıkarının söz konusu olması gereklidir. Aksi takdirde, cahiliye insanının başkaları için kendisinden bir şeyler vermesi için hiçbir sebep yoktur; hatta bu batıl sisteme göre bu onun için maddi manevi önemli bir kayıp demektir. Arada sırada hayatın bir gereği olarak mecburen başkalarına ufak tefek fedakarlıklar yaptığı olabilir, ama bunu oturmuş bir ahlak anlayışı haline getirmenin, ona göre hiçbir gereği yoktur.

İşte benimsediği bu çarpık dünya görüşü nedeniyle, kişi her konuda ve herkese karşı bencil ve egoist bir tavır ortaya koyar. Henüz ilkokul yıllarında ailesinin tembih ve telkinleriyle kök salan bu çirkin mantık, çocuğun oyuncaklarını, yiyeceklerini, odasını, ailesini sahiplenmesi ve kimseyle paylaşmamasıyla kendini gösterir. Sonraki yıllarda ise, kişinin malını paylaşmamasındaki bu kararlılığına bir de insaniyetsiz ve düşüncesizce tavırlar eklenir.

Egoist olan bir insan sadece kendi rahatını düşünür. Bu yüzden de başkalarının ihtiyaçları ve sorunlarıyla hiçbir şekilde ilgilenmez. Karşısındakinin ihtiyacı olduğunu bile bile, karşısına geçip yemeğini yer ama paylaşmak aklına bile gelmez. Hasta olduğunda kendine çok özenli bir bakım uygular ama bir başkası hastalandığında buna hiç gerek

duymaz. Arabasıyla yoldan geçerken bir arkadaşının yağmurdan sırlıslıkam olduğunu görür. Aynı istikamete gittiği halde sırf arabası çamur olmasın diye arabaya almaz, görmezlikten gelip geçer. Yanındaki insanın düştüğünü görse, yardım edeceği yerde gülüp geçer ve kendi işine devam eder...

Günlük hayatın her aşamasında ortaya çıkan bu insaniyetsiz tavırlar, istisnai ve hayati durumlarda da aynı mantıkla devam eder. Örneğin ölmek üzere olan bir insana kan vermesi istenir, kendine hiçbir zararı olmadığı halde, insaniyetsizliğinden, rahatına ve keyfine olan düşkünlüğünden dolayı bunu kabul etmez.

Din ahlakında ise bencilliğin, egoistliğin ve insaniyetsizliğin yeri yoktur. Aksine müminler her an vicdanlarını tüm güçleriyle kullandıkları için, çevrelerindeki eksiklikleri ve ihtiyaçları görür ve bunlar karşısında en insaniyetli tavırları sergilerler. Bunu gerçekleştirirken de, asla karşı tarafı minnet altında bırakmazlar. Müminlerin yaşadığı bu fedakarlık ve insaniyet anlayışının güzel örneklerinden biri Kuran'da şöyle bildirilir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimizden korkuyoruz." (İnsan Suresi, 8-10)

Geçimsiz, ters ve aksi huylu olmaları

Cahiliye toplumlarında, sadece aşırı derecede problemlili insanlara "geçimsiz" sıfatı yakıştırılır. Gün içerisinde arada bir çıkan tartışmalar ya da çekişmeler ise bu tanımlamaya dahil edilmez. Oysa oldukça hoşgörölü ve mazlum olarak bilinen bir insan bile, belli konularda belli kişilere karşı aksi bir tavır içerisinde girebilir. Mutlaka geçinemediği ya da tahammöl edemediği insanlar vardır yaşamında. Ancak cahiliyenin ilkel mantığı içerisinde tüm diğeri ahlak çarpıklıkları gibi, bu kötü tavır da oldukça "makul" ve "olağan" karşılanmaktadır.

Aile yaşantıları bitmek bilmeyen geçimsizliklere sahne olurken, "aile meseleleri" ya da "her ailede olur böyle şeyler" gibi sözlerle bu tavrın çirkinliğini geçiştirmeye çalışırlar. Arkadaş ilişkilerinde neredeyse her gün anlaşmazlıklar, küsmeler ve kavgalar yaşanır; bunu da "arkadaşlıklarda olur böyle şeyler" gibi anlamsız açıklamalarla kabullenirler. Okulda öğretmenleriyle, işyerinde patronlarıyla ve diğeri çalışanlarla, trafikte araç sahipleriyle, apartmanda komşularıyla, akrabalarıyla kısacası diyalog kurdukları herkesle bir çekişme içerisinde dirler.

Bu çekişmeler, genellikle büyük sebeplerden kaynaklanmaz. Eğer çatışacak bir konuları yoksa bile, bunu bir şekilde kendileri oluştururlar. Söz gelimi, karısının sevdiği yemeği pişirmemiş olması, ya da kocasının kendisini gezmeye götürmemesi, komşunun balkonu yıkarken su sıçratması, apartmandaki bir gürültü, bir hayvan ya da çocuk sesi, yeşil ışık yandığında hemen harekete geçmeyen bir araç sürücüsü, bir aracın hızla

sollaması, başka bir aracın arabasının önüne park etmesi, hatta bazen tek bir korna sesi, patronunun az zam yapmış olması, belediyenin asfalt çalışmalarını geciktirmesi, ve bunun gibi günlük hayatın her anı, onlar için bir geçimsizlik ve huzursuzluk kaynağıdır. Küçük küçük olaylarda gerilimli bir atmosfer oluşturan bu insanlar, ne aralarındaki bu huzursuzluğu yadırgarlar, ne de yaşadıkları tahammülü zor ortamı. Öyle ki, kimi zaman iki insanın bir süre boyunca sırf aynı ortamı paylaşmak zorunda kalmaları bile kaçınılmaz bir huzursuzluk sebebi olur. Birbirlerinden sıkıntı duyarlar, acizliklerine ve insani ihtiyaçlarına kesinlikle tahammül edemezler. Bu beraberlik zaman içinde dayanılmaz bir hal alır. Ama kişilerin ya da mekanın değişmesinin kendileri için hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin bilincindedirler. Kiminle ve nerede olurlarsa olsunlar, aynı geçimsizlik yaşanır. Çünkü karşılıklı anlayışsızlığın sonucunda ortaya tahammülsüzlük çıkar.

Peki bu tahammülsüzlüğün altında yatan ana etken nedir?

Cahiliye toplumlarında herkes mutlaka kendisinin haklı olduğuna inanır. Hoşgörülü olamadıkları için, alttan almayı akıllarına dahi getirmezler. Bunun yerine kendi bildiklerinde ısrarcı olup geçimsiz bir insan olmayı tercih ederler.

Halbuki, Kuran'a göre tek doğru vardır. Kuran'a uyan insanlar, Kuran'da kendileri için belirlenmiş olan doğruyu fark ettiklerinde onu uygulalar. Sonuçta ortada "herkesin fikri" değil, "yalnızca Kuran'da bildirilen ahlak " vardır. Aradaki muhtemel anlaşmazlıklar ise, Kuran'a başvurulduğunda çözüme kavuşacaktır. Böylelikle ortada anlaşmazlık değil, daima çözüm vardır. Kuran ahlakı ile hareket eden bir kişi Allah'ın insanlara öğütlediği özellikleri, saygıyı, sevgiyi, hürmeti yaşayan bir insandır. Kuran ahlakı, anlayışı, ince düşünceyi ve karşı tarafın fikrine saygı duymayı gerektirir. Bu teslimiyetin sonucunda da bir anlaşmazlık söz konusu olamaz. Cahiliye hiç durmadan tartışırken, inananlar Kuran ahlakını uygulamanın rahatlığını yaşarlar. Böyle bir topluluk içinde huzursuz veya geçimsiz bir tutumun ortaya çıkması mümkün değildir.

Tartışmacı olmaları

Kuran ahlakında yer alan güzel özelliklerden birisi de, "boş söz sarf etmekten kaçınmak" ve "boş söze dalanlarla birlikte dalmamak"tır. Kuşkusuz ki bu, müminlere maddi manevi çok fazla kazanç sağlar. Boş ve kişiye hiçbir şey kazandırmayacak bir sohbe girmektense, buradan kazanacakları vakit ile çok daha faydalı ve önemli faaliyetlerde bulunurlar. Ayrıca boş konuşmaların sıkıcı ve uyuşturucu etkisinden de daha en başından kurtulmuş olurlar.

Buna karşılık hikmetsiz ve uzun sohbetlerle vakit öldürmek, cahiliyenin vazgeçemediği bir alışkanlıktır. Bu şekilde hayatın ciddiyetinden ve sorunlarından biraz olsun uzaklaştıklarını düşünürler. Ancak herkesin kendi aklını beğenmesi ve iddiacı bir kişilik sergilemesi nedeniyle bu sohbetler kısa süre içerisinde hararetle ve sonuç vermeyen tartışmalara dönüşür. Çoğu zaman hakkında hiçbir şey bilmedikleri konularda dahi bitmek bilmeyen konuşmalar yaparak saatlerce tartışır. Ve bu saatler süren tartışmalar sonunda da genellikle hiçbir sonuca varamazlar. Bu tartışmalar esnasında mümkün olduğunca kendi

fikirlerini ön plana çıkarmaya, ve karşı tarafa kabul ettirmeye çalışırlar. Öylesine iddiacı bir kişilik sergilerler ki, karşılarındakinin konuştukları konuda uzman bir kişi olması bile onları yıldırmaz. Onlar, kendilerince doktordan daha iyi doktor, avukattan daha iyi avukattırlar.

Tartışmaları esnasında yaptıkları yorumlar ise genellikle tahminlere ya da kulaktan dolma bilgilere dayalıdır. Ancak bu yapı da, cahiliye toplumlarında kınanacak bir özellik olarak karşılanmaz. Tartışmacı kişilik gösteren kimselere sadece "biraz sabit fikirli" ya da "biraz inatçı" sıfatları yakıştırılır. Bunun kişiye has bir karakter özelliği olduğu düşünülür.

Oysa insanların hiçbir bilgileri olmadığı halde uzun tartışmalara girmelerinin altında yatan neden, nefislerdeki tartışma eğilimidir. İnsanların bu özelliği Kuran'da "... **insan, herşeyden çok tartışmacıdır...**" ayetiyle haber verilmiştir. (Kehf Suresi, 54) İşte cahiliye insanları da akılcı hareket etmektense, bu zayıflıklarına yenik düşmeyi göze alırlar.

İnsanlar kimi zaman haklı oldukları konuları savunmak için de tartışabilirler. Ancak cahiliye toplumu bireylerinde dikkat çeken yön, bu tartışma esnasında gösterdikleri tavır bozukluklarıdır. Bu tavır bozukluklarının en başında, tartışırken kullandıkları ses tonu gelir. Ne kadar bağırırlarsa ve karşı tarafın sesini ne kadar bastırırlarsa, o kadar haklı çıkabileceklerini zannederler ve bu yüzden de son derece yüksek sesle konuşurlar. Bu tür ortamlarda, kişiler üzerinde fiziksel olarak da belirgin etkiler oluşur; iddialaşmanın etkisi ile yüzleri kıpkırmızı kesilir, boyun damarları şişer, tartışmanın ve bağırmanın etkisiyle son derece çirkin bir görünüme bürünürler. Oturdıkları yerde sakinliklerini koruyamaz, taşkın el kol hareketleri ile karşı tarafı sindirmeye çalışırlar. Muhakkak birbirlerinin sözünü keserler, daha doğrusu her iki taraf da aynı anda konuşur ve birbirlerini kesinlikle dinlemeye yanaşmazlar. Eğer taraflardan biri sakin davranacak olursa, diğer taraf onu kışkırtmak ve tartışma havasına sokabilmek için elinden geleni yapar. Karşılarındaki kişiye haklı olduklarını kabul ettiremedikleri sürece de bir türlü rahatlayamaz ve bu gergin havadan kurtulamazlar.

Müminlerde ise böyle bir anlayışın hiçbir belirtisi görülmez. Her bilenden daha iyi bir bilen olduğunu daha en başından kabul eder ve hiçbir zaman sabit fikirli bir yapı göstermezler. Her duydukları bilgiyi akıllarının ve vicdanlarının süzgecinden geçirir ve böylece en isabetli sonuçları elde ederler. Bu güzel ahlaklı kişiler, bilgileri olmayan bir konuda ise asla fikir yürütmez, aslı olmayan görüşlere kesin olarak değer vermezler. Böyle bir bakış açısı da tartışma ruhunu tamamen ortadan kaldırır ve çözümcülüğü getirir. Eğer konuyla ilgili bilgileri yoksa, fikir yürütmek ya da tartışmak yerine, konu hakkında araştırma yapıp sağlıklı bilgi edinme yoluna giderler. Müminlere Kuran'da tavsiye edilen de budur:

...Ve her bilgi sahibinin üstünde daha iyi bir bilen vardır. (Yusuf Suresi, 76)

... De ki: "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Şüphesiz, temiz akıl sahipleri öğüt alıp-düşünürler." (Zümer Suresi, 9)

İkiyüzlülük ve yapmacılık

Cahiliye toplumunun en çok yakındığı konuların başında insanların ikiyüzlü ve samimiysiz olmaları gelir. Buna rağmen insanların ikiyüzlülüğünden yakınırırlar. Bu durum, kendi elleriyle oluşturdukları ahlak bozukluğunun nasıl kendilerine geri dönen acımasız bir sisteme dönüştüğünün en açık belirtilerindendir.

İkiyüzlülük kişinin, biri dışarıya karşı gösterdiği, biri de içinde sakladığı olmak üzere iki ayrı karakter sergilemesidir. Dışarıya karşı gösterilen her zaman kişinin sahte yönlerini, içte gizlenen ise gerçek düşüncelerini yansıtan karakteridir. Bu konunun asıl ilginç yanı da, cahiliye toplumuna dahil olan herkesin bu gerçeği biliyor ve kabulleniyor olmasıdır. Allah önemli bir ikiyüzlülük örneği olan münafıkları Kuran'da şöyle haber vermektedir:

Onlar, kalplerinde olmayan şeyi dilleriyle söylüyorlar... (Fetih Suresi, 11)

Cahiliyenin "arkadan konuşma" olarak adlandırdığı ortamlar, bu karakterin en belirgin şekilde yaşandığı anlardır. Kişi, bir olay ya da bir kişi hakkındaki gerçek bakış açısını, en açık şekliyle bir başkası ile yaptığı dedikodular esnasında ortaya koyar. Ama bu da tam olarak gerçek karakteri değildir, çünkü o sırada birlikte olduğu kişi hakkındaki gerçek fikirlerini de ondan saklıyordur. Ve bir başkasının yanında da o kişi hakkındaki samimi fikirlerini açıklayacaktır.

Aynı şekilde kişinin gerçek karakterini ortaya koyduğu ortamlardan bir diğeri de menfaatleriyle çatışıldığı anlardır. Örneğin bir kişi çok istediği bir şeyi yapmayınca veya bir kişi ile fikir ayrılığı yaşarken gerçek düşüncelerini saklayamaz.

İkiyüzlü karakterin bir başka özelliği ise kişinin asıl yüzünü ve gerçek düşüncelerini saklayabilmek için karşısındaki insanları hep aldatması ve hiçbir zaman dürüst davranmamasıdır. Bunun için kendisine geliştirdiği silah ise yapmacıklıktır. Samimiyeti yaşamak ve gerçek halini göstermek yerine, samimiyetin taklidini yapmaya çalışır. Bunu da beceremediği için ortaya tamamen yapmacık tavırlar çıkar.

Herkesin samimiyetsiz, ikiyüzlü ve yapmacık davrandığı ortamlarda gerçek dostluğun, sevginin ve saygının sözünün dahi edilemeyeceği ise açıktır. Bunu gördükleri ve rahatsızlığını fark ettikleri halde cahiliyenin halen bu sistemi körükleyip sürdürmesi ise, ilkel mantık örgülerinden kaynaklanmaktadır. İnsanın yaşamı boyunca bıkmadan usanmadan inanmadığı ve yaşamadığı şeylerin taklidini yaparak, iki karakteri bir arada sürdürmeye çalışması gerçekten de çok zor ve külfetli bir iştir.

Dürüst olmanın, içte ve dışta tek ve sabit bir karakter yaşamamanın ise büyük bir rahatlığı ve güzelliği vardır. Bu yapıdaki bir insan emin ve güvenilirdir; dürüst ve samimi olduğu için herkes tarafından sevilir ve saygı görür. Dürüstlük ve samimiyet, İslam ahlakının insana sunduğu bir rahatlaktır. Kuran'ın hükümlerine uyan insanın üzerine kendisini sıkacak, sürekli rol yapmasına sebep olacak hiçbir yük binmez. Aksine Kuran, cahiliyenin batıl inançlarını ortadan kaldırır ve inananlara kolaylık sunar. Cahiliye ahlakının getirdiği karanlık ortamlar yerine samimi ve sıcak bir ortam hazırlar.

Alaycılık

Alaycılık cahiliye sisteminde bir tavır bozukluğu olarak değil de, daha çok bir neşelenme ya da eğlence şekli olarak algılanır ve bu nedenle de uygulanmasında çoğu zaman bir sakınca görülmez. Bu toplumun bireyleri, başkalarını küçük düşürerek kendilerini yücelttiklerine inanırlar.

Alaycılık, sadece sözle değil bazı durumlarda üstü kapalı tavırlarla da uygulanır. Özellikle bakışlar, mimikler, gülüşler ve dolaylı yoldan yapılan "imalı dokundurmalar" cahiliye sisteminde uygulanan alaycılığın "incelikleri" olarak kabul edilir.

Bu "inceliklerin" nesilden nesile, toplumlardan toplumlara nasıl aktarıldığı ve bu çirkin dili herkesin nasıl bildiği ise cahiliye sisteminin en karanlık yönlerinden birisidir. Bu

konunun inceliklerini ve sırlarını anlatan ne bir kitap vardır, ne de bunları öğreten bir okul. Ama herkes bu konuda yapılan en ufak bir tavrın dahi ne anlama geldiğini bilir. Alaycılık, açıkça konuşulmayan ama herkes tarafından bilinen ve uygulanan gizli bir dil gibidir.

Cahiliye sisteminde nelerin alay konusu edildiğine gelince, öncelikle bu konuda hiçbir sınırlama olmadığını belirtmek gerekir. Aksan bozuklukları, sakatlıklar ya da fiziksel kusurlar gibi insani eksikliklerin yanısıra, dil sürçmesi, hapsiirmek ya da hıçkırmak gibi hayatın herhangi bir parçası da alay konusu yapılabilir. Birinin ayağının takılıp düşmesi kahkahalarla gülünecek bir olaydır bu topluma göre. Böyle bir tavrı herkes makul karşılar. Bu şartlarda dili sürçen veya bir yere takılıp düşen kişi de küçük düştüğünü ve alay konusu olduğunu fark ederek bunun altında kalmamaya çalışır. Örneğin canı şiddetle acısa dahi, daha fazla alaya maruz kalmamak için bunu gizler ve bir şey olmadığını söyler. Hatta kendisiyle alay etmelerini önemsemediğini ifade etmek amacıyla çevresindekilerin gülmelerine kendisi de katılır.

Ancak elbette ki sergiledikleri bu cahilce tavırlar, üzerlerinde büyük bir sıkıntı yaratır. Söz gelimi kekeme olan bir insan en yakınım dediği arkadaşlarının yanında bile rahat edemez. Hatta alay edilmesinden korktuğu için çoğu zaman konuşmayıp susmayı tercih eder. Herkes birbirinin yanında son derece temkinlidir.

Bu sistemde yaşanan alaycılık kültürü, belirli bir kesime mahsus da değildir. Sosyete, gecekondu, iş ortamında, okullarda yani kısacası cahiliye ahlakının hakim olduğu her kesimde uygulanır. Kültüre ya da modernlik anlayışına göre değişkenlik göstermez. Sonuç olarak ortaya çıkan manzara ise, aşırı dikkat ve efor harcanması gereken, sıkıntı verici bir ortamdır.

Oysa Kuran ahlakının yaşandığı ortamlarda böyle bir zorluk yoktur. Kimse kimseyle alay etmez ve kusur arama gözüyle bakmaz. Acizliklerin tüm insanlara ait vasıflar olduğu bilinir, bunlardan dolayı kimse küçük görülmez. Aksine bunlar istem dışı gelişen ve insanın eksikliklerini ifade eden yönler olduğu için şefkat ve merhamet gözüyle bakılır. Allah Kuran'da müminlere bu ahlakı emretmiştir:

Ey iman edenler, bir kavim (bir başka) kavimle alay etmesin, belki kendilerinden daha hayırlıdır; kadınlar da kadınlarla (alay etmesin), belki kendilerinden daha hayırlıdır. Kendi nefislerinizi (kendi kendinizi) yadırgayıp-küçük düşürmeyin ve birbirinizi 'olmadık-kötü lakaplarla' çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir isimdir. Kim tevbe etmezse, işte onlar, zalim olanların ta kendileridir. (Hucurat Suresi, 11)

Bununla birlikte en önemlisi, bu alaycı ruh insanları Allah'ı, hak dini ve ahireti de kavrayamayacak bir konuma getirir. Hayata bakış açısı alaycı ve "dalgacı" olan kişi, ölüm ve ahiret gibi ciddi konulara dahi kendi düşük aklınca alayla yaklaşarak çok çirkin bir ahlak gösterebilir. Ayette cahiliye toplumu insanlarına bu konu hatırlatıldığında nasıl alaycı bir üslupla karşılık verdikleri şöyle anlatılır:

..."Bizi kim (hayata) geri çevirebilir" diyecekler. De ki: "Sizi ilk defa yaratan." Bu durumda sana başlarını alaylıca sallayacaklar ve diyecekler ki: "Ne zamanmış o?" De ki: "Umulur ki pek yakında." (İsra Suresi, 51)

Ancak alay eden kişinin unutmaması gereken önemli bir konu vardır: Eğer tevbe edip bu tavrını düzeltmezse, bu tavırları kendisine dünyada yaşanması güç ve sıkıntılı bir ortam oluşturduğu gibi, sonsuza dek sürecektir ahiret hayatında da kendisini telafisi imkansız bir hüsrana karşılaştıracaktır:

Sonra kötülük yapanların uğradıkları son, Allah'ın ayetlerini yalanlamaları ve alay konusu edinmeleri dolayısıyla çok kötü oldu. (Rum Suresi, 10)

Duygusalılık ve romantizm

Duygusalılık ve romantizm, cahiliye toplumunda insanlığın bir gereği ve hayatın bir gerçeği olarak değerlendirilir. Duygusal olmamak, cahiliye ahlakını benimseyen toplumlarda kötü bir özellik olarak kabul edilir ve yadırganır. Romantizmin ise kendine has bir büyü ve güzelliği olduğu imajı verilmeye çalışılır. Oysa ki duygusalılık "akıl aşırı derecede kapanması ve insanın içgüdülerine teslim olup, onların yönlendirmesiyle hareket etmesi" demektir. Böyle bir insan sağlıklı muhakemeler yapamaz, isabetli kararlar alamaz. Bir aşama sonrasında duygularının kendisini nasıl yönlendireceğini kendisi de bilmez. Hep iş işten geçtikten sonra olup bitenleri kavrayıp, ne kadar yanlış kararlar aldığını görür. Fevri ve düşüncesizce çıkışları olur. Örneğin romantizm ile, kişi bir anda bir karamsarlık, ağlama ya da kıskançlık krizine kapılabilir ya da bir anda alınganlaşıp sebepsiz yere çevresine küsebilir.

Dostluklarında ölçü olarak romantizmi arayan insanların canlarını en çok yakan şey ise yine bu tavidir. Karşılarındaki insanın ne zaman ne yapacağını bir türlü kestiremez, bağlantı kurabilmek için iyi bir anını kollarlar. Hayatları bu insanların duygusal beklentilerini tatmin etmekle geçer. Bir yandan kendileri de çevrelerinden aynı tavrı görmek isterler. Bunu da "acı ama diğer yandan da zevkli" şeklinde ifade ederler. Çünkü cahiliye toplumu insanları, her ne kadar sıkıntısını yaşasalar da, romantizmin getirdiği ağlamanın, karamsarlığın ya da kıskançlığın kendine göre bir zevki olduğunu düşünürler. "Bunlar da olmasa hayat çok yavan olurdu" gibi ilkel yaklaşımlarla akılsızlıklarını örtmeye, bu tavırlarını normal göstermeye çalışırlar.

Bu duygusal ruh hali, insanda kaçınılmaz olarak bir dengesizlik yaratır. Sürekli melankolik bir hava içinde olduklarından, hiçbir şey kendilerine gerçek anlamda zevk vermez. Herkesin eğlendiği, neşelendiği bir ortamda, bu insanların kederlenecek ve duygusallaşacak bir konuları mutlaka vardır. Hatta üzüldükleri konuyu kafalarında hayali senaryolarla genişleterek, daha da duygulanacak şekle sokmaya çalışırlar. Bu nedenle de dışarıya karşı gülmeye çalışsalar bile için için huzursuzluğun acısını çekerler. Rahat ve huzur içinde yaşamak varken, sıkıntı ve azap içinde yaşamayı makul görürler.

Romantik bir dünya içerisinde yaşadıkları için karşılaştıkları olayların etkisinden kolay kolay kurtulamazlar. Örneğin başlarından geçen kötü bir olayın etkisini hemen üzerlerinden atıp, akılcı bir değerlendirmeye telafi yoluna gitmek varken, bunu bir fırsat bilir ve senelerce bu olayı duygusallaşmak için bir sebep olarak kullanırlar.

Oysa insanların hayattan zevk almalarını, başarılı olmalarını, vicdani huzur içinde yaşamalarını sağlayan tek yöntem akılcılıktır. Bu anlayışı ise sadece Kuran ahlaki kazandırır. Kuran hükümleri ölçü alındığında, akli tamamen örten duygusallık, yerini çözümçülüğe ve olumlu bir bakış açısına bırakır.

AKILLI İNSAN YAPMACIKLIKTAN ŞİDDETLE KAÇINIR

ADNAN OKTAR: *Bir kere romantiklikte olayın kendisi komik zaten. Bir insanın tiyatro sanatçısı gibi poz yapması, oyun oynaması, gerçek yüzünü gizleyip, tamamen yapmacık mimikler ve yüz ifadesiyle, üslupla ve konuşmayla, bir tiyatro sahnesinde bir oyun sergiler gibi yaşaması, hem komik hem çok zorlu hem de bir azaptır. Böyle bir insanla konuşmak da çok zordur. Ki insanların bayağı bir kısmının ben yapmacık olduğunu görüyorum. Yani akıllı bir insan yapmacıklıktan şiddetle kaçınıp, yapmacık bir insanı seyretmek onunla konuşmak çok rahatsız edici birşeydir.*

Mesela kadınlarda da bazen erkeklere karşı öyle tavırlar oluyor, erkeklerde de kadınlara karşı yapmacık tavırlar oluyor. Mesela koskoca delikanlı kadın gibi ağlıyor, yani anormal hareketler yapıyor, duygusal konuşmalar yapıyor, bu kadını çok kızdırır, çok rahatsız eder. Kadının da yapmacıklığı, sevmeyeceği halde seviyor görünmesi, bazen öyle zengin birisini gördüğünde bir genci, işte eli yüzü de düzgünse, arabası da varsa, birden çarpıldığını, hayatta ilk defa böyle birşeyle karşılaştığını, daha önce böyle birşeyi hiç hissetmediğini söyleyerek o garibimi öyle kandırarak yani bir süre sonra tam istediği çizgiye kadar getirebiliyor.

Bir gerçek çiçek vardır, mesela gerçek bir menekşe vardır, bir de plastik menekşe vardır, satılır, plastikten yapılmış. Şimdi sahtelerini insanlar kullanıyorlar bayağı bir yerde. Yani o menekşenin taklidini yapmaya çalışıyor, mesela aşkın taklidini yapmaya çalışıyor, aşık tarzında bir tiyatro sanatçısı gibi birşeyler yapmaya çalışıyor, ama kastettiği insan bunu hemen anlıyor, yani niçin seviyorsun dediğinde arabası için, evi için ve tipi için diyor. Orada zaten aşk diye birşey kalmadığı açık belli, çünkü adamın tipi gittiğinde, tipine birşey olduğunda ondan nefret edeceği ve hemen kaçacağı belli. Parasının gitmesi durumunda da ondan kaçacağı belli, arabasının gitmesi durumunda da ondan kaçacağı belli. O zaman bu oyuna ne gerek var, ama işte bazı zavallı insanları böyle kandırıyorlar, o da inanıyor hakikaten. (Sayın Adnan Oktar'ın 30 Ocak 2009 Tarihli Kral Karadeniz TV Röportajından)

Ağlama ruhu

Duygusal ve romantik bir dünya görüşünün getirdiği sıkıntılardan biri de, bu insanların her an hissettiği sebepsiz ağlama eğilimidir. Cahiliye insanlarında, özellikle de kadınlarında böyle bir eğilimi oluşturan neden, içlerinde ağlamanın gerekliliğine karşı duydukları batıl bir inançtır. Ağlamanın gülmek, acıkmak ya da uyumak gibi insani ve doğal bir ihtiyaç olduğuna inanırlar. Üzüntülerini ve sıkıntılarını içlerine atarlarsa, meydana gelen gerilimin çeşitli hastalıklara neden olacağını, ama eğer ağlarsa, sinirlerinin gevşemesiyle birlikte rahatlayacaklarını sanırlar.

Bunun yanında dünyaya sürekli olarak olumsuz ve ümitsiz bir bakış açısıyla yaklaşıyor olmaları da onlara ağlamayı gerekli gösteren sebeplerden biridir. Her zaman her konuda ağlanacak ve sızlanacak bir yön bulurlar. Bundan kurtulmak için, olumsuzlukları ortadan kaldırma ya da sorunları çözme yoluna gitmezler. Aksine ağlamaya karşı duydukları derin ilgi ve istekten dolayı, çeşitli yöntemlerle bunu daha da körüklemeyi tercih ederler.

Bu batıl inanç, cahiliye ahlakını yaşayan toplumlarda neredeyse her kesim tarafından kabul görmekle birlikte, verilen telkinler sebebiyle kadınlarda daha yoğun olarak göze çarpar. Erkeklerle doğdukları andan itibaren "erkekler ağlamaz" mantığı aşılanırken, kadınlara da ağlamanın acıma ve şefkat oluşturacağı yönünde telkinler yapılır. Cahiliye inançlarına göre kadın, erkeğe göre bedenen daha narin bir yapıya sahip olduğuna göre, ruhen de aynı özellikleri, aynı zayıflığı göstermelidir. Kadınların daha zayıf bir kişilik, olaylardan daha çabuk ve daha çok etkilenen daha hassas bir yapı sergilemesi oldukça olağan karşılanır. Kadın da kendisi için seçilen bu modeli sorgusuz sualsiz kabullenip yaşamaya başlar.

Bu ağlama tavrı, bir acizlik ve iradesizlik olarak algılanmaz. Kimse bu tavrı benimseyen diğer insanları kınamaz ve yadırgamaz. Aksine, günlük hayatın her alanında bu ahlaka özendirecek ve bunu güzel gösterecek malzemelerle sunulur. Filmlerin, TV programlarının, dergilerin genelde işlediği ana tema budur. Her birinde toplumda büyük ilgi ve beğeni uyandıran "acıklılı", dramatik sahneler ve acılarını, mutluluklarını, sevgilerini dile getirerek ağlayan insanlar yer alır. Duygusal insanlar, kendi ruhlarını yansıttığı için bir anlamda "kendilerini buldukları" bu melankolik ortamdan çok hoşlanır ve tüm yaşamlarını bu telkinleri alarak geçirirler.

Artık ağlamak o kadar hayatlarına yerleşmiştir ki, kendilerini yakından ilgilendirmeyen olaylar dahi ağlamaları için bir sebeptir. "Acıklılı" bir ses tonu ile anlatılan bir haberi dinlerken de, dramatik bir film izlerken de ağlamakta sakınca görmezler. Hatta neşe ve mutluluk verici olaylar karşısında bile ağlamaya başlarlar. Söz gelimi hediye alan, okuldan mezun olan, evlenen, çocuk sahibi olan, çocuklarının başarılarını duyan her duygusal insan niye yaptığını bir kez olsun dahi sorgulamadan ağlar.

Bu mantığı alarak yetişen insanlar, bir süre sonra ağlamanın, aynı zamanda gerektiğinde kullanılabilecek önemli ve güçlü bir silah olduğunu da fark ederler. Gerçekten de cahiliye sisteminde ağlamak, normal şartlarda elde edilemeyen bazı şeylerin

samimiyetsiz yollarla elde edilmesi için uygulanan en etkili yöntemlerden biridir. Çünkü ağlama, cahiliye toplumunda acıma hissi uyandıran önemli bir malzemedir. Normal şartlarda müsamaha göstermeyecekleri pek çok şeyi, ağlayan birini gördüklerinde acıma duyguları devreye girdiği için kabul ederler.

Ağlayan bir çocuk belli menfaatler karşılığında bu eylemini durdurduğu için, hayatının ileriki dönemlerinde de ağlamayı bir silah olarak kullanmaktadır. Yalan söylediğinde kendisini haklı göstermek için, suçlu olduğunda bunu örtbas edip masum izlenimi vermek için, çevresinde acıma hissi uyandırıp destek sağlamak için, samimiyetsiz davrandığı bir konuda samimiyetine inandırmak ya da sırf dikkat çekip ilgi odağı olmak için artık hep bu yönetime başvurur.

Oysa Allah bu tavrı beğenmemektedir. Allah'a inanıp güvenen bir kişi böyle zayıf bir karakter göstermez ve bu eylemden dolayı bir menfaat beklentisi içinde olmaz. Kuran'da bildirildiği üzere ağlamanın, güzellik olmadığı **"öyleyse kazandıklarının cezası olarak az gülsünler, çok ağlasınlar"** (Tevbe Suresi, 82) ayetiyle bildirilmiştir.

Cehennem halkının dünyada kazandıklarına karşılık olmak üzere artık isteseler de neşeye, rahatlığa ve huzura kavuşamayacakları da Kuran'da bildirilmiştir. Buna rağmen insanların bile kendi iradeleriyle cehennem ahlakını yaşatmaya çalışmaları ise, cahilce bir tavırdan başka bir şey değildir. Mutsuz ve bedbaht bir ruh halinin ancak cehennem halkının bir vasfı olduğu Kuran'ın birçok ayetinde belirtilmiştir.

Allah'tan 'İçi titreyerek korkan' öğüt alır-düşünür. 'Mutsuz-bedbaht' olan ondan kaçınır. (A'la Suresi, 10-11)

Artık sizi, 'alevleri kabardıkça kabaran' bir ateşle uyardım. Ona, ancak en bedbaht olandan başkası yollanmaz. (Leyl Suresi, 14-15)

(Kıyametin) Geleceği günde, O'nun izni olmaksızın, hiç kimse söz söyleyemez. Artık onlardan kimi 'bedbaht ve mutsuz', (kimisi de) mutlu ve bahtiyardır. (Hud Suresi, 105)

İşte cahiliye insanı da Kuran'dan uzak olmalarının karşılığını daha bu dünyadayken görmeye başlar.

Alınganlık

Cahiliyenin, olağan karşıladığı, oysa son derece anormal olan duygusallığın neden olduğu tavır bozukluklarından biri de alınganlıktır. Adından da anlaşıldığı gibi duygusal bir insanı yönlendiren etkenler duygularıdır. Duyguların ön planda olduğu bir kimsede ise akıl geri planda kalır. Bu nedenle de kişi olayları açık bir şuur ve sağlam bir mantık örgüsüyle değerlendiremez. İşte alınganlığın çıkış noktası da budur; olayların çarpık bir mantıkla değerlendirilmesi...

Bu ruh halindeki bir insan çevresinde olup biten tüm olayların hep kendi merkezli geliştiğini sanır. Herkesin her an kendisinden bahsettiğini, ya da kendisine bir şeyler ima etmek istediğini düşünür. Bu nedenle etrafında gelişen tüm olaylardan kendisine pay çıkarır ve alınır. Cahiliyenin neredeyse tümüne hakim olan bu yanlış tavır bazı kişilerde saplantı haline dönüşmüştür. Özellikle yaş ilerledikçe kişilerdeki alınganlık da artar. Bu ahlaki yaşayan bazı yaşlılar yanlarında yapılan ilgili ilgisiz her konuşmayı ve her tavrı kendi üzerlerine alınırlar. Büyük bir ihtimamla üzerlerine düşüldüğü ve çok iyi bakıldıkları halde kimsenin, öz çocuklarının dahi kendilerini sevmeyi, evden göndermek istediklerini, yediklerinin içtiklerinin, herşeylerinin külfet olduğunu ve karşı tarafın da sürekli bunu ima etmeye çalıştığını düşünürler.

Aslında bu ahlak cahiliyenin yaşadığı güvensiz ortamın bir sonucudur. Kişinin yaşadığı ortam alınganlığa sebebiyet veren çok fazla bozuk tavırla doludur. Söz gelimi kişi alınır ama karşı tarafın merhametsiz, memnuniyetsiz, ikiyüzlü ya da kindar olduğunu açıkça görüyordur. Bu durumda da birçok tavrın aslında kasten yapıldığını düşünüyordur. Fakat bu, alınganlığın haklılığını ya da geçerliliğini ortaya koymaz ancak cahiliye sisteminin kökteki bozukluğunu göstermesi bakımından oldukça önemlidir. Örneğin çocuklarının yanında kalan yaşlı bir insan bahsi geçen konularda alınganlık yapar ama düşündükleri aslında büyük ölçüde de doğrudur. Gerçekten de istenmiyordur ve pek de sevilmiyordur; ancak karşı taraf bu düşüncelerini örtbas ederek belli etmemeye çalışır.

Cahiliye insanları, doğdukları andan itibaren kendilerine sunulan bu duygusal ve alıngan karakteri, yaşamlarının sonuna kadar üzerlerinden atamazlar. Ancak zararını da fazlasıyla tadarlar. Herkesin dostane bir tavır içerisinde olduğu ortamlarda dahi alıngan kişiler gerçek neşeyi ve huzuru yaşayamazlar. Herkes eğlenirken, bir köşede durgun ve küskün oturan, hayatları boyunca yalnız olan hep kendileri olurlar.

Görüldüğü gibi, cahiliye ahlakının her yönü birbirinden daha korkunç ortamlar oluşturur. Kuran ahlakında ise insanların içinde yaşadığı ahlak neyse, dışındaki tavır da onun aynası gibidir. Beğenmediği, yanlış olduğuna inandığı ve söylemek istediği bir şey olduğunda mümin bunu bakışlarıyla, tavırlarıyla ya da imalı sözleriyle değil, doğrudan doğruya konuşmalarıyla açıkça ifade eder. Aynı şekilde içerisinde bulunduğu ortam da bu ruhu yaşayan insanlardan oluştuğu için, kimse alınganlık yapmaz. Allah Kuran'da insanlara **"iyiliğin emredilip kötülükten men edilmesini"** güzel ahlakın bir gerekliliği olarak bildirmiş ve böylece de alınganlığın oluşabileceği durumları tamamen ortadan kaldırmıştır.

Yalancılık

Cahiliye toplumlarında sıkça karşılaşılan ahlak bozukluklarından biri de yalancılıktır.

Dürüst ve samimi bir insanın yalan söylemesi için hiçbir gerekçe yoktur. Ancak hayatını samimiyetsiz bir sistemin getirdiği kurallar üzerine kuran kişinin, bu çarpık sistem içerisinde başarılı olabilmesi için yine çarpık bir yöntem, yani yalana başvurma gerekir. Yalan ise ucu bucağı olmayan ve sınır tanımayan bir ahlak bozukluğudur. Bir kez bu yolun

geçerliliğine inanan kişi, bunu bir yaşam biçimi haline dönüştürür ve artık hem dili, hem de mantığı bu çirkin yönetime alışır. Her sıkıştığı noktada yalana başvurur.

Bu, hayati anlamda bir zarar oluşturmadığı sürece cahiliye insanları tarafından da yadırganmayan bir yöntemdir. Belirli bir noktaya kadar, hepsi zaman zaman en samimi dostuna bile yalan söylemenin hiçbir sakıncası olmadığını savunur. Ama eğer yalan birinin maddi ya da manevi anlamda zarar görmesine neden olursa ya da daha da önemlisi çıkarlarına dokunacak olursa, bu durumda yalanın aslında pek de iyi bir şey olmadığı konusunda fikir yürütmeye başlarlar. Sonuçta yalan, cahiliye toplumunda insanların hem kendi uyguladıkları hem de rahatsızlığını duydukları bir davranış bozukluğudur. Ama dünyadaki zararından çok ahirette kişiye vereceği zarar önemlidir.

Allah "... **yalan söz söylemekten de kaçının**" (Hac Suresi, 30) ayeti ile insanları yalan söylemekten men etmiştir. Ayrıca "**Yalanı, yalnızca Allah'ın ayetlerine inanmayanlar uydurur...**" (Nahl Suresi, 105) ayeti ile de yalan söyleyen insanların nasıl bir inancı olduğunu da haber vermiştir.

Nitekim, Allah'a kesin bilgiyle iman eden, Kuran ahlakını uygulayan kişilerden meydana gelen bir toplumda yalan söylemenin gerekçesi oluşmaz. Örneğin cahiliye ahlakında, kişi hata yaptığında bunun bilinmesini istemez ve örtbas etmek için yalan söyler. Veya gerçek dost olmadığı insanlara kendisini dost gibi göstermek için yalan söyler, menfaat ve çıkar elde etmek için insanları aldatmak amacıyla yalan söyler. Mümin ise hata yaptığında bunu gizlemek yerine o hatadan vazgeçme ya da oluşturduğu tahribatı telafi etme yoluna gider. Gerçekten dost olmadığı, fikirlerini, yaşantılarını benimsemediği insanlarla samimi dostluklar kurmaz, sadece Allah'ın razı olacağı insanlarla beraber olur. İnsanlara menfaat ve çıkar beklentisi için yaklaşmaz. Görünenin ve bilinenin dışında gizli bir yönü ya da gizli bir hayatı yoktur; bu sebeple bu konuda yalan söyleyecek bir şeyi olmaz. Bu ahlak sayesinde de mümin hayatı boyunca kendi gerçek karakterini yaşamanın rahatlığını tadar.

Basitlik

Cahiliye kültüründe yaşanan basitlik, toplumun sadece belirli bir kesimine has bir durum değil aksine çok sık rastlanan bir tavır bozukluğudur. Fakat çoğu insan bu durumu üzerine alınmaz ve basitliği sadece, düşük kültürlü, görgüsüz ve cahil insanlara mal etmeye çalışır. Oysa ki bu tavır her kültürde farklı örneklerle yaşanmakla beraber, temelde aynı mantığın birer ürünüdür; zekası, kültürü ve tahsili her ne olursa olsun cahiliye ahlakını üzerinde barındıran her insanda görülen bir tavidir.

Basitlik aslında cahiliye ahlakı olarak tanımladığımız tüm tavırları kapsayan kötü bir yaşam şeklidir. Basitliği bir kez kabul eden bir insan, yeri geldiğinde cahiliye ahlakının her türlü ıskallığını yaşayabilecek bir eğilim gösterir. Örneğin menfaatleri ve çıkarları doğrultusunda zaman zaman yalan söyleyebilir, tamahkar bir tavır gösterebilir, kıskanç, sinirli ya da bencil bir yapı sergileyebilir. Burada basitliğe asıl temel oluşturan ölçü, kişinin

dünya hırsı ve çıkarları doğrultusunda asil ve güzel bir ahlaktan kolaylıkla ödün verebiliyor ve cahiliye tavırlarını tereddütsüz kabul ediyor olmasıdır.

Bu bakış açısıyla basitliğin ilk çıkış noktasına döndüğümüzde bunun, tüm diğer tavırlar gibi çocukluk yıllarına dayandığını görürüz. Ailesinden "hocana hediye götür, aranı iyi tut", "yemek sıranı kimseye kaptırma, hemen en öne geç", "başka çocuklara sakın yiyeceğinden verme", "olur olmaz herkese yardım etme, enayi konumuna düşersin", "paranı aç olan olsa bile kimseye ödünç verme, herkesin ailesi var, onlar versin", "babana bile güvenme" gibi telkinleri alarak yetişen insanlar, hayatın böylesine basit bir mantık üzerine kurulduğuna inanmaya başlarlar. Bundan sonraki tüm hayatları, temelini aldıkları bu ruhun gelişmiş örnekleriyle doludur. Örneğin iş hayatına atıldıklarında, alt kademelerde çalışanlara diklenen, emirler yağdıran şirket müdürleri, şirketin sahibi geldiğinde bir anda ezik, şahsiyetsiz ve gariban bir havaya bürünürler. O şahsiyetli insan gitmiş, yerine patronun gözüne girebilmek için olmadık "yağcılık" yapan bir insan gelmiştir. Böyle insanlar, azarlanmayı, aşağılanmayı, küçük düşürülmeyi göze alırlar ve bundan hiçbir şekilde "gocunmazlar".

Oysa ki söz konusu kişilerin çoğu üniversite mezunu, kültürlü insanlardan oluşmaktadır. Ama onlar da yükselebilmek için bunları yapmak zorunda olduklarına, bunların hayatın birer gerçeği olduğuna inanırlar. Bunun basitlik olduğunu bilir ama soranlara da "bu zamanda işler böyle yürüyor" diye cevap verirler. "Günün birinde zorda kalırsak ya da torpil yaptırmamız gerekirse bize yardım edecek, arkamızı dayayacağımız biri olsun" düşüncesiyle bu insanlara senelerce "yağcılık" yaparlar. Bununla birlikte burada asıl saygı gösterdikleri, patronlarının şahsı ya da kişiliği değil, parası, makamı ve itibarıdır.

Aynı ahlakı ev hayatlarına da taşırlar. Söz gelimi istemedikleri bir dostları misafirliği gelmek istediğinde, telefonda alelacele bir yalan uydurur ve gelmemeleri için evde olmayacaklarını söylerler. Kimi zaman da kapıları çaldığında evde yok havası vermek için, ses çıkarmadan misafirin gitmesini beklerler. Misafir ağırlamayı bir külfet olarak görür ve misafir daha gelmeden "durduk yere iş çıktı başımıza" gibi bir mantıkla konuşmalar yaparlar. Tüm bunlara rağmen bir misafir ağırılıyorsa da, mümkün olduğunca ucuza mal etmeye çalışır ve ara ara "ne zaman gidecekler" diye arka odalarda söylenirler. Gider gitmez de arkalarından onları "çekıştırmeye" başlarlar. Yüzlerine karşı farklı, arkalarından farklı bir tavır göstermenin basitlik olduğunu çok iyi bilir ama buna rağmen bunu uygulamaktan hiç çekinmezler.

Bu çirkin ahlak hayatın her aşamasında kendini gösterir. Örneğin otobüste daha iyi bir yer kapabilmek için, küçük büyük demeden herkesi iterek otobüse hücum etmekte hiçbir sakınca görmezler. Ya da kendileri çok sağlıklı ve genç oldukları halde, yaşlı ya da hasta birinin ayakta kalmasını umursamadan "pişkin" bir tavırla oturmaya devam ederler. Yine aynı şekilde bedava yiyecek dağıtan bir yer gördüklerinde, ihtiyaç içinde olmadıkları, isteseler evlerinde çok daha iyisini bulabilecekleri halde bu basitlik isteğine yenilir ve açgözlülükle oraya hücum ederek "tıka basa" yerler. Gittikleri alışveriş merkezlerinde eşantıyon olarak dağıtılan malzemelerden bol bol alabilmek için defalarca sıraya girer,

çocuklarını da ayrıca sıraya sokarak bu imkandan maksimum istifade etmeye çalışırlar. Başkalarının bu çıkarıcılıklarına şahit olmalarını da umursamazlar. Çünkü bu, kendi ilkel mantıkları için dünya hayatını daha iyi yaşamanın bir yoludur. Aksine kendilerini "uyanık", basitliğe tenezzül etmeyen insanları "enayi" olarak nitelendirirler.

Oysa ki, "uyanıklık" diye ifade ettikleri şey, çıkarıcılık ve bencillikten başka bir şey değildir. Yine aynı şekilde "enayi" tanımlamasını yaptıkları kişiler de bu ahlaka tenezzül etmeyen onurlu insanlardır.

Kuran'ın sunduğu ahlak modelini yaşayan insan ise en üstün ve en asil tavrı ortaya koyar. Bu ahlakı üzerine alan bir insan ruhunda küçüklüğe hiçbir zaman izin vermez. Şartlar ne olursa olsun, dünya hayatının çıkarları için ahlakından ödün vermeye asla tenezzül etmez.

Özenti ruhu

Cahiliye toplumunda sıkça rastlanılan bir özellik de "özenti ruhu"dur. Cahiliye insanların kendi üzerlerine kondurmayıp başkalarına atfederek, kimi zaman kınayarak kimi zaman da küçümseyerek bahsettikleri bu özelliğe pek çok kimsede rastlanabilir.

İdeal modelin ne olduğunu ise, her konuda olduğu gibi kendileri değil, cahiliye toplumu belirler. Din ahlakından uzak olan bir toplumda "kaliteli" olabilmek için sahip olunması gereken özellikler herkes tarafından bilinmektedir; iyi bir tahsil yapmış olmak, yabancı dil bilmek, sık sık yabancı ülkelere seyahat etmek, kaliteli eğlence yerlerine gitmek, marka kıyafetler giymek, son model arabalara sahip olmak, sınırsızca para harcamak ve tüm bunları sık sık dile getirmek... İşte cahiliye toplumunun özendiği model budur. (Bu arada belirtmek gerekir ki iyi bir tahsil görmek, yabancı dil bilmek tabii ki güzel özelliklerdir, ama bu insanların hatası bu özelliklerini kendilerince "hava atma" unsuru olarak kullanmalarıdır.)

Ancak çoğu insan için bu standartlarda bir yaşam sürdürmek mümkün olmaz. İşte "özenti ruhu" da bu noktada ortaya çıkar. Bu hayatı elde edemeyen kimi insanlar, hiç olmazsa bunun taklidini yaparak bu anlayışa sahip insanlar arasında itibar elde etmek isterler.

Özenti ruhunun günlük hayattaki yansımalarına baktığımızda, çok geniş bir çeşitlilikle karşılaşırız. Söz gelimi en az bir, mümkünse birkaç yabancı dil bilmek, cahiliyenin ilkel "kalite" anlayışında ilk sıralarda yer alır. Ancak bunu ifade etmedeki sözde profesyonellik de, en az yabancı dil bilmek kadar önemlidir. Konuşurken ara ara yabancı kelimeler kullanmak, özellikle de Türkçe yerine yabancı dilde konuşmaya daha aşına olduğu havasını vermek için Türkçeyi hatırlayamıyormuş gibi yapmak ya da yabancı kelimeleri abartılı bir aksanla kullanmak cahiliye toplumunda "havalı" sayılan, ancak çok küçük düşürücü ve basit bir tavidir. Böyle yapılıncı karşı tarafta bir anda pek çok imaj birden uyandırır. Öncelikle bu kişi muhtemelen yabancı dilde eğitim veren özel ve pahalı bir kolejde okumuştur. Dolayısıyla zengin bir aileden gelmektedir. Kelimenin Türkçesi'ni hatırlayamadığı halde, yabancı dildeki karşılığını hemen bulması ise, onun yabancı dile

daha alışkın olduğunu göstermektedir. Öyleyse büyük olasılıkla ya tahsilini yurt dışında tamamlamış, ya uzun seneler yabancı ülkelerde yaşamış, ya da sık sık yurt dışı seyahatlerine çıkmıştır.

Oysa ki çoğu zaman, çevrelerine kendilerini bu imajla tanıtmaya çalışan insanlardan bazılarının doğru düzgün tek bir yabancı dil bile bilmediklerini, zengin bir aileye mensup olmadıklarını ve hayatlarında bir kez olsun yurt dışına çıkmadıklarını görürüz.

Özenti ruhu sadece yabancı kelimeler kullanmakla ortaya çıkmaz elbette. Bu kimseler, geçirdikleri bir kazayı bile hava atma vesilesi olarak kullanmaya çalışırlar. Örneğin yolda yürürken bileklerini incitirler ama çevrelerine "hava atabilmek" amacıyla, kayak yaparken ayaklarını kırdıklarını söylerler. Bu onlar için gerçekten de bulunmaz bir fırsattır. Öyle ki bazen alçıya alınması zaruri olmadığı halde, sırf görenlerin "bacağına ne oldu?" sorusunu sormaları ve böylece kendilerince sükse yapacakları bir cevap verebilmek için bu yöntemle başvuranlar olabilir. Bunun dışında alçılı bir kol ya da bacak, üzerine atılan imzalar ve yazılan kısa mesajlar nedeniyle de son derece önemlidir. Mesajların sayısı artıkça etrafa ne kadar "popüler" bir insan olduklarını kanıtladıklarını düşünürler. Çoğu zaman bronzlaşmalarının altında da yine bu özenti ruhu yatar. Tatilden döndüklerinde herkesin "nerede yandın böyle?" diye sorması, kendince hava atmak için ideal bir imkan oluşturur.

Sadece birkaç tanesini ele aldığımız bu özellikler bile, cahiliye toplumunda yaygın olan özenti ruhu hakkında fikir sahibi olmamızı sağlamaktadır. Elbette bu örneklerde sergilenen tavırların tek başına bir anlamı yoktur. Kelimeleri aksanlı söylemenin, yabancı terimler kullanmanın hiç kimseye bir zarar getirmeyeceği açıktır. Ancak bu noktada önemli olan, insanların içlerinde taşıdıkları, dünyaya yönelik "özenti"dir. Dünyada geçici süre bulunduğu, ölümün yakın olduğunu düşünen akli başında, şuuru açık bir insan, bunların hiçbirinin ahirette bir üstünlük veya fayda sağlamayacağını anlar. İşte cahiliye toplumu insanların eksikliği bu yöndedir. Bu insanlar asılsız ve boş emellerle oyalanmakta ve hayatlarının asıl gayesini unutmaktadırlar.

Üstünlüğü, cahiliye toplumunun belirlediği "kalite anlayışı"nda aramak ise, insanı sonu gelmeyen yorucu bir yarış içine sokar. Özendikleri modele yetişmek için türlü kalıplara girmeleri ve bu uğurda ahlaki değerlerini bir kenara bırakmaları gerekir. Bunun sonucunda ise ellerine geçen hiçbir şey olmaz. Hatta çoğu zaman, hayranlıkla peşinden koşturdukları kimseler de onları "özenti" diye nitelendirerek küçümseyebilir.

Kuran'ı ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetini rehber edinen inananlar, cahiliye toplumunun, ne kadar boş bir uğraş içinde olduğunu en başından beri bilincindedirler. Bu nedenle de hiçbir zaman Kuran'da tavsiye edilenler dışında özendikleri bir model olmaz. Dünyanın en zengin, en güzel, en kültürlü ya da en bilgili insanı dahi olsalar, bunları hiçbir zaman için bir üstünlük vesilesi olarak değerlendirmezler. Tüm bunların kendilerine Allah'ın vermiş olduğu nimetler olduğunu bilerek, bu imkanlardan en iyi şekilde istifade eder ve Rabbimize şükrederler. Ama bunun dışında insanlara karşı bir üstünlük yarışına girmeye asla tenezzül etmezler. Çünkü Allah ayetinde asıl üstünlüğün insanların

takvalarında gizli olduğunu bildirir. Müminin bunun dışında özeneceği ve yetişmeye çalışacağı hiçbir ölçü ve kriter yoktur. İnsan, hayatı boyunca hiçbir zaman marka bir giysi giymemiş veya bir kere bile yurtdışına çıkmamış ya da tek bir yabancı dil bile öğrenmemiş olabilir. Ancak bunların hiçbir önemi yoktur, Allah Katında en üstün olan kişi, takvaca en ileride olandır:

... Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün olanınız, takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Kabadayı tavrı

Cahiliye toplumunun üstün olabilmek ve güçlü görünebilmek için geliştirdiği bir başka kötü özellik de "kabadayı tavrı"dır. Ancak kabadayı deyince akla yalnızca halk arasında bilinen anlamıyla sokak aralarında serserilik yapan kişiler gelmemelidir. Burada ilk olarak vurgulanmak istenen, o bilinen kabadayıların tavrının, toplumun çeşitli kesimlerine ne şekilde yansıdığıdır. Çünkü bu, en zengininden en fakirine, en görgülüsünden, en eğitilmişinden en cahiline kadar, kadın erkek demeden, Allah korkusu olmayan her insanda ortaya çıkabilen çirkin bir özelliktir.

Bu kültürü, her ne olursa olsun altta kalmayı kabul etmeyen, hep haklı çıkma iddiasında bulunan kimselerde yoğun olarak görmek mümkündür. Bu insanlar kimsenin kendilerine fikir vermesine hatta sadece yönlendirmesine dahi tahammül edemezler. Bulundukları ortamda her zaman için tek söz sahibi kişi olmak isterler. Bu sistemi kurabilmek için de, kabadayı ruhunu yansıtan bir karakter geliştirirler. Böyle bir kimsenin etrafına verdiği imaj, eğer üzerine gidilecek olursa her an kontrolden çıkabileceği ve akla gelebilecek her türlü şeyi yapabileceği şeklindedir. Bu nedenle bu mesajı alan çevresi de, böyle bir insandan çekinir. Başkalarına rahatlıkla söyleyebilecekleri bir sözü ya da hiç düşünmeden uygulayabilecekleri bir tavır, kabadayı ahlakını hissettiren bir insana kolay kolay yapamazlar. Öyle ki, küçük büyük demeden, en zengininden en mertebeli insana kadar herkes bu kimseden ciddi anlamda korkar. Nitekim bu kişinin oluşturmak istediği etki de budur zaten; insanların kendisinden çekinmesi ve bundan dolayı da hiçbir şeyine karışmaya kalkışmamaları. Ama tabii ki bu kişiye karşı duyulan çekingenlik saygıdan kaynaklanmaz. İnsanlar bu kişiye saygı gösteriyormuş gibi davranırlar ama aslında içten içe nefret besliyorlardır. Ve ellerine geçen ilk fırsatta da yaptıklarının karşılığını vermek için bekliyorlardır.

Başta da belirttiğimiz gibi bir de gerçek anlamda kabadayılar vardır. Bu kişiler de insanlar üzerinde ciddi anlamda bir çekinme ve korku hissi uyandırır. "Peki bu insanlar böylesine ciddi bir etkiyi nasıl olur da oluştururlar?" diye soracak olursanız, bunun halk arasında "gözü kara" diye ifade edilen tavrı ile elde edildiğini söyleyebiliriz. Elbette dünyevi hiçbir kayıptan korkmamak ve Allah'a kul ve dost olmak için gözü kara olmak çok güzel ve övgüye layık bir tavidir. Müminler Allah yolunda cesur ve kararlı insanlardır ve sadece Allah'tan korkarlar. Ancak cahiliye ahlakında kast edilen bu gözükaralık asla olumlu

manada değildir ve "delilik" derecesindedir. Böyle bir kimse hiçbir şeyden, hiç kimseden korkmadığını, bu nedenle de hiçbir kural tanımayacağını, "aklına her eseni" yapabileceğini sürekli hissettirir. Tanımadığı bu kurallar arasında kişisel haklardan, toplumsal kurallara, devletin kanunlarına kadar her türlü prensip yer alabilir.

Böyle bir insanın öfkelenildiğinde, öfkesini yenmek gibi bir özelliği yoktur. Aksine sinirlendiği zamanlarda bu ahlakını çok daha kapsamlı olarak yaşayabileceği için, genellikle herşey yolunda gitse, çok huzurlu ve neşeli ortamlar içerisinde bile olsa, o hep sebepsiz bir öfke ve kin içerisinde.

Çevresine asıl korku salan şey de, onun bu sebepsiz öfkesi ve her zaman ters olan tavırlarıdır. Bazen yalnızca bakışlardan bile rahatlıkla anlaşılan bu ters tavırlar, karşı tarafın hemen toparlanmasına ve bu kimsenin öfkesine hedef olmamak için aşırı derecede "yaranmaya" çalışmasına neden olur. Bu da, kabadayı kültürünü yaşayan kimsenin hedeflediği sonuçlardan biridir. Ancak bu şekilde kendince herkesten üstün ve güçlü olduğunu hissedebilir. Kabadayı ruhunu yaşayan kimse çevresindeki insanlara en yakınları bile olsa, maddi manevi şiddet uygulamaktan kaçınmaz. Kapıları çarpmak, tehditler savurmak, kin dolu bakışlarla bakmak, terslemek, taşkınlık dolu el kol hareketleriyle çıkmak, bağırıp çağırıp azarlamak, hakaret etmek, aşağılayıp küfür etmek, sövüp saymak bu ahlakın sadece sözlerde dışa vuran yansımasıdır.

Bunun yanında korku salmakta kullandıkları en büyük silahları ise fiziksel şiddettir. Bu karanlık ruhu yaşayan insanların şiddete başvurma konusunda da hiçbir sınırları yoktur. Çünkü onlar bunu amaçsızca, sadece başkalarını aşağılayarak kendi üstünlüklerini hissettirmek ve güç gösterisi yapmak için uygularlar. Üzerlerindeki bu pervasızlık, ağır yaralamayı hatta cinayet işlemeyi dahi normal karşılayacak niteliktedir. Bu ruhtaki insanların çoğu, herhangi bir sorunla karşılaştıklarında, karşılarındaki kişi, eşleri, çocukları bile olsa konuyu konuşarak halletmektense, direk olarak saldırarak halletme yoluna giderler. Çoğu zaman da hızlarını alamayarak ciddi tahribatlar oluştururlar. Ancak hem sözlü hem de fiili olarak uyguladıkları bu tavırlarıyla çevrelerinde "nefret dolu" da olsa cahilce bir saygı oluşturmayı başarırlar. Elbette ki bu saygı, korku dışında hiçbir anlam içermez.

Oysa Allah Kuran'da kesin bir adaleti emretmiş her türlü zulüm ve zorbalığı da kınamış ve yasaklamıştır:

Şüphesiz Allah, adaleti, ihsanı, yakınlara vermeyi emreder; çirkin utanmazlıklardan (fahşadan), kötülüklerden ve zorbalıklardan sakındırır. Size öğüt vermektedir, umulur ki öğüt alıp-düşünürsünüz. (Nahl Suresi, 90)

Biz bunlardan önce nice nesiller yıkıma uğrattık ki onlar, zorbaca yakalamak (yakıp-yıkarak, baskı ve şiddetle yönetmek, sindirmek) bakımından kendilerinden daha üstündüler; şehirlerde (yerin üstünü altına getirip, sayısız kazı, inşaat ve araştırmalarla her yanı) delik-deşik etmişlerdi. (Ama) kaçacak bir yer var mı? (Kaf Suresi, 36)

... İşte Allah, her mütekebbir (büyüklük taslayan) zorbanın kalbini böyle mühürler.
(Mümin Suresi, 35)

Şunların hiçbirine itaat etme: Yemin edip duran, aşağılık, alabildiğine ayıplayıp kötüleyen, söz getirip götürten (gizlilik içinde söz ve haber taşıyan), hayrı engelleyip sürdüren, saldırgan, olabildiğince günahkar, zorba-saygısız, sonra da kulağı kesik...
(Kalem Suresi, 10-13)

Unutulmaması gereken bir nokta ise, bu ahlakın kadın erkek demeden Allah'tan korkmayan pek çok kimsede görülebileceğidir. Cahiliye toplumunda "kabadayı" denince akla ilk gelen kişiler "erkekler" olur. Oysa ki, her ne kadar adı koyulmamış olsa da, bazı kadınlar da bu çirkin ahlakı imkanları elverdiğince yaşarlar. Söz gelimi sosyete mensup bir kadının bu cesaretinin altında parasına, ya da itibarına olan güveni yatar. Karşısındaki insanları her ne pahasına olursa olsun küçümser. Ya da sözde itibar sahibi olduğu için, karşı tarafın saygı göstermek zorunda olduğunu, aksi takdirde elinde bulundurduğu imkanlarıyla onlara gereken karşılığı verebileceğini düşünerek pervasızlaşır. Bu nedenle de aksilik çıkartmaktan, terslemekten ve çevresindeki insanları aşağılamaktan hiç çekinmez.

Kenar mahallelerde ise durum çok daha farklıdır. Kabadayılığı yaşayan insanlar arasında yetiştiği ve hatta belki de babası, kocası, oğulları da bu kimselerden oluştuğu için, burada yaşayan bir kadın, kabadayı ahlakını her yönüyle yaşar. Bağıra çağıra mahalle aralarında dolaşmak, küfürler savurarak tartışmak kadar, mahallenin diğer kadınlarıyla ya da gençleriyle "saç saça baş başa" kavga etmek de bu kadınlar için oldukça olağan bir durumdur. Bu şekilde, kendisinden çekinilmesi gereken insanlardan olduğunu ve kendisine karşı "hata yapılmaması" gerektiğini çevresine hissettirmeye çalışır.

Cahiliye toplumunda bir de, bu ruhu yaşayan insanların kendi aralarında bir "üstünlük yarışı" söz konusudur. Kabadayı olabilmek için izlenmesi gereken yöntemler, yapılması gereken uygulamalar ve yerine getirilmesi gereken görevler vardır. Bu unsurların en önemlilerinden biri tavırlarıdır. Konuşma, yürüme, el-kol hareketleri, bakış, duruş, belli bir tarzda olmalıdır. Yan yürüme, yukarıdan ve kaç kaldırarak bakma bunlardan birkaç tanesidir. Özel bir konuşma tarzı benimsenmeli, belirli kelimeler kullanılmalı, kalıplaşmış hitaplar tercih edilmelidir. Birtakım aşırılıklar yapmak ve bu tip konularda korkusuz olmak da başlıca özelliklerindendir. Kendisini bu "mertebeye yükseltecek" bir "sabıkasının" olması şarttır. Cinayet işlemek, adam yaralamak, kavga etmek, sarhoş olup olay çıkarmak gibi her türlü şiddet unsuru, söz konusu bu kabadayılık yarışında, kişileri öne geçiren detaylardır. Tüm bu özellikleri kim üzerinde daha çok barındırıyorsa, aralarında "en kabadayı" olanın o kişi olduğuna inanırlar. Ve kendi aralarında bu kimseye karşı anlamsız bir saygı duyarlar.

Oysa bu insanlar, Kuran'da bize öğretilen ahlaka göre, "yeryüzünde haksız yere bir büyüklenme" içindedirler. Tüm gücün Allah'a ait olduğunu ve O'ndan bağımsız hareket edemeyeceklerini kavrayamazlar. O'na "muhtaç" olduklarını düşünmezler. Bu nedenle

doğruyu yanlıştan ayırt edemezler. Onlar doğru yol yerine "azgınlık" yolunu benimsemektedirler:

Yeryüzünde haksız yere büyüklük taslayanları ayetlerimden engelleyeceğim. Onlar her ayeti görseler bile ona inanmazlar; dosdoğru yolu da görseler, yol olarak benimsemezler, azgınlık yolunu, gördüklerinde ise onu yol olarak benimserler. Bu, onların ayetlerimizi yalanlamaları ve onlardan gafil olmaları dolayısıyladır. (Araf Suresi, 146)

...Onların göğüslerinde kendisine ulaşamayacakları bir büyüklük (isteğin)den başkası yoktur... (Mümin Suresi, 56)

Bu seçimlerinden dolayı da dünyada adeta cehenneme benzer bir ortam oluştururlar. Bu ortamda yaşamlarını sürdürürken aslında kendi elleriyle kendilerine zulmetmektedirler. Ama bu gerçeği bir türlü göremezler.

Kuran ahlakını yaşayan insanlar ise onların karanlık ruhundan tamamen uzaktırlar. Herşeyden önce Allah'a karşı acizliklerini tam olarak bildikleri için, "büyüklük" iddiası içerisinde değillerdir. Sürekli itidalli ve dengeli bir tavır sergiler ve bu sayede her zaman yanlarında rahat edilen insanlar olurlar. Ayrıca üstünlüğün "cahiliye tavırlarıyla" ya da "şiddetle" değil, "takva" ve "güzel ahlak" ile elde edilebileceğini bilirler. Hiçbir zaman tek söz sahibi olma saplantısı içerisine girmezler. Ayette belirtildiği gibi her zaman "doğru olana" uyarlar. Allah inananlara hoşgörüyü, adaleti emretmiştir:

Andolsun, Biz elçilerimizi apaçık belgelerle gönderdik ve insanlar adaleti ayakta tutsunlar diye, onlarla birlikte kitabı ve mizanı indirdik... (Hadid Suresi, 25)

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

Şüphesiz Allah, size emanetleri ehline (sahiplerine) teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor!.. Doğrusu Allah, işitendir, görendir. (Nisa Suresi, 58)

CAHİLİYENİN KORKULARI VE SAPLANTILARI

C ahiliye toplumu insanları, tek mutlak gücün Allah'a ait olduğu gerçeğini kavrayamazlar ve bunun sonucunda da herşeyden ayrı ayrı korkarlar. Bu korku onlara hayat boyu süren bir sıkıntı ve zorluk getirir. Karşılaştıkları her olay onlar için bir tedirginlik sebebidir. İnsanlar onlar için başlı başına bir korku kaynağıdır; her an herhangi birinden kendilerine zarar gelebileceğini düşünürler. Aynı şekilde doğa olayları da korku duydukları bir başka konudur. Deprem, selin, kasırgaların başıboş olaylar olduğunu zannederler.

Kuran'da, Allah'a iman edip sadece O'ndan korkmak yerine, çeşitli sahte ilahlar edinen insanların durumlarıyla ilgili şöyle bir örnek verilmiştir:

Allah (ortak koşanlar için) bir örnek verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı olan (köle) bir adam ile yalnızca bir kişiye teslim olmuş bir adam. Bu ikisinin durumu bir olur mu? Hamd, Allah'ındır. Hayır onların çoğu bilmiyorlar. Gerçek şu ki, sen de öleceksin, onlar da öleceklerdir. Sonra şüphesiz sizler, kıyamet günü Rabbinizin huzurunda davalacağsınız. (Zümer Suresi, 29-31)

Ayette bildirildiği gibi, cahiliye toplumunun pek çok sahte ilaha sahip insanları, "sahipleri çok ortaklı olan köle bir adam" gibi, kendi oluşturdıkları sayısız korku ile yaşarlar. Evlenememek, çocuk sahibi olamamak, hastalanmak, çirkinleşmek, yaşlanmak, başkalarına muhtaç konuma gelmek, iflas etmek, işten çıkarılmak, parasız kalmak, aç kalmak cahiliyenin binlerce korkusundan sadece birkaçıdır. Bunların yanında bir de saplantı haline getirdikleri batıl inançları vardır. Söz gelimi karanlıktan korkarlar, merdiven altından geçemezler, kara kediye bakamazlar...

İlerleyen sayfalarda cahiliyenin geliştirdiği bu korkuların çeşitlerini ve kendilerine hem dünyada, hem de ahirette getirdiği kayıpları inceleyeceğiz.

İhanete uğrama korkusu

Cahiliye insanları, eşleri, çocukları, anneleri, babaları da dahil olmak üzere çevrelerindeki hiç kimseye güvenemezler. Herkesin gerektiğinde menfaatleri uğruna kendilerine ihanet edebileceğini düşünürler. Bu korkularında aslında haklıdırlar da. Çünkü yaşadıkları sistem Kuran ahlakına uygun olmayan batıl bir sistemdir.

Kuran ahlakının uygulanmadığı yerde ise, gerçek anlamda güvenilirlik, sadakat ya da vefa gibi ahlaki özellikler yaşanmaz. Bu özellikler ancak Allah korkusu ve ahiret inancıyla ortaya çıkar. Cahiliye insanları Kuran ahlakının sunduğu güven ortamını yaşayamadıkları için hayatları boyunca "ihanete uğrama korkusu"yla yaşarlar. İhanete uğramalarını önlemek için kendi akıllarınca aldıkları en iyi tedbir, kimseye güvenmemektir. Bunu ifade etmek için kullandıkları deyimlerden biri de "bu devirde babana bile güvenme" sözüdür.

Bu söze uyar ve kendilerinden başka kimseye itimat etmezler; ancak bu onların ihanete uğramalarını engellemez. İhanet örneklerine gazetelerde, TV kanallarında sıkça rastlanır. Söz gelimi bir işadamı, küçük bir resmi işlem için verdiği vekaletname ile, karısının tüm malını mülkünü kendi üzerine geçirerek kendisini terk ettiğine şahit olur. Ya da iş ortağı kendisini dolandırmış, tüm malını mülkünü üzerine geçirerek ülke dışına çıkmıştır. Kimi zaman çocukları bile kendi öz babalarını dolandırmaya yeltenebilir.

Bu örnekler kuşkusuz ki sayısız denecek kadar çoktur. Cahiliye insanları da toplumun her kesiminde bunlara sıkça rastladıkları için, her an aynı şeylerin kendi başlarına da gelebileceğini düşünerek büyük bir korku duyarlar.

ŞÜPHECİLİK, ALLAH SEVGİSİNDEN UZAKLAŞMIŞ OLMANIN GETİRDİĞİ BİR BELADIR

ADNAN OKTAR: Kuran ahlakıyla tam yaşamış olsalar, cennete döner ortalık. Niye birbirimize selam vermiyoruz dışarıda? Niye güzel bir şey gördüğümüzde ona bakmıyoruz? Ben mağazalara gidiyorum, bakıyorum mesela çok güzel şeyler var, insanı çok ilgilendiren şeyler var. Bir kısım insanlara bakıyorum adeta bir robot. Çok anlamsız gözlerle gidiyor. Belediye çok güzel çiçek çalışmaları yapmış, çiçek tarlaları yapmış. Bir tane bakan insan görmüyorum. Halbuki hepsi çok nefis varlıklar onların, çok çok güzel şeyler. İnsan saatlerce baksa doymaz onlara. İlgilenmiyorlar. Haberi yok. Onu hiç ilgilendirmiyor çiçeğin güzelliği, çocuğun güzelliği. Minik, çok şahane, güzel çocuklar oluyor, göz temasına bile geçmiyor, basıp geçiyor adamlar. Nasıl oluyor bu? Halbuki Allah'a hamdetmek lazım değil mi? Ailesini tebrik etmek lazım, "Allah'a hamd olsun, Allah size ne güzel çocuk vermiş" demek lazım.

Bir mağazaya girdiğinde insan selamla girer, hal hatır sorar. Kavga eder gibi gidiyorlar mağazalara. Ben geçenlerde bir mağazaya girmiştim. Bütün herkes gerilmiş. Bir tane adam oturmuş böyle psikopat belli suratından. Müthiş gerginler. Onu beğenmiyor, ters konuşuyor, onu getiriyorlar onu da beğenmiyor, onlara da ters konuşuyor böyle rencide edici bir üslubu var. Adam gittikten sonra birden neşeleri geldi. Birden açıldılar, sevinç duydular. "Hocam" dediler "bunlar, bu kıyafetler size layık" vs. dediler, ima ettiler bu tip insanlara layık değil gibisinden. Zaten o insanlar 5-6 metrekairelik bir yerde yaşıyorlar. Bunların huzurunu bozmanın alemi ne? Yani orada ahlaksızlık yapmanın alemi ne? Gelen insan oradaki insanların mutluluk dağıtmasını düşünmesi lazım. Çünkü onlar bizler için oradalar ve emek veriyorlar, Allah rızası için değil mi? ... Hayır, dünyanın kanunu budur diye biliyorlar. Küfri ahlakta, Kuran dışı ahlakta başka türlü yaşayamazsın. **Babana dahi güvenmeyeceksin lafı var, çok büyük bir ahlaksızlıktır bu, çok korkunç bir ifade. Ne demek babana dahi güvenmeyeceksin? Niçin güvenmeyelim? Bizim güvendiğimiz bir sürü dostlarımız olsun, sevdiklerimiz olsun. "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın". Ne demek bu? Sana dokunmuyorsa birçok mazluma dokunacaktır o. O yılanı mutlaka yok etmemiz gerekir.** Kültürel yönden ilmi yönden telkinle mutlaka yok etmemiz gerekir. Böyle çirkin, egoistliği, bencilliği teşvik eden çok fazla toplumda söz var. Bunlarla

eğitildikleri için insanlar egoist, bencil yaşamının dışında yaşanamayacağını düşünüyorlar. Allah esirgesin en uç iddia olarak, çok çirkin bir iddiadır bu, hani "ölmek için öldürecekisin" mantığı ve herkese karşı bir kurt, bir çakal ruhuyla hareket ediyorlar. Önüne geleni adeta böyle ezmek, onları rencide etmek sanki şartmış, kanunmuş gibi düşünüyorlar. **Böyle mutlu olabileceklerini, böyle makul yaşayabileceklerini, mutlu da değil de, canlı kalabileceklerini düşünüyorlar. Allah hiçbir şekilde huzur vermiyor o zaman. Çünkü tekrar söylüyorum, en büyük nimet ellerinden alınıyor. Tutku ve derin sevmeye gücü ellerinden alınıyor. Artık biyolojik varlığı kalmış oluyor.** Yani bir sığır gibi bir varlık hayvan gibi bir varlık ortalarda geziniyor. İşte gidiyor sandviç alıyor, onu yiyor, alıyor onu yere atıyor, millete ters laf konuşuyor, bir şeyler yapıyor, tehditkar bir üslubu var, her laftan şüphe ediyor... Bir kere muazzam bir şüphecilik yayılmış bu çok korkunç bir şey. Nedir bu böyle? O şekilde yaşanır mı? Bu şüphecilik nedir böyle? Daha nasılsın desen, altında çapanoğlu arıyor. Öyle olur mu? Sevgi, ilgi, alaka gösterdiğinde şüphe; dostluk gösterince şüphe; selam verince şüphe... Böyle şey olmaz, böyle hayat olmaz. Mutlaka güvene dayalı, sevgiye dayalı, şefkate dayalı bir yapı olması lazım. Bu da ancak Kuran ahlakıyla olur, Kuran'da ittifak etmekle olur inşaAllah. Aslında tabi bir eğitim sorunu bu. Önce Kuran'ı sevdirmek, Peygamberimiz (sav)'i sevdirmek, Peygamberleri sevdirmek, din ahlakının gerçek olduğunu insanlara anlatmak lazım. (Sayın Adnan Oktar'ın Kanal 35 röportajından, 14 Şubat 2009)

Fakirlik korkusu

Cahiliye toplumunda pek çok insana hakim olan bir korku da, "fakir düşme korkusu"dur. Onları bu korkuya iten başlıca neden, cahiliye sistemine yön veren unsurlardan birinin "para" olduğunu bilmeleridir. Paraları olduğunda kendi ifadeleriyle "sırtlarının yere gelmeyeceğini" ama aksi takdirde hep ezileceklerini ve zorluk içerisinde yaşayacaklarını düşünürler. İstedikleri gibi yaşayamayacak, istedikleri gibi yiyip içemeyecek ve istedikleri gibi söz sahibi olamayacaklardır.

Bununla beraber cahiliye toplumunda bu konuda asıl dikkat çeken, en zengin olanların bile bu korkudan kendilerini kurtaramıyor olmasıdır. Söz gelimi kendisine, ailesine, çocuklarına, hatta tüm akrabalarına ve dostlarına yıllarca yetecek kadar parası olduğu halde, kimi insanlar bu korkularından dolayı cimrilik denilen hastalığa yakalanırlar. Tedbirli olma adı altında tüm paralarını bir kenarda saklamayı yeğlerler. Üstelik bunu yaparken amaçları dünyada rahat etmektir ama herşey tersine gelişir ve kendi kendilerini hiç de rahat olmayan bir ortam içine sokarlar.

Gerek fakirlik korkusu, gerekse bunun yol açtığı cimrilik, bu insanların Allah'a güvenmemelerinden kaynaklanmaktadır. Kuran'da insanlar bu korkuya kapılmama konusunda uyarılmışlardır:

Şeytan, sizi fakirlikle korkutuyor ve size çirkin-hayasızlığı emrediyor. Allah ise, size Kendisi'nden bağışlama ve bol ihsan vadediyor. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir. (Bakara Suresi, 268)

Bu korkularını yenmeleri ise, ancak Kuran'ın hükümleri doğrultusunda düşünmeleri ve hareket etmeleriyle mümkün olur. Çünkü Kuran'a tam olarak uyulduğunda, Allah korkusu dışındaki tüm korkulara set çekilmiş olur.

Samimi imana sahip kişi, mülkün tek sahibinin, kendisini rızıklandırmanın Allah olduğunu bilir. Bu nedenle de bunu kendisi için bir korku haline getirmez. Onu yaratan, ona nimet ve bolluk veren Allah'ın fazlı geniştir ve dilediğine bu fazlından verir. Üstelik inananlar sonsuz bir zenginlik yurdu olan cennetle müjdelenmişlerdir. Eğer Allah bir insana fakirlik veya yokluk takdir etmiş ise bunda da çok büyük hayırlar ve hikmetler vardır. Bu durum belki de o kişinin imani derinliğini, ahlak güzelliğini artıracak, ahirette çok güzel makamlar elde etmesine vesile olacaktır. Dolayısıyla Allah'a tevekkül eden müminler, Allah'tan gelen herşeye razı olurlar ve gereksiz korkulara hiçbir zaman kapılmazlar.

Yaşlılık korkusu

Gençlik ve güzellik, cahiliye toplumunun önem verdiği başlıca konulardandır. Cahiliye ahlakını yaşayan insanlar hayatları boyunca bu iki özelliği muhafaza etmek için büyük bir hırsla gayret ederler. Ancak bunun asla mümkün olmadığını da herkes bilir. Er geç bir gün yaşlanacağını, bedeninin yıpranacağını, güzelliğinin kaybolacağını bilmek, cahiliye ahlakına sahip bir insan için büyük bir darbedir. Kadınlar bu korkularını daha açık bir dille ifade ederken, erkekler bunu belli etmemeye çalışır ama için için bu korkuyu yaşarlar. Çirkinleşmek ve özellikle de acizliklerinin açıkça ortaya çıkması onları ciddi şekilde rahatsız eder. Çünkü yıllarca sürdürdükleri büyüklük iddiaları, yaşlanmayla son bulacaktır. Her gün aynanın karşısına geçip, ciltlerinde ya da bedenlerinde oluşan değişiklikleri korkuyla gözlemlerler. Ama her ne kadar çabalasalar da, bir noktadan sonra hiçbir şekilde karşı koyamazlar.

Yaşlılıkta sürdürülen bir yaşam, gençliğin hüküm sürdüğü yılların sunduğu ortamdan çok daha farklıdır. Cahiliye insanları çoğu zaman ona bakmanın bir külfet olduğunu ve rahatsızlık verdiğini hissettirirler yaşlı insana. Çocuğu ya da eşi gibi en yakın çevresi bile ancak tahammül etme gözüyle bakmaya başlar. Onu kimseye faydası olmayan, aksine yaşlılığın getirdiği hastalıklar nedeniyle sürekli masraf çıkaran biri olarak değerlendirirler. Hem istenmediğini, hem de muhtaç konumda olduğunu bilmek, onda bir başka korku daha oluşturur. Her an ortada kalma ya da kimsesizler yurdu gibi istemediği yerlere gönderilmenin endişesini yaşar. Aslında bu endişelere kapılmakta da haklıdır. Çünkü Allah'tan uzak insanlardan oluşan bir toplumda bu adaletsiz, şefkatsiz sistem hakimdir. Korktukları çoğunlukla başlarına gelir.

Ancak bunun dışında yaşlanma korkusunun altında yatan bir başka sebep de, yaşlılığın ölümü ve dünya hayatının sonunu hatırlatıyor olmasıdır. Aynaya her baktığında sürenin daha da kısaldığını bilmek, inançsız bir insan için büyük bir azap sebebidir. Ahiret hayatına inanmayan bir insan için, dünyanın sona ermesi, beden yok olması geri dönüşü

olmayan bir sondur. Tüm hayatını bunlar uğrunda harcamıştır; bu nedenle bunları kaybetmekten şiddetle korkar.

İnananlar ise ne yaşlanmaktan ne de acizliklerinin ortaya çıkmasından korkarlar. Çünkü onlar dünya hayatlarında ne gençlikleriyle, ne de güzellikleriyle yer edinmeye çalışırlar. Dış güzelliğin değil ahlaki güzelliğin önemli olduğunu bilir ve dostları arasında da Allah'a olan bağlılıkları ve güzel ahlakları dolayısıyla sevildiklerini unutmazlar. Bunun yanında yaşlılığın ölümü hatırlatmasından da korkmazlar. Çünkü ahiret onlar için, dünyayla kıyaslanmayacak güzellikte, sonsuza dek sürecek yeni bir hayatın başlangıcı olacaktır. Dünya hayatı boyunca Allah'ın hoşnutluğunu ve cennetini kazanmak için güzel davranışlarda bulunduğunu bilen ve vicdanı rahat olan bir insan, yaşlılığı da sevinçle karşılar.

Hastalanma korkusu

Dünyaya bağlı yaşayan kimseler hastalanmaktan da şiddetle korkar ve hayatları boyunca bu tedirginlik içerisinde olurlar. Hastalığa neden olan mikrop ve virüslerin Allah'tan bağımsız ve karşı koyulamaz güçler olduğu yanılgısına inanırlar. Bu nedenle de onları kendi kendilerine baş edemeyecekleri korku odakları olarak görürler.

Onlar için hastalık demek, herşeyden önce dünyadan mahrum kalmak demektir. Basit bir grip vakası bile onları birçok aktiviteden alıkoyacak ve böylece zaten kısa olan ömürlerinden bir kısmını daha tüketmiş olacaklardır. Tam bir ayak bağı olarak nitelendirdikleri hastalıklar, daha çok para kazanmalarını, gezmelerini, yemelerini, içmelerini kısacası herşeylerini kısıtlayacaktır. Bu da onların sistemlerini kökünden alt üst eder.

Hastalığı böylesine bir bela ve musibet olarak görür ve her an hastalanma endişesi ile yaşarlar. Buna karşılık müminlerin hastalığa olan bakış açıları cahiliye mantığına taban tabana zıt bir yapı gösterir. Öncelikle müminler dünya hayatının bir gün, bir şekilde, mutlaka son bulacağını çok iyi farkındadırlar. Bu nedenle hastalıktan kaçsalar, bir kazaya ya da en azından yaşlılığın doğal akışına mutlaka yakalanacaklarını bilirler. Bununla birlikte, ne virüsün ne de bakterinin Allah'ın izni olmadan kimseye yaklaşamayacağını da unutmazlar. Eğer buna rağmen hastalanıyorlarsa da bu hastalığı Allah'ın bir hikmetle verdiğini ve kendileri için pek çok hayır içerdiğini açıkça görebilirler. Allah'a ve kadere olan teslimiyetlerinden dolayı da hastalık korkusu gibi bir sıkıntıyı hiçbir zaman yaşamazlar. Elbetteki hastalanmamak ve sağlıklarını korumak için akıllarını sonuna kadar kullanırlar; ancak buna rağmen bir hastalığa yakalanırlarsa, ayette de belirtildiği gibi güzel ahlak ve sabır göstermeye devam ederler:

... Zorda, hastalıkta ve savaşın kızıdığı zamanlarda sabredenler. İşte bunlar, doğru olanlardır ve muttaki olanlar da bunlardır. (Bakara Suresi, 177)

Cahiliyenin ölüm korkusu

Cahiliye toplumunun en büyük korkularından biri ise ölüm korkusudur. Ancak ölümden korkarken ve hiç düşünmemeye çalışırken unuttukları bir şey vardır: Ölüm gerçeğini ne yaparlarsa yapsınlar değiştiremezler. Kuran'da ölümden kaçış olmadığı insanlara şöyle hatırlatılmıştır:

Her nerede olursanız, ölüm sizi bulur; yüksekçe yerlerde tahkim edilmiş şatolarda olsanız bile... (Nisa Suresi, 78)

De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşılacaktır. Sonra gaybı da, müşahade edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz. O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)

Ayetlerden de anlaşılacağı gibi, ölüm her insan için kaçınılmaz bir sonudur. Dünyanın en zengin, en itibarlı ya da en yüksek makam-mevki sahibi de, en güzel insanı da mutlaka ölecek ve sahip olduğu bu özelliklerden hiçbirini kurtaramayacaktır.

Cahiliye toplumu insanları da bu gerçeği çok iyi bildiklerinden, ölümü mümkün olduğunca geciktirmek ve dünyayı biraz daha yaşamak isterler. Ölüm onları mallarından, evlatlarından, tüm sevdiklerinden ayıracak ve dünya için harcadıkları emekleri boşa çıkaracaktır. Bu nedenle de ölümden şiddetle korkarlar. Öyle ki, çoğu zaman "ölüm" kelimesini ağızlarına dahi almak istemez, ölümü hatırlatan insanlara da "düşüncesiz" gibi yakıştırmalar yaparlar. Ölüm hatırlatıldığında, bu konuyu konuşmanın gereği olmadığını söyleyerek karşı tarafı sustururlar.

Yaşlılık, hastalık gibi ölümü hatırlatan konularla mümkün olduğunca muhatap olmamaya çalışırlar. Bu korkuları öyle şiddetlidir ki, kimi zaman doktora gitmekten dahi tedirgin olurlar. Eğer ufak bir şey için doktora gidecek olurlarsa, doktorun daha ciddi bir hastalık teşhis etmesinden korkarlar. Bu tedirginlik sebebiyle bir rahatsızlıkları olduğunda bile, doktora gitmemeyi tercih edebilirler. Morallerinin en bozulduğu ve korkularının en şiddetlendiği durumlar ise, cenaze törenleridir. En yakın dostlarının, akrabalarının kefen içerisinde toprağın altına indirilişini seyrederken, ister istemez kendilerinin de eninde sonunda ölümlle karşılaşacaklarını hatırlarlar. O yüzden bu tür ortamlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırlar.

Bu korkuları onlara, umduklarının tam tersini getirir. Onlar dünya hayatını kaybetmekten korkarlar; ancak uzun yıllar da yaşasalar tüm bir ömrü korku içerisinde geçirirler. İşte bu da, onların Allah'tan korkmak yerine batıl korkular edinmeleri sonucunda içine düştükleri bir beladır.

Cahiliyenin batıl inanç saplantısı

Cahiliye toplumunda körü körüne benimsetilen bir konu da batıl inançlardır. Adından da anlaşıldığı gibi bu inançların makul ve akılcı düşünen bir insan için hiçbir

geçerliliği yoktur. Ancak Allah'a iman etmeyen, dolayısıyla da gerçek dini tanımayan insanların, akıl dışı pek çok saplantı edinmesi son derece doğaldır.

Batıl inançların en önemli yönlerinden birisi, yüzyıllardır dilden dile, nesilden nesile aktararak gelmeleridir. Ne kadar asılsız ve mantık dışı olsalar da, birçok toplum bunları sahiplenmiş ve daha da geliştirerek kendilerinden sonraki nesillere öğretmişlerdir.

Cahiliye toplumu insanları ise, gerçek din ahlakını uygulamaya asla yanaşmamalarına rağmen, son derece anlamsız olan bu kurallara tamamen sahip çıkarlar. Öyle ki bu kuralları birer kanun gibi kabul edip, hiç ödün vermeden uygulurlar. Sözelimi merdiven altından geçerlerse başlarına kötü bir şey geleceğine inanır, bu nedenle yollarını değiştirirler. Ya da çok gülerlerse ardından çok ağlayacaklarını düşünür, bu nedenle gülmelerine hakim olurlar. Gece vakti mezarlıktan geçemezler. Herhangi olumsuz bir kelime duyduklarında tahtaya bir iki kez vururlar. Kapalı yerlerde kalamaz, başlarına bir kötülük geleceğini düşünürler. Bu kurallar saymakla bitmeyecek kadar çoktur ve cahiliye insanları bunların her birine karşı derin bir korku duyar. Eğer bu inançlarının aksini uygulayacak olurlarsa, başlarına büyük bir felaket gelmesinden endişe ederler.

Burada düştükleri en önemli hata ise, şahit oldukları her olayın ve her varlığın Allah'ın kontrolü altında olduğunu unutmalarıdır. Yoksa ne merdivenin, ne mezarlıktaki kemik parçalarının, ne de kapalı bir mekanın kendilerine ait müstakil bir gücü yoktur. Ancak cahiliye toplumu kendi türettiği bu batıl inançlara karşı beslediği korkularla, kendi elleriyle kendilerine zorluk oluşturlar.

Cahiliyenin batıl inançlarından bir diğeri de kimi zaman bir sayının, kimi zaman bir rengin, kimi zaman da bir kişinin felaket getireceği saplantısıdır. Bunların en yaygın olarak bilinenlerinden biri 13 sayısıdır. Bu sayının felaket getireceği saplantısı sanki evrensel bir gerçek gibi kabul edilmiştir. Dünyanın neresine giderseniz gidin, Kuran mantığından uzak olan pek çok insan bu sayıdan ciddi bir tedirginlik duyar. Yine aynı şekilde çoğu insan siyah rengin özellikle de kara kedinin felaket işareti olduğunu düşünür. Karşılaştıklarında kediye bakmamaya çalışır ve yollarını değiştirirler. Bu konuda kendilerine yönelik korkuları da vardır cahiliye toplumunun. Örneğin başlarına kötü bir şey geldiğinde üzerlerinde bulunan kıyafetleri hayatları boyunca bir kez daha giymezler. Ya da bir kez kaza yaptıkları arabalarında bir kötülük olduğuna inanır, bir daha binmez ve hemen satışa çıkarırlar.

Bu batıl korkular, cahiliyenin hayatına yön verecek kadar güçlüdür. Yapacakları birçok işten bu korkuları nedeniyle vazgeçer, birçok kişiyle bu korkuları nedeniyle dostluklarını noktalarlar. Oysa ki, saplantılarından vazgeçemedikleri sürece korkularından da kurtulamazlar. Bu nedenle çözüm bunlardan kaçmakta değil, bu korkuyu kökten yok etmektedir. Bu da ancak kişinin cahiliye inançlarını terk edip, Allah'ın emrettiği ahlaki yaşamıyla mümkün olur.

Cahiliyenin fobileri

Her insanın çeşitli fobileri olması cahiliye sisteminde son derece olağan karşılanır. Cahiliye ahlakını yaşayan kişilerin tümünün en az birkaç fobisi muhakkak vardır. Kimisi

böcek görmekten, kimisi gökgürültüsünden, kimisi yükseklikten, kimisi dar ve sıkışık yerlerde kalmaktan, kimisi de karanlıktan şiddetle korkar.

Korku duydukları bu fobilerin bir kısmı gerçekten de tedbir almayı gerektiren konulardır. Ancak cahiliyenin duyduğu korku, doğal bir tepki göstermenin ya da önlem almanın çok ötesindedir. Çoğu, korktukları şeyleri televizyonda, gazetede hatta bir çizgi filmde dahi görmeye katlanamaz. Söz gelimi böcek kelimesi geçtiği anda, ya da bir yılan resmi gördüklerinde tamamen kontrolden çıkacak kadar kendilerini kaybederler. Kimi zaman çığlıklarla kendilerini yerlere atar, hatta resmin ya da televizyonun üzerine bir şeyler fırlatarak abartılı hareketler yaparlar. Kimileri kapalı yerleri, mezarlık ya da toprağın altı gibi bir mekanla bağdaştırırlar. Ölüm ve yok olma korkuları, bu fobileriyle dışa vurur. Karanlığa karşı duydukları korkunun sebebi de budur aslında. Karanlık ile felaketleri kafalarında bir bütün olarak canlandırırlar. Bu nedenle özellikle de tek başlarına olduklarında, kendi evlerinde bile olsalar rahat edemezler. Karanlığın kendilerine kötülük isabet ettirecek müstakil bir gücü olduğuna inanırlar. Görünmeyen güçlerin kendilerine saldıracaklarını ya da öldürmeye kalkışacaklarını hayal ederek korkuya kapılırlar.

Ortada hiçbir hayati tehlike yokken bu kadar şiddetli korkulara kapılan insanların hataları, Allah'ı vekil edinmemeleri, O'ndan başka ilahlar edinmeleri ve O'ndan gereği gibi korkmamalarıdır. Kuran'da, korkunun inkarcılara şeytandan gelen bir bela olduğu ve yalnızca Allah'a iman eden ve O'ndan korkan müminler için hiçbir korku ve üzüntü olmadığı bildirilmiştir:

İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz, Benden korkun. (Al-i İmran Suresi, 175)

Hayır, kim iyilikte bulunarak kendisini Allah'a teslim ederse, artık onun Rabbi Katında ecri vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 112)

CAHİLİYENİN DİN KONUSUNDAKİ SAPKIN İNANÇLARI

C ahiliye toplumu denilince, bu insanların büyük çoğunluğunun Allah'ın varlığını hiç bilmedikleri ya da din ahlakından habersiz oldukları düşünülmemelidir. Aksine cahiliye ahlakını yaşayan insanların büyük bir kısmı kendilerini ve tüm evreni yaratan, üstün güç sahibi Allah'ın varlığını kabul ederler. Ancak kendi ilkel mantıklarıyla geliştirdikleri yanlış bir din anlayışları vardır. Kuran'da pek çok ayetle bu insanların Allah'ın varlığını bildikleri halde düşünmedikleri ve gerçekleri kavrayamadıkları haber verilmiştir:

Andolsun, onlara: "Gökleri ve yeri kim yarattı, güneşi ve ayı kim emre amade kıldı?" diye soracak olursan, şüphesiz: "Allah" diyecekler. Şu halde nasıl oluyor da çevriliyorlar? (Ankebut Suresi, 61)

Andolsun, onlara: "Kendilerini kim yarattı?" diye soracak olsan, elbette: "Allah" diyecekler. Öyleyse nasıl olur da çevriliyorlar? (Zuhruf Suresi, 87)

De ki: "Göklerden ve yerden sizlere rızık veren kimdir? Kulaklara ve gözlere malik olan kimdir? Diriyi ölüden çıkaran ve ölüyü diriden çıkaran kimdir? Ve işleri evirip-çeviren kimdir? Onlar: "Allah" diyeceklerdir. Öyleyse de ki: "Peki siz yine de korkup-sakınmayacak mısınız?" (Yunus Suresi, 31)

Söz konusu insanların Allah'ın varlığını, herşeyin yaratıcısı olduğunu bildikleri halde sapmalarının nedeni ise, dünyaya karşı duydukları şiddetli tutkudur. Bu tutku sebebiyle farkına vardıkları gerçekleri göz ardı eder ve kendilerini çeşitli bahanelerle kandırırlar. Eğer bu konu hakkında samimi bir biçimde düşünecek olurlarsa, etraflarındaki düzeni mükemmel bir şekilde yaratan Allah'a kulluk etmeleri gerekeceğini anlarlar. Onlar ise böyle bir sorumlulukları olduğunu gözardı ederek yaşamak isterler. Eğer Allah'a iman edecek olurlarsa, ahiretin varlığını da kavrayacaklarını ve ahiret için ciddi bir hazırlık yapmaları gerekeceğini bilirler. Onlar ise böyle bir sorumlulukları olduğunu gözardı ederek yaşamak isterler. Eğer Allah'a iman edecek olurlarsa, ahiretin varlığını da kavrayacaklarını ve ahiret için ciddi bir hazırlık yapmaları gerekeceğini bilirler. Bu da onların dünyaya olan şiddetli bağlılıklarından vazgeçmeleri anlamına gelir ki, böyle bir şeyi de asla kabul edemezler. İşte cahiliye toplumunun bu konuda sığındığı akılsızca yöntem, düşünmemek ve sözde vicdanlarını rahatlatmak için bahaneler bularak açıkça gördükleri bu gerçeğe kaçmaya çalışmaktır.

Bu inkarın meydana getirdiği vicdan azabından kurtulmak için ise din konusunda çeşitli sapkın inançlar geliştirirler. Geliştirdikleri mantıklar boş birer kandırmacadan başka

bir şey değildir ve hepsi birbirinden oldukça farklı olmakla birlikte, temelde sadece tek bir amaca yöneliktir; Kuran ahlakını yaşamaktan ve Allah'a kulluk etmekten kaçmak.

Bununla beraber cahiliyenin din hakkında geliştirdiği bu sapkın inançların her biri bundan 1400 yıl önce Allah'ın müminlere bir kılavuz olarak indirdiği Kuran'da detaylıca açıklanmıştır. Bu nedenle ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz bu sapkın inançlar, cahiliye insanını dünyada iken kandırma bile, ahirette kurtaramayacaktır. O gün herkes dünyada iken Allah'ın Kuran'da bildirdiği doğrulardan sorumlu tutulacak ve tüm işlediklerinden sorguya çekilecektir. Vicdanının sesine kulak veren ve imanı nefsinin tutkularından üstün tutan insanlar sonsuz ikramla mükafatlandırılacaklardır. 60-70 senelik geçici bir dünya hayatı uğruna Allah'ın gösterdiği gerçeklerden yüz çevirip, yalanlayanlar ise telafi edilemez bir pişmanlıkla karşılaşacaklardır:

Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimizin ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık". (En'am Suresi, 27)

O inkar edenler Müslüman olmayı nice kereler dileyecekler. (Hicr Suresi, 2)

Çoğunluğun doğru yolda olduğuna inanırlar

Din ahlakından uzak yaşayan insanların hayatlarına hakim olan sapkın mantıklardan biri, "çoğunluk tarafından kabul gören düşüncenin doğru olduğu"dur. "Bu kadar çok kişi böyle düşündüğüne ve böyle yaşadığına göre bir bildikleri vardır" ya da "yanlış olsa bu kadar insan bu fikrin peşinden gider mi?" gibi mantıklarla kendilerini kandırırlar. Hele bir de örnek aldıkları çoğunluk içerisinde kendilerince itibar kazanmış ve belirli yerlere gelmiş kimseler bulunuyorsa, bu çoğunluğu kendilerine rehber edinmekten hiç kaçınmazlar.

Oysa ki çoğunluk tarafından uygulanması, yapılan bir şeyin meşru olduğunu göstermez. Aksine Kuran'a uymayan insanlar için bu aynı zamanda da tehlikeli bir tuzaktır. Ayette bu sır müminlere haber verilmiş ve çoğunluğun peşinden gitmemeleri konusunda uyarılmışlardır:

Yeryüzünde olanların çoğunluğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan şaşırtıp-saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar ve onlar ancak 'zan ve tahminle' yalan söylerler. (Enam Suresi, 116)

Kuran'daki bu uyarı doğrultusunda, müminler çoğunluğa değil Kuran'a ve vicdanlarına itibar ederler. Cahiliye toplumu bireyleri ise, çoğunluğun peşinden giderek, dünyada kendilerini koruyabilecek bir güç ve ahirette kendilerini savunabilecekleri makul bir mazeret bulduklarını sanırlar. Fakat olaylar hiç de umdukları gibi gelişmez. Dünyada din ahlakını gözardı eden kalabalık, ahirette onları yapayalnız ve yardımsız bırakacaktır:

(Böyle bir günde) Hiçbir yakın dost bir yakın dostu sormaz. (Mearic Suresi, 10)

Ve kişi mazeretlerini öne sürüp, "herkes böyleydi" ya da "çoğunluğun doğru yolda olduğunu sandım, çoğunluğa uydum" dediğinde, bunların hiçbir geçerliliği olmadığını görecektir:

Artık o gün, zulmedenlerin ne mazeretleri bir yarar sağlayacak, ne (Allah'tan) hoşnutluk dilekleri kabul edilecektir. (Rum Suresi, 57)

İşte cahiliye toplumunun din konusunda ölçü aldığı bu sapkın mantığın, ne dünyada ne de ahirette hiçbir geçerliliği yoktur. "... **Ancak insanların çoğu iman etmezler**" (Rad Suresi, 1) ayetiyle çoğunluğun doğru yolda olmayacağı, aksine doğru yolda olanların tarih boyunca her dönemde azınlık bir topluluktan oluştuğu haber verilmiştir.

Öldükten sonra yok olacaklarına inanırlar

Cahiliye insanları, büyük bir cehaletle, var olan herşeyin bu dünyada gözleriyle görebildikleri, elleriyle tutabildikleri ve hissedebildikleri maddeden ibaret olduğunu zannederler. Bu nedenle de dünyadaki hayatları sona erdikten sonra bir daha yaşamayacaklarına kendilerini ikna ederler. Aslında bu onların inkarları için öne sürdükleri bir mazeretten başka bir şey değildir. Çünkü düşünen her insanın kavrayabileceği gibi, ahiretin yaratılması ile dünyanın yaratılması arasında hiçbir fark yoktur. Nasıl kendileri bir hiç iken yokluktan var edildilerse, bunlara güç yetiren Allah şüphesiz bunun bir benzerini yaratmaya da kadirdir.

Ancak cahiliye inancında direten kimseler, son derece açık olan bu gerçeği görmek ve anlamak istemezler. Kuran'da onların bu direnişleri için öne sürdükleri mazeretler şöyle ifade edilmiştir:

Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Suresi, 78-79)

Dediler ki: "Biz yer (toprağın için) de yok olup gittikten sonra, gerçekten biz mi yeniden yaratılmış olacağız?" Hayır, onlar Rablerine kavuşmayı inkar edenlerdir. (Secde Suresi, 10)

Elbette böyle açık bir gerçeği inkar etmelerinin sebebi açıktır: Ahiretin varlığını inkar edince, dünyaya bu derece hırsla bağlanmanın sözde makul olduğunu kendilerince daha rahat savunacaklardır. Dünyaya hırsla bağlı, ahiretten gafil bir hayat süreceklerdir. Ölümden sonra dirileceklerini kabul etmek, aynı zamanda dünyada yaptıkları iyiliklerden

ve kötülüklerden hesaba çekilecekleri anlamına gelir ki, bu gerçek onların kurmuş olduğu tüm batıl sistemi alt üst eder.

Ahiretin varlığını tasdik eden bir insan, ahiret hayatı için de hazırlık yapması gerektiğini bilir. Cahiliye insanları ise, yaşam konusunda o kadar hırslıdırlar ki, böyle bir kabule asla yanaşmazlar. İşte kendi ilkel mantıklarıyla buna sözde çözüm olarak, ahireti tamamen reddetme cahilliğine kapılmışlardır. Ancak bu onlara kayıptan başkasını arttırmaz; üstelik bu cahilce inanışları sebebiyle hem dünyada sıkıntılı bir hayat sürerler, hem de, bu yanlışlarını tevbe edip değiştirmedikleri takdirde, ahirette sonsuz bir azaba mahkum olurlar. Bu durumda ölümden sonra yaşam olduğunu inkar etmenin kişiye sanıldığı gibi kazanç değil, sadece kayıp getireceği son derece açıktır.

İman etmek için mucize görmeleri gerektiğine inanırlar

Kimi insanların din hakkında geliştirdikleri sapkın inançlardan biri de, iman etmek için doğaüstü bir olay görmeleri gerektiğidir. Cahiliye toplumunda çoğu insanın öne sürdüğü bu mucize arayışı, sadece bir kaçıştan ibarettir ve bu, tarih boyunca inkarda direnen her topluluk tarafından ortaya atılmış geçersiz bir bahanedir. Kuran'da bu insanların cahilce talep ettikleri mucizelerden bazıları şöyle sıralanmıştır:

Bize kavuşmayı ummayanlar, dediler ki: "Bize meleklerin indirilmesi ya da Rabbimizi görmemiz gerekmez miydi?" ... (Furkan Suresi, 21)

Andolsun, Biz bu Kur'an'da her örnekten insanlar için çeşitli açıklamalarda bulunduk. İnsanların çoğu ise ancak inkarda ayak diretiler. Dediler ki: "Bize yerden pınarlar fışkırtmadıkça sana kesinlikle inanmayız." "Ya da sana ait hurmalıklardan ve üzümlerden bir bahçe olup aralarından şarıl şarıl akan ırmaklar fışkırtmalısın." "Veya öne sürdüğün gibi, gökyüzünü üstümüze parça parça düşürmeli ya da Allah'ı ve melekleri karşımıza (şahit olarak) getirmelisin." "Yahut altından bir evin olmalı veya gökyüzüne yükselmelisin. Üzerimize bizim okuyabileceğimiz bir kitap indirinceye kadar senin yükselişine de inanmayız." De ki: "Rabbimi yüceltirim; ben, elçi olan bir beşerden başkası mıyım?" (İsra Suresi, 89-93)

"Bilgisizler, dediler ki: "Allah bizimle konuşmalı veya bize de bir ayet gelmeli değil miydi?" Onlardan öncekiler de onların bu söylediklerinin benzerini söylemişlerdi. Kalpleri birbirine benzeşti. Biz, kesin bilgiyle inanan bir topluluğa ayetleri apaçık gösterdik. (Bakara Suresi, 118)

Görüldüğü gibi tarih boyunca Allah'tan ve O'nun elçilerinden mucize talebinde bulunanlar sadece inkarcılar olmuştur. Mucize isterler çünkü karşılarındaki elçinin kendilerine doğruyu getirdiğinin farkındadırlar. Ama kendi düşük akıllarınca inkar

edebilmek ya da başka bir deyişle inanmamak için bahane aramaktadırlar. Kuran'da onların bu taleplerinin samimiyetsiz olduğu şöyle haber verilmiştir:

Olanca yeminleriyle, eğer kendilerine bir ayet gelse, kesin olarak ona inanacaklarına dair Allah'a yemin ettiler. De ki: "Ayetler, ancak Allah Katındadır; onlara (mucizeler) gelse de kuşkusuz inanmayacaklarının şuurunda değil misiniz?" (En'am Suresi, 109)

Allah'ın Her Yeri Sarıp Kuşattığını Kavrayamazlar

Cahiliye insanların din ahlakı konusunda kapıldıkları sapkın inançlar oldukça fazladır. Çünkü onlar doğrularını ve yanlışlarını Kuran'a göre değil, kendi ilkel mantıklarına göre belirlerler. Bu da pek çok konuda yanılgıya düşmelerine neden olur. Edindikleri bilgileri ya kendilerini yetiştiren büyüklerinin yanılgılarına ya da çevrelerindeki insanların hatalı mantıklarına göre belirlemiş ve sapkın bir mantık geliştirmişlerdir. İşte bu çarpık mantıklardan biri de, Allah'ın varlığı hakkındaki batıl inançlarıdır.

Cahiliye mantığını alan insanlardan kimileri, Allah'a karşı yüzeysel de olsa bir inanç beslerler. Ancak bu inançları öylesine zayıftır ki, hayatları boyunca Allah'ın varlığını akıllarına getirmek istemez ve düşünmekten kaçınırlar. Çünkü eğer Allah'ı düşünecek olurlarsa, vicdanlarıyla Rabbimiz'in üstünlüğünü ve hakimiyetini kabul edeceklerini bilirler. İşte bu nedenle Allah'ı Kuran'da anlatıldığı şekilde tanıyamaz ve kudretini takdir edemezler. Bunun yerine Allah'ı kendi sınırlı akıllarınca değerlendirme akılsızlığına kapılır ve çok sayıda batıl ve çarpık inanış geliştirirler. Allah'ın her yeri sarıp kuşattığını, herşeyi bilen ve gören olduğunu, hiçbir şeyin Yüce Allah'tan gizli kalamayacağını, Allah'ın sonsuz kudret ve güç sahibi olduğunu, adil olduğunu, herşeyin karşılığını tam olarak veren olduğunu kavrayamazlar. Bu nedenle de kendilerince yaptıklarının gizli kalacağını, gereken karşılığı almayacaklarını sanıp yanırlar.

Oysa ki, Allah hak olarak indirdiği Kuran'da kullarına kendisini tanıtmıştır. Kuran'ı kendilerine ölçü alan müminler Allah'ın Zatı hakkında doğru ve kesin bilgiler elde ederler. Kuran'da Allah'ın tüm kainatı sarıp kuşattığı, tüm varlıkları kontrolü altında tuttuğu açıkça bildirilmiştir. Allah gözle görülmeyen bir toz zerreciğine kadar yaratılmış olan tüm varlıkların tek sahibi ve tek hakimidir. Ezelden ebede kadar var olan tek varlık Allah'tır. O'nun Zatı dışında herşey yok olucudur. Allah her varlığın kaderini belirleyen ve her birini an an koruyup kollayandır. Bir ayette Allah insanlara, **"Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız"** diye bildirerek, kendilerine, içlerindeki damarlardan daha yakın olduğunu haber vermiştir. (Kaf Suresi, 16) Bu ayetten de anlaşıldığı gibi insan yaşamını sürdürürken kendisine en yakın olan varlık yalnızca Allah'ın Kendisi'dir. Allah insanı çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır. Kuran'ın birçok ayetinde Allah'ın bizim gördüğümüz ve görmediğimiz her yerde olduğu, her yeri sarıp kuşattığı açıklanmıştır:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

ALLAH HER YERDEDİR

İnsanlardan bazıları kendilerini, maddeyi, çevrelerinde gördükleri dünyayı mutlak varlık zannederler. Allah'ı ise (Allah'ı tenzih ederiz) bu mutlak maddeyi saran bir hayal gibi düşünürler. Veya, Allah'ı gözleri ile göremedikleri için, "herhalde Allah bizim göremeyeceğimiz bir yerde, uzayın veya göklerin uzak bir yerinde bulunuyor" derler. (Allah'ı tenzih ederiz) Bunların hepsi büyük bir yanılgıdır.

Çünkü Allah, sadece göklerde değil her yeredir. Allah, tek mutlak varlık olarak, tüm kainatı, tüm insanları, yerleri, gökleri, her yeri sarıp kuşatmıştır ve Allah tüm evrende tecelli etmektedir. Hadislerde rivayet edildiğine göre, Peygamberimiz (sav), Allah'ın gökte olduğunu söyleyen bir şahsa doğru söylediğini bildirmiştir. Ancak bu rivayet, Allah'ın her yerde olduğu gerçeğiyle hiçbir şekilde çelişmemektedir. Zira, dünyanın sizin bulunduğunuz noktasındaki bir kişi ellerini göğe kaldırarak Allah'a dua etse ve Allah'ın gökte olduğunu düşünse, Güney Kutbu'nda bir başka insan da aynı şekilde Allah'a yönelse, Kuzey Kutbu'nda bir insan ellerini göğe kaldırsa, Japonya'daki bir insan, Amerika'daki bir insan, Ekvator'daki bir insan da aynı şekilde ellerini göğe kaldırarak Allah'a yönelse, bu durumda herhangi bir sabit yönden söz etmek mümkün değildir. Aynı şekilde evrenin ve uzayın farklı noktalarındaki cinler, melekler, şeytanlar da göğe doğru dua etse herhangi bir sabit gökten veya yönden söz etmek mümkün olmayacak, tüm evreni kaplayan bir durum olacaktır.

Şunu da unutmamak gerekir ki, Allah zamandan ve mekandan münezzehtir. Allah'ın Zatı başkadır. Allah'ın tecellileri ise her yeredir. Bir kişi bir odaya girse burada Allah yok derse, Allah'ı inkar etmiş olur. Allah'ın tecellileri o oda da dahil her yeredir. Siz her nereye dönerseniz, Allah'ın tecellisi oradadır. Allah'ın her yeri sarıp kuşattığı, bize şah damarımızdan yakın olduğu, her nereye dönersek Allah'ın yüzünü göreceğimiz birçok Kuran ayeti ile bildirilmiştir. Örneğin Allah, Bakara Suresi'nin 255. ayetinde "... **O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır....**" diye bildirmektedir. Hud Suresinin 92. ayetinde ise, "... **Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır.**" denilerek, Allah'ın insanları da yaptıklarını da kuşattığı bildirilmektedir.

Konuyla ilgili bazı Kuran ayetleri

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındaki bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri

ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Hani Biz sana: "Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır" demiştik. Sana gösterdiğimiz o rüyayı insanları denemek için yaptık, Kur'an'da lanetlenmiş ağacı da. Biz onları korkutuyoruz. Fakat (bu) onlarda büyük bir azgınlıktan başka bir şey arttırmıyor. (İsra Suresi, 60)

Göklerde ve yerde olan (herkesin ve herşeyin) tümü Rahman (olan Allah)a, yalnızca kul olarak gelecektir. Andolsun, onların tümünü kuşatmış ve onları sayı olarak saymış bulunmaktadır. (Meryem Suresi, 93-94)

Allah ise, onları arkalarından sarıp-kuşatmıştır. (Büruc Suresi, 20)

Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız. (Kaf Suresi, 16)

Onlar, insanlardan gizlerler de Allah'tan gizlemezler. Oysa O, kendileri, sözden (plan olarak) hoşnut olmayacağı şeyi 'geceleri düzenleyip kurarlarken,' onlarla beraberdir. Allah, yaptıklarını kuşatandır. (Nisa Suresi, 108)

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

İbadetleri sadece yaşlılıkta uygulamanın yeterli olacağı yanılığına inanırlar

İnsanların çoğu geçici menfaatler elde etmek uğruna ahiret menfaatlerini gözardı ederler. Gerçeği fark etmiş oldukları halde yüz çevirmenin verdiği vicdan azabı onları zaman zaman da olsa, yaptıklarını sorgulamaya iter. İşte bu konuda ortaya attıkları bahaneleri ise, "henüz din ahlakını yaşamak için çok erken olduğu, daha çok genç oldukları" yanılığıdır. Kendilerince vicdanlarını rahatlatmak için kendilerine "bir gün din ahlakının gereklerini mutlaka uygulayacakları" telkinini yaparlar. Burada bahsettikleri "bir gün" ise ölümün yaklaştığını hissettikleri "yaşlılık" dönemidir.

Din ahlakını yaşamayı yaşlılık dönemine ertelerler çünkü bu insanların çoğu, kendilerince gençken "hayatın tadını çıkarmak" arzusu içindedirler. "Hayatlarının baharında olduklarını" düşünür ve eğer o yaşlarda din ahlakını yaşamayı kabul ederlerse, kendi düşük akıllarınca "gençliklerinin boşa gideceğine" inanırlar. Oysa insanın gençliğinin asıl boşa gitmesi din ahlakını yaşamamakla olur. Din ahlakını samimi olarak yaşayanlar ise hem gençliklerini ve sağlıklı dönemlerini en verimli, en huzurlu, en neşeli, en güzel, en mutlu şekilde geçirirler hem de Allah'ın güzel bir nimeti olarak gençliklerini çok daha uzun

yıllar muhafaza ederler. Cahiliyenin ilkel mantığıyla yaşayan insanlar ise bu sapkın mantığın getirdiği korkular, saplantılar, ahlak bozuklukları ve stresler nedeniyle çok daha hızlı yaşlanıp çok daha hızlı çöküntüye uğrarlar. Üstelik hiçbir zaman da arayışı içinde oldukları rahatı ve huzuru bulamazlar. Bunlara rağmen cahiliye insanların büyük kısmının din ahlakını yaşlanınca yaşamak gerektiği şeklindeki yanılgılarının temelinde, nasıl olsa, belli bir yaştan sonra doğal olarak, fiziksel imkansızlıklarından dolayı dünyadan ellerini eteklerini çecekleri düşüncesi vardır. Müminler ise Allah'ın rızasını kazanmak, O'na yakınlaşmak, Rabbimiz'e olan teslimiyetlerini ve boyun eğciliklerini göstermek için ibadetleri büyük bir fırsat olarak görür, genç yaşlarından itibaren huşu içinde yerine getirirler. Örneğin Allah'ın 5 vakit olarak farz kıldığı namaz ibadetini, diğer tüm işlerinin üstünde görürler. Bu konuda hiçbir mazeretin söz konusu olamayacağını bildiklerinden, mutlaka namazlarını vaktinde ve tüm sünnetleriyle birlikte eksiksiz eda ederler. Bunun karşılığında da Rabbimiz'in hoşnutluğunu umarlar. Resulullah Efendimiz (sav), namaz kılmamanın ya da namaz vaktini geçirmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bir hadis-i şeriflerinde şöyle bildirmiştir:

İmam-i Sâfi ile Beyhakî'ye göre Peygamberimiz (sav): "Herhangi bir vakit namazı kılmaksızın vaktini geçirenler yuvası dağılmış, malını mülkünü elden kaçırmış gibidirler." buyuruyor. (İmam Gazali - Mükasefetü'l Kulub - Kalplerin Keşfi)

İman edenler namazlarında olduğu gibi, tesettür, oruç, zekat ve diğer tüm ibadetlerini aynı titizlikle, genç yaşlarından itibaren yerine getirirler.

Elbette her insan hayatının her aşamasında tevbe edip Allah'a yönelebilir. Doğruyu görüp, teslim olan her insanı Allah dilerse bağışlar ve cennetle mükafatlandırır. Ancak unutmamak gerekir ki Allah Kuran'da kişinin tevbesinin hangi şartlarda kabul edileceğini de bildirmiştir:

Allah'ın (kabulünü) üzerine aldığı tevbe, ancak cehalet nedeniyle kötülük yapanların, sonra hemencecik tevbe edenlerinkidir. İşte Allah, böylelerinin tevbealarını kabul eder. Allah, bilendir, hüküm ve hikmet sahibi olandır. Tevbe, ne kötülükleri yapıp-edip de onlardan birine ölüm çattınca, "ben şimdi gerçekten tevbe ettim" diyenler, ne de kafir olarak ölenler için değil. Böyleleri için acı bir azap hazırlamışızdır. (Nisa Suresi, 17-18)

Yaşlılıkta ya da ölüm yaklaştığında din ahlakını yaşamalarının yeterli olacağı şeklinde sapkın bir inanca sahip olan insanların, bu ayetler doğrultusunda şunları düşünmeleri ve korkmaları gerekir: Gerçekten vicdanı ve şuuru açık her insan, Allah'ın varlığını ve gücünü takdir edebiliyorsa, doğrulara boyun eğmekte gecikmemelidir. Çünkü uzakta sandığı ölüm, her an kendisini bulabilir ve yaşlılığa ulaşmadan bir anda ahirete gidebilir. Ve o zaman kişi geri dönüşü olmayan bir pişmanlıkla karşılaşır. Kuran'da birçok ayet ile insanlara bu hatırlatma yapılmıştır:

Suçlu-günahkarları, Rableri huzurunda başları öne eğilmiş olarak: "Rabbimiz, gördük ve işittik; şimdi bizi (bir kere daha dünyaya) geri çevir, salih bir amelde bulunalım, artık biz gerçekten kesin bilgiyle inananlarız" (diye yalvaracakları zamanı) bir görsen. (Secde Suresi, 12)

Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimizin ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık." (En'am Suresi, 27)

"Nasıl olsa bağışlanırsınız" yanılgısı

İnsanların çoğu temelde iman etmemekle birlikte, ahiret hayatının gerçekten var olabileceğine dair bir şüphe duyarlar. Bu gibi insanlar ahireti hiçbir zaman ciddi olarak düşünmezler, ancak yine de "eğer varsa" diye düşünerek kendilerince çeşitli bahaneler hazırlarlar. Çünkü öldükten sonra insanların işledikleri herşeyden sorguya çekilecekleri bir ahiretle karşılaştıklarında, zor durumda kalacaklarını bilirler. Bu durumda ya dünyaya karşı olan ideallerinden vazgeçecek, Allah'ın beğendiği kurallar, emir ve yasakları doğrultusunda yaşamlarını sürdüreceklerdir ya da kendi düşük akıllarınca vicdanlarını rahatlatmanın ve kural tanımadan yaşamanın bir yolunu bulacaklardır.

Vicdanlarını sözde rahatlatmak için buldukları bahane ise "nasıl olsa bağışlanırsınız" yanılgısıdır. Allah'ın "esirgeyen ve bağışlayan" olduğunu bildikleri için, her ne kadar kusur ve hata işlemiş olurlarsa olsunlar, Allah'ın tevbelerini kabul edeceğini düşünürler. Kendilerince ne kadar nankörlük yaparlarsa yapsınlar, ne kadar inkar ederlerse etsinler, yaptıkları unutulacak ve bağışlanacaktır. Bunun yanında çevrelerindeki herkesin aynı yöneme başvurması da bu kişileri yanıltan bir başka unsurdur. Karşılarındaki kişilerin "nasıl olsa Allah bizi bağışlar" sözü, cahiliyenin bu bozuk mantığına sahip olanların tam aradıkları sahte desteği sağlar. Çok fazla düşünmeden bu yanılgıyı kabul ederek yaşamlarına devam ederler. Söz konusu kimselerin bu yanılgıları Kuran'da şöyle tarif edilmiştir:

... (Bunlar) şu değersiz olan (dünya)nın geçici-yararını alıyor ve: "Yakında bağışlanacağız" diyorlar. Bunun benzeri bir yarar gelince onu da alıyorlar. Kendilerinden Allah'a karşı hakkı söylemekten başka bir şeyi söylemeyeceklerine ilişkin Kitap sözü alınmamış mıydı? Oysa içinde olanı okudular. (Allah'tan) Korkanlar için ahiret yurdu daha hayırlıdır. Hala akıl erdirmeyecek misiniz? (Araf Suresi, 169)

Oysa Kuran'da bildirildiği gibi, cahiliye toplumunun geliştirdiği bu batıl fikrin Allah Katında ve hesap gününde hiçbir geçerliliği yoktur. Allah sonsuz bağışlayıcı ve sonsuz esirgeyici olandır. Ancak bu, kusur işleyen ve bunun bilincine vardığında da hemen vazgeçen insanlar için geçerli bir durumdur. Yoksa kasıtlı olarak bir plan içerisinde hareket

eden ve gerçeği bildiği halde sırt çevirenler için değil. Allah Kuran'da samimi Müslümanların tavrını şöyle haber verir:

Ve 'çirkin bir hayasızlık' işledikleri ya da nefislerine zulmettikleri zaman, Allah'ı hatırlayıp hemen günahlarından dolayı bağışlanma isteyenlerdir. Allah'tan başka günahları bağışlayan kimdir? Bir de onlar yaptıkları (kötü şeylerde) bile bile ısrar etmeyenlerdir. İşte bunların karşılığı, Rablerinden bağışlanma ve içinde ebedi kalacakları, altından ırmaklar akan cennetlerdir. (Böyle) Yapıp-edenlere ne güzel bir karşılık (ecir var.) (Al-i İmran Suresi, 135-136)

Tüm Ahlak ve Tavrı Bozukluklarına Rağmen, Cennete Gideceklerini Zannederek Yanılırlar

Cahiliye toplumunda pek çok insan tarafından en çok kullanılan sözde "vicdan rahatlatma" bahanelerinden biri de, "kalp temizliğinin yeterli olacağı" yanılgısıdır. Cahiliye insanları Kuran ahlakını uygulamadıkları halde, kalplerindeki bu sözde temizlik sebebiyle kendilerinin cennete layık olduğunu zannederler. Kendilerince iyi insanlardır ve kimseye bir zararları yoktur. Bu durumda, ahiret hayatı ile karşılaştıklarında da, cennete gideceklerini sanırlar. Ancak bu kanaate nereden vardıkları sorulacak olsa, buna Kuran'dan hiçbir delil gösteremezler. Çünkü bu tamamen kendilerine ait sapkın bir inançtan ibarettir. Kuran'da onların bu sapkın inançları şöyle ifade edilmiştir:

Oysa ona dokunan bir zarardan sonra tarafımızdan bir rahmet taddırsak, mutlaka: "Bu benim (hakkım)dır. Ve ben kıyamet-saatinin kopacağını da sanmıyorum; eğer Rabbime döndürülsem bile, muhakkak O'nun Katında benim için daha güzel olanı vardır." der. Ama andolsun Biz, o kafirlere yaptıklarını haber vereceğiz ve andolsun onlara, en kaba bir azabtan taddıracağız. (Fussilet Suresi, 50)

Elbette ki kendilerini bu şekilde avutan insanların samimi bir imanları yoktur. Kıyamet gününe dahi kesin bir kanaatleri yoktur. Yalnızca kıyamet günüyle karşı karşıya geldiklerinde, kendilerince vicdanlarını rahatlatma yöntemi olarak bilinçaltılarında "cennetlik olduklarına inanma" gibi bir kendilerini kandırma psikolojisi geliştirmişlerdir. Böyle ikiyüzlü bir psikoloji içinde, yaptıkları kötülüklerden dolayı hesaba çekilecekleri, cehenneme girebilecekleri akıllarına geldiğinde kıyametin kopmayacağını düşünür, öldükten sonra mezarda çürüyüp sonsuza kadar yok olacakları düşüncesinin dehşetine kapılınca ise mutlaka diriltilip cennete sokulacakları yanılgısıyla cahilce kendilerini avuturlar. Allah'ın cennet ile müjdelediği kullarında olduğunu haber verdiği belirli tavırlar vardır. Ancak samimi olan, Allah'ı çok seven ve Allah'tan çok korkan bir insan cennetle müjdelenebilir. Allah'ı çok seven ve O'ndan çok korkan bir insanın tavrı da kişinin, Allah'ın isteklerini uygulamadaki titizliğiyle kendini belli eder. Allah, Kuran'da pek çok ayette ancak namazı kılan, diğer tüm farzları yerine getiren, çok şükreden, çok bağışlanma dileyen,

malını ve canını Allah yoluna adayan, mümin alametlerini üzerinde taşıyan insanların cennete gideceğini açıklamıştır.

Görüldüğü gibi, cahiliyenin kastettiği manada Kuran'da "kalp temizliği" diye bir ölçü yoktur. Elbette iman edenler iyi niyetli, temiz ahlaklı ve samimi insanlardır ve Kuran'a göre müminler samimi olmakla yükümlüdürler. Ancak cahiliyenin bahsettiği kalp temizliği bu anlamda bir samimiyet değildir. Bu kimselerin kalp temizliği derken kastettikleri her türlü ahlak ve tavır bozukluğunu yaşamasına rağmen, aslında kötü bir niyeti olmadığı yalanını söyleyen insanların öne sürdüğü geçersiz bahanedir. Ve bu, cahiliye toplumunun, vicdanını rahatlatmak ve sorumluluklarından kaçmak için ürettiği bir safsatadan ibarettir. Kişinin kendisini savunmak için kullandığı "kalp temizliği" konusunda neyi ölçü aldığı meçhuldür. Ölçüleri yine cahiliye ölçüleridir ve kişiden kişiye de değişmektedir. Söz gelimi hırsızlık yapan bir insan da kendisine göre masum olabilir. Çünkü kalbinin son derece temiz olduğunu ve yaptığı bu ahlaksızlığı da isteyerek değil, sadece ihtiyaçtan yaptığını düşünüyor olabilir. Ama elbette bu kişi çok hatalı bir mantık içindedir.

O halde şu sonuca varabiliriz: Cahiliye sistemi tamamen sahtekarca temellere dayanır ve Kuran'a göre hiçbir geçerliliği yoktur. Cennete girebilmenin ölçüsü herşeyden önce çok samimi olmak, Allah'a derin bir imanla bağlanmak, Allah'tan başka hiç kimseden korkmamak, Allah'ı çok sevmek, O'ndan başka dost ve yardımcı olmadığını bilmek ve Allah'ın emirlerini samimiyetle uygulamaktır. Kuran'da bu ölçü şöyle ifade edilmiştir:

Cennet de, muttakiler için, uzakta değildir, (o gün) yakınlaştırılmıştır. Bu, size vadolanandır; (gönülden Allah'a) yönelip-dönen (İslam'ın hükümlerini) koruyan, görmediği halde Rahman'a karşı 'içi titreyerek korku duyan' ve 'içten Allah'a yönelmiş' bir kalp ile gelen içindir. "Ona 'esenlik ve barış (selam)la' girin. Bu, ebedilik günüdür. (Kaf Suresi, 31-34)

Cehenneme belirli sayıda insanın gireceğini zannederler

Cahiliye insanların öne sürdükleri bir başka ilkel mantık daha vardır: Cehennemin dar ve kısıtlı bir mekan olduğunu ve buraya ancak belirli sayıda insanın sığabileceğini sanırlar. Ve son derece cahilce ve sapkın mantıklar üretirler. Dünya üzerinde asırlardır gelmiş geçmiş tüm insanların sayısıyla bir kıyaslama yaparak, bu kalabalığın cehennem için çok fazla olduğu kanısına varırlar. Bu durumda da kendilerine sıra gelene kadar daha günahkar ve daha azgın karakterli insanların cehenneme konulacağını ve kendilerinin de cennete gireceklerine inanırlar. Şüphesiz bu hiçbir geçerliliği olmayan sapkın bir mantıktır ve cahiliyenin ortaya attığı bu mazeret baştan sona yanlıştır. Allah sonsuz kudret sahibidir ve örneksiz yaratandır. Dilediği zaman, dilediği yerde, dilediği genişlikte bir mekan yaratabilir. Bu nedenle cehennemin dolması ve kimi insanların sığmadıkları için cennete konulması gibi bir durum asla söz konusu değildir. Bu yalnızca cahiliye ahlakını yaşayan insanların boş ve batıl sözleridir. Kuran'da cehennemin sınırlı bir mekan olmadığı, aksine

inkar edenlerin sayısı ne kadar çok olursa olsun, hepsini alacak ve hatta daha fazlasını dahi soracak kadar geniş bir yer olduğu haber verilmiştir:

O gün cehenneme diyeceğiz: "Doldun mu?" O da: "Daha fazlası var mı?" diyecek. (Kaf Suresi, 30)

Cehennem nedir, sen bilir misin? Ne alıkoyar, ne bırakır. Beşere delicesine susamıştır. (Müddessir Suresi, 27-29)

Her insan hayatı boyunca yaptığı iyi ve kötü tüm işlerden sorumlu tutulacak ve ahirette bu tavırlarının karşılığını eksiksiz olarak görecektir. Bu, Allah'ın sonsuz ve mutlak adaletinin bir gereğidir. Bu nedenle dünya hayatını Allah'tan ve O'nun emirlerini uygulamaktan uzak olarak geçiren kişilerin, -Allah'ın dilemesi dışında- tevbe etmedikleri takdirde ahirette herhangi bir sebeple cehennem azabından kurtulmaları mümkün değildir. Kuran'da, Allah'ın mutlak adaleti şöyle açıklanır:

... Onlar, 'bir hurma çekirdeğindeki iplikçik kadar' bile haksızlığa uğratılmazlar. (Nisa Suresi, 49)

O gün, Allah hak ettikleri cezayı eksiksiz verecektir ve onlar da Allah'ın hiç şüphesiz hak olduğunu bileceklerdir. (Nur Suresi, 25)

CAHİLİYE TOPLUMUNUN ÖNEMLİ BİR ÖZELLİĞİ: İKNA EDİLEMEMELERİ

N ormal bir akla ve şuur açıklığına sahip olan bir insan, kendisine keskin ve akılcı deliller sunulduğu zaman fikri her ne olursa olsun, doğrular karşısında boyun eğer ve hemen ikna olur. Çünkü bir insan olarak her zaman için yanılma ihtimalinin olabileceğinin farkındadır. Bilmediklerini öğrenmenin, yanıldığında kabul edip fikir değiştirmenin insanı küçük düşüreceğini değil, aksine geliştireceğini bilir.

Ancak gördükleri delilleri ve duydukları gerçekleri bu şekilde samimi ve dürüst bir bakış açısıyla değerlendirmeyen insanlar da vardır. Cahiliye sisteminin çarpık mantık örgüsüyle hareket eden bu kimseler, sabit fikirli ve inatçı yapılarıyla dikkat çekerler. Bu insanların öncelikli olarak hedefledikleri şey, doğruyu bulmak ya da yanıldıkları noktaları düzeltmek değildir. Onlar konu her ne olursa olsun, büyük bir yanlış ya da hata içinde olsalar da, kendi bildiklerini karşı tarafa kabul ettirmek ve böylece de kendilerini haklı çıkartmak peşindedirler. Hiçbir zaman yanılabilirliklerine ihtimal vermez, akıllarını şiddetle beğenirler. Bu, kimi insanlarda öylesine bir hal alır ki, gözüyle gördüğü somut deliller dahi kişinin ikna olması için yeterli olmaz. Fakat bu, onların doğru ile yanlış birbirinden ayırt edememelerinden değil, aksine doğru olanı vicdanlarıyla gördükleri halde bile bile anlamazlıktan gelmelerinden kaynaklanmaktadır. Kuran'da cahiliye toplumunun bu özelliğine geçmişteki kavimlerden şöyle bir örnek verilmiştir:

Siz (Müslümanlar,) onların size inanacaklarını umuyor musunuz? Oysa onlardan bir bölümü, Allah'ın sözünü işitiyor, (iyice algılayıp) akıl erdirdikten sonra, bile bile değiştiriyorlardı. (Bakara Suresi, 75)

Her ne pahasına olursa olsun inkarda direten bu insanlara doğruları göstermek, onları ikna etmek için yeterli olmaz. Özellikle de iman etmeleri konusunda, kendilerine gösterilen delillere karşı tamamıyla duyarsız bir tavır sergilerler. Nitekim Kuran'da bu gerçek, "**şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için farketmez; inanmazlar**" ayetiyle bildirilmiştir. (Bakara Suresi, 6)

Peki nasıl olur da aynı akılcı deliller kimi insanlara sunulduğunda onlar hem vicdanen hem de aklen ikna olurken, cahiliye insanları bu durumdan etkilenmezler? Onları bu derece inatçı ve ısrarlı bir tavra sürükleyen şey nedir?

Kuşkusuz ki bu neden, kitabın başından beri önemle üzerinde durulan cahiliye toplumunun dünyaya olan sevgileri ve hırs derecesindeki bağılıklarıdır. Doğruları açıkça gördükleri halde, vicdanlarına baskı yaparak nefislerinin peşinden giderler. Eğer vicdanlarının sesini dinleyip, gördükleri doğrular karşısında teslim olurlarsa, bunun dünya

hırslarını kıracağını ve ahiret inancını getireceğini bilirler. Bu noktaya gelmeyi hiç istemediklerinden dolayı da daha en başından vicdanlarına baskı uygularlar. Peşi sıra gittikleri nefis ise ayetlerde de belirtildiği gibi, Allah'ın dilemesi dışında daima, var gücüyle kötülüğü emreder. (Yusuf Suresi, 53) Bu nedenle nefis, kendisine sığınan ve kendisine teslim olan kişilerin, doğrular karşısında ikna olmamaları için her türlü telkini yapar.

Bunun yanında dünyadan kopmak istemeyen insanların nefislerine yol gösteren negatif bir güç de şeytandır. Kuran'da şeytan'ın insanların doğrular karşısında ikna olmalarını engellemeye çalışacağı şöyle bildirilmiştir:

Dedi ki: "Madem öyle, beni azdırdığından dolayı onlar(ı insanları saptırmak) için mutlaka senin dosdoğru yolunda (pusu kurup) oturacağım. Sonra muhakkak önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım. Onların çoğunu şükredici bulmayacaksın. (Araf Suresi, 16-17)

Kendilerine şeytanı ve nefislerini rehber edinen bu insanların ikna edilememesi, tarih boyunca tüm Peygamberlerin karşılaştıkları ve bu uğurda ciddi şekilde mücadele verdikleri bir durumdur. Her Peygamber cahiliye dinini yaşamakta olan kavimlerine hakkı ve doğruyu getirmiş, ancak iman eden az bir topluluk dışında kalanlar din ahlakını yaşama konusunda ikna olmamışlardır. Bu konuda Kuran'da yer alan en çarpıcı örneklerden biri Nuh Peygamber (as)'ın kavmine ilişkindir. Hz. Nuh (as) gönderildiği cahiliye toplumunun gerçekleri görmesi ve iman etmesi için her türlü yolu denemiştir. Ancak kavmi, kulaklarını parmaklarıyla tıkayacak kadar ileri gitmiş ve ikna olmamakta direnmiştir:

Dedi ki: Rabbim, gerçekten kavmimi gece ve gündüz davet edip-durdum. Fakat benim davet etmem, bir kaçıştan başkasını arttırmadı. Doğrusu ben, Senin onları bağışlayan için her davet edişimde, onlar parmaklarını kulaklarına tıkadılar, örtülerini başlarına çektiler ve büyüklük tasladıkça büyüklük gösterip-direttiler. Sonra onları açıktan açığa davet ettim. Daha sonra (davamı) onlara açıkça ilan ettim ve kendilerine gizli gizli yollarla yanaşmak istedim. (Nuh Suresi, 5-9)

Nuh: "Rabbim, gerçekten onlar bana isyan ettiler; mal ve çocukları kendisine ziyandan başka bir şeyi arttırmayan kimselere uydular." (Nuh Suresi, 21)

Kuran'daki tüm bu ayetlerden de anlaşıldığı gibi, cahiliye toplumunun ikna edilememesi, onların nefislerine uyma, haktan yüz çevirme ve dünyayı tercih etme konusundaki inatlarından kaynaklanmaktadır. Bu nedenle de kendilerine sunulan deliller ne kadar güçlü olursa olsun yüz çevirirler. Bu tutumlarını sürdürebilmek için de çeşitli mazeretler öne sürerler. Allah Kuran'da insanların en çok hangi konularda ikna

edilemediklerini ve bunlara karşı ne tür bahaneler öne sürdüklerini açıklamış ve bu konudaki samimiyetsizliklerini müminlere haber vermiştir.

Ancak bu konuyu incelemeden önce, cahiliye toplumunun ikna olmamak için başvurduğu temel yöntemlerden biri olan demagoji konusunu ele almakta fayda vardır.

Şeytanın cahiliye toplumuna öğrettiği direnme yöntemi: "Demagoji"

Cahiliye toplumunun ikna olmadıkları konularda başvurdukları en temel yöntemlerden biri "demagoji" yapmaktır. "Demagoji"yi, kimi zaman çıkarlarını, kimi zaman gururlarını, kimi zaman da itibarlarını korumak amacıyla başvurdukları dolambaçlı ve samimiyetsiz konuşmaların ve bu konuşmalarda kullandıkları davranışların tümü olarak tanımlayabiliriz. Karşı tarafın haklılığını bastırmak için sürekli söz kesmek, bağırarak üste çıkmak, ardı arkası gelmeyen yalanlarla savunma yapmak en bilinen demagoji yöntemlerinden sadece birkaç tanesidir.

İnkarcılar din ahlakını kavramak için kullanmadıkları zekalarını, demagoji sanatlarını geliştirmek için var güçleriyle kullanırlar. Haklı çıkabilmek ya da menfaat elde edebilmek için olmadık mantıklar üretirler. Ama tüm bunların temelinde yatan asıl amaçları, gerçeklere karşı direnmek, haklı çıkmak ve böylece de vicdanlarını rahatlatacak bir bahane bulmaktır.

Bu yöntem, söz konusu kişilerin tek başlarına geliştirdikleri bir sistem değildir; pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da onlara şeytan rehberlik eder. Kuran'da şeytanın Allah'a karşı ilk nankörlüğünde yine demagojik konuşmalara sığındığına, diğer bir deyişle ilk demagogun şeytan olduğu şöyle haber verilmiştir:

(Allah) Dedi ki: "Ey İblis, iki elimle yarattığıma seni secde etmekten alıkoyan neydi? Büyüklendin mi, yoksa yüksekte olanlardan mı oldun?" Dedi ki: "Ben ondan daha hayırlıyım; Sen beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın." Dedi ki: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan yarattığın beşere secde etmek için var değilim." (Allah) Dedi ki: "Öyleyse ordan (cennetten) çık, artık sen kovulmuş bulunmaktasın. (Sad Suresi, 75-77)

Şeytan, Allah'ın huzurunda "Adem'e secde etmesi" söylendiğinde kibirlenip direnmiş ve sapkın bir mantıkla açıklamalar getirerek demagoji yapmaya kalkışmıştır. Bahane olarak öne sürdüğü şey ise, insanın çamurdan kendisinin ise, kendince ondan daha üstün olan, ateşten yaratılmasıdır. Oysa ki şeytanın asıl amacı itaatsizlik yapmak ve baş kaldırmaktır. Çamur ile ateş arasında kıyas yapması ise, tamamen bir bahanedir.

İşte cahiliye insanının durumu da aynı böyledir. Önce inkar etmeye karar vermiş, ardından buna uygun bahaneler bulmaya girişmiştir. Bu noktada da yaptığı samimiyetsizliği örtbas etme ve vicdanını rahatlatma isteğiyle şeytanın tavrını örnek alarak demagoji kılıfına sığınmıştır.

Şeytan, kendisine uyan bu insanlara içlerindeki "nefislerinin sesi" yoluyla sürekli sinsice demagoji yöntemleri gösterir. Öyle ki insan kendi içinde bir yanda hiç ara vermeden doğruları söyleyen vicdanıyla diğer yanda da daima kötülüğü emreden ve sayısız bahaneler öne sürerek vicdanını susturmaya çalışan, şeytanın sözcülüğünü yapan nefsiyle karşı karşıya kalır. Böylece şeytan her an ve her durumda insanlara yaklaşır ve onları doğru olandan uzaklaştırmaya çalışır.

İşte dünyanın her neresinde ve hangi dönemde yaşamış olursa olsunlar insanların din ahlakını yaşamamak için öne sürdükleri mazeretlerin ve kullandıkları tüm taktiklerin yüzyıllardır neredeyse "kelimesi kelimesine" hep aynı olmasının sebebi de budur. Kuran'da bu gerçek şöyle haber verilmiştir:

Onlar bunu (tarih boyunca) birbirlerine vasiyet mi ettiler? Hayır; onlar, 'azgın ve taşkın (tağiy)' bir kavimdirler. (Zariyat Suresi, 53)

Hayır; onlar, geçmiştekilerin söylediklerinin benzerini söylediler. (Müminun Suresi, 81)

Ancak burada şu önemli noktayı belirtmekte fayda vardır. Şeytan, yaratılmış tüm insanlar, melekler ve cinler gibi Allah'ın hakimiyeti ve kontrolü altında olan bir varlıktır. Cahiliye toplumlarında sanıldığı gibi, kendine ait bir gücü yoktur. Bir imtihan vesilesi olarak faaliyetlerini sürdürmesine, Allah izin vermektedir. Allah bu gerçeği ayetlerde şöyle açıklar:

Dedi ki: "Rabbim, öyleyse onların dirileceği güne kadar bana süre tanı." Dedi ki: "Öyleyse, sen (kendisine) süre tanınanlardansın." "Bilinen günün vaktine kadar." Dedi ki: "Rabbim, beni kışkırttığın şeye karşılık, andolsun, ben de yeryüzünde onlara, (sana başkaldırmayı ve dünya tutkularını) süsleyip-çekici göstereceğim ve onların tümünü mutlaka kışkırtıp-saptıracağım." "Ancak onlardan muhlis olan kulların müstesna." (Allah) Dedi ki: "İşte bu, Bana göre dosdoğru olan yoldur." "Şüphesiz, kışkırtılıp-saptırılmışlardan sana uyanlar dışında, senin Benim kullarım üzerinde zorlayıcı hiçbir gücün yoktur." (Hicr Suresi, 36-42)

Tarih boyunca pek çok topluluk kendilerine Allah'ın emirleri ve yükümlülükleri hatırlatıldığında şeytanın klasik demagoji yöntemlerine başvurmuş ve böylece gerçeklerden kendilerince kaçabileceklerini düşünmüşler, ancak kendilerini kandırmaktan başka birşey elde edememişlerdir. Kuran'da, inkar edenlerin bu psikolojileri ve ne tür demagojik konuşmalarla kendilerini kurtarmaya çalışacakları önceden bildirilmiş ve insanların ikna olmamakta kullandıkları bu metodlara dikkat çekilmiştir.

Ölümün yakın olduğuna ikna edilememeleri

Cahiliye toplumu insanlarını, ölümle her an karşılaşabilecekleri konusunda ikna etmek mümkün değildir. Bu kadar kesin ve açık bir gerçek olmasına rağmen, insanların büyük bir kısmı ölümün yakınlığını unutmaya çalışırlar. Çünkü ölüm, delicesine bağlı oldukları dünya hayatını yok eder, din ahlakının uygulanması gerektiğini hatırlatır, cehennem gerçeğini karşılarına çıkarır. Kaçmak için ise "düşünmemek" tek yöntemleridir.

Ölümü düşünmeyen ve özenle bu konudan kaçan cahiliye halkı, ölüme karşı adeta bir isyan hali içerisinde. Ölenlerin ardından "gencecik yaşında ölüverdi", "keşke o ölmeseydi de ben ölseydim", "hayatının baharındaydı" gibi akılsızca yorumlar yaparak büyük bir hata içine düşerler. Ölümün Allah'ın emri olduğunu ve Allah'ın herşeyi hayırla ve bir kader üzerine yarattığını düşünmezler. Ayrıca kendilerini düşünmemeye o kadar çok alıştırmışlardır ki, çoğu zaman bu tarz ifadelerin Allah'ın takdirine karşı bir isyan olduğunun ve bu tavırlarının karşılığının çok şiddetli olabileceğinin dahi farkına varmazlar.

Cahiliye toplumlarında ölüm konusunda daha pek çok cahilce yorum vardır. Örneğin; onlara göre yaşlı ve hasta birinin ölmesi son derece makuldur. "Kurtuldu" diyerek ölümünü tasdik ederler. Bu tarz ölümlerin "sıralı" ölüm olduğunu düşünürler. Özellikle yaşlı birinin hiçbir acı çekmeden yatağında uyurken ölmesi, onlara göre olağan, hatta "güzel" bir ölümdür. Ancak genç birinin ani ölümünde aynı şeyi düşünmeleri hemen hemen imkansızdır. Oysa onun da eceli genç yaşta ölmektir; ama bunu asla anlayamazlar. Üstelik yatağında uyurken ölen insanın huzur içinde öldüğüne dair de hiçbir delilleri yoktur. Allah iman edenlerin canlarının huzur içinde alınacağını bildirmiş, ancak inkar edenlerin daha ölüm anındayken dahi çok şiddetli acı çekmeye başladıklarını haber vermiştir. Dolayısıyla yatağında ölümle buluşan bir insan eğer inkarcı ise, melekler sırtına vurarak canını almışlardır ve dünyadaki diğer insanlar fark edemese de onlar başlarına gelecek büyük azabın nasıl şiddetli olacağını çoktan anlamışlardır.

Cahiliye ahlakına sahip insanların bir başka cahilce iddiaları da, ölümün birtakım olaylar zincirinde gerçekleştiğini düşünmeleridir. Örneğin; bir araba kazasında ölen biri için "o yola girmeseydi ölmezdi" diye düşünürler. Kuran'da Peygamberimiz (sav) dönemindeki inkarcıların ölen kişiler için **"Yanımızda olsalardı, ölmezlerdi, öldürülmezlerdi"** (Al-i İmran Suresi, 156) dedikleri haber verilmiş ve insanlar bu sapkın mantığa karşı uyarılmışlardır. Çünkü hiçbir ölüm asla tesadüfi olarak gerçekleşmez. Daha o kişi dünyaya gelmeden önce ne zaman, nerede ve nasıl öleceği Allah Katında bellidir. Allah bu gerçeği, **"Sizin aranızda ölümü takdir eden Biziz ve Bizim önümüze geçilmiş değildir"** ayetiyle bildirmiştir. (Vakıa Suresi, 60)

Bu insanlar için, yakın çevrelerinden özellikle de henüz yaşı genç bir tanıdıklarının ölümü, ani ve beklenmedik bir durumdur. Bu kişinin özellikle, bir kaza ya da ağır bir hastalık sonucu ölmüş olması, genç ve sağlıklı görülen bedeninin tanınamayacak hatta bakılamayacak hale gelmesi, ölümü unutmak isteyen bu tip insanlara büyük bir darbe olur. Daha bir-iki gün önce beraber oldukları bir insanı, yol kenarında, geçirdiği bir trafik kazası

sonucu tanınmayacak bir halde yerde yatarken görmeleri, daha sonra da bu kişinin siyah bir naylon torbanın içine konulup morga götürülmesi, bu zihniyette bir insanın unutmaya çalıştığı birçok şeyi aklına getirir. Çünkü ayaklarından ve kafasından tutularak taşınıp morga kaldırılan bu insan belki de, bir gün öncesine kadar işlerinde nasıl yeni girişimler yapacağı, hayatta ne tür başarılarla imza atacağı gibi konulardan bahsetmekte ve aynı kendisi gibi ölümü kendisinden çok uzaklarda görmekteydi. Oysa şimdi bu kimsenin belki de bir zamanlar oldukça beğendiği bedeni, kokuşmaması amacıyla bir an önce morga kaldırılacak ve orada diğer ölülerin bulunduğu soğuk dolaba terk edilecektir. Bir iki gün içinde de beyaz bir bezin içine sarılarak kendisi için açılan çukurun içine atılacaktır. İdealleriyle, dünyaya bakış açısıyla kendisine çok benzeyen bir insanı bu durumda görmek kişinin kalbini bir anda korkuyla doldurur. Çünkü kendisi de bir gün bu duruma düşecek, hiç beklemediği bir anda ölümle karşılaşacaktır.

Ancak cahiliye toplumundaki çoğu kişi için bu korku, çok kısa sürer. Aradan az bir süre geçmeden umursuz zihniyetlerine yeniden geri döner ve ölümü yine kendilerinden uzak görmeye başlarlar. İşlerinin başına dönüp tekrar para kazanmaya ya da kendi deyimleriyle "hayatın gerçekleriyle yüzyüze gelmeye" başlamalarıyla birlikte eski yapılarına geri dönerler. Sanki bir süre önce ölümle burun buruna gelen kimseler kendileri değilmişcesine, ölümü hafife alan demagojik konuşmalar yapmaya başlarlar. "Yalan dünya işte, insanlar bir varmış bir yokmuş..." ya da "ölümlü dünya, yok olup gitti işte!" gibi anlamsız konuşmalar yapar, ancak söyledikleri sözün ne manaya geldiğini dahi düşünmezler. Kimileri de "ölenle ölünmez, bak hayat tüm hızıyla devam ediyor", "ölen ölür, kalan sağlar bizimdir" gibi laflarla "madem ölüm herşeyi kesip bitiriyor, öyleyse biz de işimize dönüp 'iki günlük dünya'nın tadını çıkarmaya bakalım" şeklinde son derece çarpık çıkarımlarda bulunurlar. Bu yolla, birbirlerine ölümlü dünyada hiçbir şeyi kafalarına takmamalarını ve ölümü bir daha asla düşünmemek gibi kendilerine büyük kayıp getirecek telkinlerde bulunurlar.

Ölümün yakınlığını unutmak için yaptıkları bir başka çirkin tavır da "ölenle ölünmez" deyip, ölümü akıllarından uzaklaştırır uzaklaştırmaz, yakınlarından kendilerine kalan mirasın miktarını araştırmaya başlamalarıdır. Ölümünden bile yine dünyaya bağlanacak sonuçlar çıkaran bu insanlara, belki de o mirası harcamaya vakit dahi bulamadan ölümle karşılaşabileceklerini anlatmak ise mümkün olmaz.

Hayatları boyunca ölümden ve ölümü düşünmekten mümkün olunca uzak yaşamaya çalışan bu insanların ısrarla gözardı ettiği büyük gerçek ise, ölümün aslında her insanla her an beraber olduğu ve ölümden kaçmanın asla mümkün olmadığıdır. Her insan muhakkak Allah'ın takdir ettiği vakit geldiğinde ölümle buluşacak, öldükten sonra tekrar dirilecek ve dünyada yaptıklarından hesaba çekilecektir. Dolayısıyla cahiliye ahlakını yaşayan bir kısım insanların kendilerini kandırmak için ölümü düşünmekten kaçınmaları, hiçbir şeyi değiştirmemektedir. Bu gerçek Kuran'da şu şekilde bildirilmiştir:

Her nerede olursanız, ölüm sizi bulur; yüksekçe yerlerde tahkim edilmiş şatolarda olsanız bile. Onlara bir iyilik dokunsa: "Bu, Allah'tandır" derler; onlara bir kötülük dokunsa: "Bu sendendir" derler. De ki: "Tümü Allah'tandır." Fakat, ne oluyor ki bu topluluğa, hiçbir sözü anlamaya çalışmıyorlar? (Nisa Suresi, 78)

Kuran'ın hak kitap olduğuna ikna edilememeleri

Tarih boyunca gelmiş geçmiş tüm cahiliye toplumlarında dikkati çeken bir başka özellik, insanların çoğunun kutsal kitapların Allah tarafından indirildiğine ikna edilememiş olmalarıdır. Bunun altında yatan asıl amaçları, yine din ahlakını yaşamaktan kaçmaya çalışmalarıdır. Çünkü bu kitapların Allah tarafından indirilmiş hak kitaplar olduğunu kabul etmeleri, hak dini ve onun getirdiği yükümlülükleri de sonuna kadar kabul etmelerini gerektirecektir. Oysa onlar vicdanlarını kapatarak, nefislerinin peşi sıra gidebilmek ve ahirette hesap vereceklerini unutarak yaşamak isterler. Bu nedenle, gerçekleri görseler de sonuna kadar direnirler.

Cahiliye toplumlarının tarih içerisinde İncil'e, Tevrat'a ve Zebur'a karşı gösterdikleri bu geleneksel tutumları, Kuran'ın hak kitap olduğuna ikna edilememeleriyle de kendini göstermiştir. Peygamberimiz (sav), kavminin Kuran'a iman etmesi için her yolu denemiş ama içlerinden bir kısmı ikna olmamakta direnmişlerdir. İnkarda karar kılmış ve kayıtsız kalmışlardır. Ancak bir yandan da vicdanlarında oluşan rahatsızlığı giderebilmek için çeşitli yöntemlere başvurmuşlardır. Kuran'da bu demagojik konuşmalarından bazılarına şöyle yer verilmiştir:

İnkâr edenler dediler ki: "Bu (Kur'an) olsa olsa ancak onun uydurduğu bir yalandır, kendisi düzüp uydurmuş ve ona bir başka topluluk da yardımda bulunmuştur." Böylelikle onlar, hiç şüphesiz haksızlık ve iftira ile geldiler. Ve dediler ki: "Bu, geçmişlerin uydurduğu masallardır, bir başkasına yazdırmış olup kendisine sabah akşam okunmaktadır." (Furkan Suresi, 4-5)

"Hayır" dediler. "(Bunlar) Karmakarışık düşlerdir; hayır, onu kendisi uydurmuştur; hayır o bir şairdir. Böyle değilse, öncekilere gönderildiği gibi bize de bir ayet (mucize) getirsin." (Enbiya Suresi, 5)

Görüldüğü gibi, Kuran'ın üstünlüğüne şahit oldukları halde, Peygamberimiz (sav)'e kendi düşük akıllarınca şairlik, büyücülük gibi iftiralar yöneltmiş, hatta Kuran'ı kendisinin yazdığı yalanını dahi söylemişlerdir. Allah Katından hiçbir bilgileri olmadığı halde zanlarda bulunmuş, Allah adına yalan söylemiş ve iftiralarda bulunmuşlardır. Kuşku yok ki, aslında kendileri de Kuran'ın Allah Katından indirilen hak kitap olduğunu çok iyi bilmektedirler. Ya da bu mübarek insanın ne şair ne de büyücü olmadığına, aksine son derece güzel ahlaklı, samimi ve dürüst bir insan olduğuna en başta kendileri şahittirler. Ama bu bölümün

başında da belirttiğimiz gibi, cahiliye insanları bu şekilde mazeretler öne sürerek kendilerini inkarda sabit kılmak, çevrelerinde taraftar toplamak ve böylece vicdanları üzerinde oluşan baskıyı kendi düşük akıllarınca hafifletmek isterler.

Cahiliye toplumunun bu mantık çarpıklıkları ve hiçbir dayanağı olmayan demagojik konuşmaları ise, Kuran'da çok keskin bir biçimde yanıtlanmıştır ve bu konuşmalar dolayısıyla ahirette alacakları karşılık da açıkça bildirilmiştir:

Hiç şüphesiz o (Kur'an), şerefli bir elçinin kesin sözüdür. O, bir şairin sözü değildir. Ne az inanıyorsunuz? Bir kahinin de sözü değildir. Ne az öğüt alıp-düşünüyorsunuz? Alemlerin Rabbinden bir indirilmedir. (Hakka Suresi, 40-43)

Yoksa: "Onu kendisi uydurup-söyledi" mi diyorlar? Hayır; onlar iman etmiyorlar. "Şu halde, eğer doğru sözlüler iseler, benzeri bir söz getirsinler." (Tur Suresi, 33-34)

Bu Kur'an, Allah'tan başkası tarafından yalan olarak uydurulmuş değildir. Ancak bu, önündekileri doğrulayan ve kitabı ayrıntılı olarak açıklayandır. Bunda hiç şüphe yoktur, alemlerin Rabbindendir. Yoksa: "Bunu kendisi yalan olarak uydurdu" mu diyorlar? De ki: "Bunun benzeri olan bir sûre getirin ve eğer gerçekten doğru sözlüyseniz Allah'tan başka çağırabildiklerinizi çağırın." Hayır, onlar ilmini kuşatamadıkları ve kendilerine henüz yorumu gelmemiş bir şeyi yalanladılar. Onlardan öncekiler de böyle yalanlamışlardı. Zulmedenlerin nasıl bir sonuca uğradıklarına bir bak. (Yunus Suresi, 37-39)

CAHİLİYENİN İLKEL MANTIĞINDAN UZAKLAŞMAK

B aştan beri üzerinde durduğumuz gibi, cahiliye insanların dünyaya yönelik yaptıkları hesaplar tutmamış ve bir türlü içinden çıkıp kurtulamadıkları bir sıkıntıya düşmüşlerdir. Dünyada teknik olarak olabilecek en mükemmel şartlar altında yaşasalar dahi, gerçek huzuru, gerçek mutluluğu yakalayamamış olmanın verdiği rahatsızlıktan kurtulamamışlardır. Bu ilkel hayat tarzından, monotonluktan, boşluktan, amaçsızlıktan, sıkıntılardan ve korkulardan kurtulabilmelerinin tek yolu vardır. Kuran'da bu önemli sırra şöyle dikkat çekilmiştir:

... Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur. (Rad Suresi, 28)

Ayette haber verildiği gibi, bir insanın gerçek anlamda huzura ve rahatlığa kavuşması, ancak Allah'ı anması, O'nun razı olacağı şekilde bir hayat sürmesiyle mümkün olur. Kuran'ın bu sırrından habersiz olan cahiliye toplumu ise içerisine düştüğü durumun kendilerince "hayatın bir gerçeği" olduğuna, bundan kurtuluş olmadığına inanır. Oysa bu onların yaptığı seçimin bir sonucudur ve çarpık mantıklarının getirdiği ahlaki bozukluklarının bir neticesidir. İman edenlerin hayatında ise bu tür sıkıntılar ve acılara hiç yer yoktur. İşte inanan ve bu önemli sırrın bilincinde olan müminlere düşen görev de, bu kimselere "cahiliye sisteminin sunduğu bu ilkel mantıktan arınmanın ve hem dünyada hem de ahirette güzel bir hayatla yaşamının" yolunu göstermektir. Diğer bir deyişle, Allah'ın tüm insanlara indirdiği Kuran'a uymaya davet etmektir.

İlk olarak hatırlatılması gereken çok önemli bir konu vardır: Söz konusu insanlar, başta cahiliye sistemini benimsedikleri için sonuna kadar bu sistemi yaşamak zorunda olduklarını düşünürler. Bu sistemden kurtuluşun mümkün olabileceğini anlayamazlar. Bu yüzden bu kişilere anlatılması gereken ilk konu budur. Aksine Kuran ahlakıyla tanışmadan önce her insan cahiliye toplumlarının değer yargıları doğrultusunda yetiştirilmiş ve bu bakış açısıyla yaşamını sürdürmüş olabilir. Önemli olan kendilerine din ahlakını yaşamaları gerektiği anlatıldığında içinde bulundukları durumu fark etmeleri ve cahiliye toplumundan koparak, Kuran'a sarılmalarıdır. Nitekim Allah'ın kitapları ve elçileri vasıtasıyla insanları uyarmasının amacı da budur zaten; ataları uyarılmamış ve böylece cahil kalmış toplulukların uyarılıp, din ahlakına davet edilmesi ve böylece doğru yolu seçmelerinin sağlanması. Allah peygamberlerini görevlendirerek tarih boyunca yaşamış olan tüm cahiliye toplumlarının uyarılmasını sağlamış ve onlara içinde bulundukları bu cahillikten kurtulmaları için sayısız fırsatlar sunmuştur.

Üzerinde durulması gereken bir başka önemli nokta ise şudur: Allah cahiliye toplumunda yaşayan kimselerin samimi olarak iman etmeleri ve Kuran ahlakını yaşamaları

durumunda geçmişte yapmış oldukları her türlü günahı affedebileceğini vaat ederek, cahiliye sisteminden kopup ayrılmalarının yolunu açmıştır.

Cahiliye toplumunun düşüncelerini, inançlarını, yaşam tarzını terk edip iman eden bir kimsenin Allah Katında bağışlanacağı müjdelendiği gibi, müminler de bu kimseleri geçmişte yaptıklarından dolayı yargılamazlar. Bu kişinin yaptıklarının tüm karşılığı, Allah'a aittir. Müminler bir insanı, halihazırdaki ahlakına ve tavrına göre değerlendirirler.

Görüldüğü gibi Allah cahiliye toplumundan ayrılıp, din ahlakını yaşamayı son derece kolay kılmıştır. Bu durumda yapılacak en akılcı davranışın Kuran'a uymak olduğu açıktır. Bir yanda sıkıntı içinde geçirilen 60-70 senelik bir cahiliye hayatı ve bunun ardından karşılaşılabilecek sonsuz cehennem azabı; diğer yanda ise, dünya nimetlerinden en temiz şekilde faydalanan, en güzel ahlaklı insanlarla birlikte, en güzel ortamlarda yaşanan bir yaşam ve kavrayışımızın ötesindeki güzelliklerle dolu ebedi cennet hayatı. Elbette mantıklı tek seçim, Kuran ahlakını yaşamak ve buna karşılık Allah'ın sunduğu güzelliklere kavuşmaktır. Bunun yanında nefislerine uymaktan vazgeçip, vicdanlarını devreye sokan kimseler, bunun sadece mantıken değil aynı zamanda vicdanen de en doğru tercih olduğunu görecektir. Çünkü bizi yaratan, çevremizi sonsuz nimetlerle donatan ve bu gerçeğin şuuruna varıp Kendisi'ne şükrettiğimiz takdirde, sonsuz cennet hayatını vereceğini vaat eden Rabbimize yönelmek, kuşku yok ki vicdana ve insan yaratılışına en uygun davranıştır.

Ancak tüm bunlara rağmen, Kuran ahlakını yaşamakta tereddüt eden kimseler de olabilir. Kuran'da, **"Hayır; siz çarçabuk geçmekte olanı (dünyayı) seviyorsunuz. Ve ahireti terkedip-bırakıyorsunuz."** (Kıyamet Suresi, 20-21) ayetleriyle, bu kimselerin, kendilerince daha yakın gördüklerinden dolayı dünya hayatına bağlandıklarından bahsedilmektedir.

Bu noktada, halen kararsızlık içinde bocalamakta olan bu insanlara Kuran'da tavsiye edilen ise **"ölümü düşünmeleri"**dir. Çünkü belki de hiç son bulmayacakmışcasına bağlandığı dünyanın bir gün mutlaka geride kalacağını düşünen kişinin akli başına gelecektir. Söz konusu kişi düşündüğünde görecektir ki, belki de ani bir kaza ya da beklenmedik bir hastalık burada bahsedilen 60-70 yıllık bir ömre bile ulaşmadan, henüz yirmili otuzlu yaşlardayken ölümüne neden olacaktır. Böyle bir durumda bu insan, diplomalarını, malını, mülkünü, fabrikalarını, evini, arabasını, ailesini, çocuklarını, kısacası herşeyini dünyada bırakarak toprağın altına girecektir. Çok kısa bir süre içerisinde geriye birkaç kemik parçasından başka bir şeyi kalmayacak olan bu insanın, dünya hayatından, beraberinde ahirete götürdüğü tek şey, Allah için yapıp kazandıkları olacaktır.

Bu nedenle cahiliye sistemini yaşayan kimselerin de bu açık gerçeği bir an önce görmeleri gerekir. Çünkü ölümden sonra her insanın kesin olarak karşılaşıacağı gerçek, ahiretin varlığıdır. Orada herkes dünya hayatında yaptıklarının eksiksiz olarak karşısına çıktığına şahit olacaktır. Allah'ı unutanlar, **"Öyleyse bu (azap) gününüzle karşılaşmayı unutmanıza karşılık azabı tadın. Biz de sizi gerçekten unuttuk; yaptıklarınıza karşılık ebedi azabı tadın."** (Secde Suresi, 14) ayeti gereği cehenneme sevk edilecek ve sonsuza kadar tek bir dostları ve yardımcıları dahi olmadan orada azap içinde yaşayacaklardır.

Kendilerine Kuran ahlakı anlatıldığında Allah'ın davetine uyup samimi bir tevbe ile tevbe eden ve Kuran'a tabi olanlar ise, hem dünya hayatında hem de ahirette kurtuluşa ereceklerdir:

Rableri Katında dileycekleri herşey onlarındır. İşte bu, ihsanda bulunanların ödülüdür. Çünkü Allah, onların (dünyada) yaptıklarının en kötüsünü temizleyip-giderecek ve yaptıklarının en güzeliyle ecirlerini verecektir. (Zümer Suresi, 34-35)

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

SONUÇ

K kitap boyunca cahiliye ahlakını taşıyan insanların hayata bakış açılarına, yaşama amaçlarına, değer yargılarına, mantık örgülerine, inançlarına, korkularına ve karakter yapılarına yer verdik. Tüm bundaki amaç, Kuran ahlakından uzak yaşamamanın kişileri nasıl "ilkel bir mantığa" ve bundan kaynaklanan ilkel yaşam ve zihniyete sürüklediğini ortaya koymaktı. Ancak daha da önemlisi, bu hayatı benimseyen insanlara, yaptıkları tercihin hem dünyada hem de ahiret hayatlarında nasıl büyük kayıplara mal olacağını göstermekti.

"Eğer hak, onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olsaydı hiç tartışmazsınız, gökler, yer ve bunların içinde olan herkes (ve herşey) bozulmaya uğradı. Hayır, Biz onlara kendi şan ve şeref (zikir)lerini getirmiş bulunuyoruz, fakat onlar kendi zikirlerinden yüz çeviriyorlar" ayetiyle Allah, cahiliye sisteminin istek ve tutkularıyla hareket edenlerin karşılaşacakları sonun mutlaka hüsrana olduğunu haber vermiştir. (Müminun Suresi, 71) Bu hüsrandan kurtulmanın ise tek bir yolu vardır: Kuran ahlakını yaşamak. Çünkü Kuran ahlakı, insanlara **"asıl şan ve şereflerini"** kazandırır. İnsanları içine hapsedikleri cahillikten, ilkel mantık örgülerinden, sıkıntılı ortamlardan, olumsuz karakter özelliklerinden, asılsız korkulardan, sapkın inançlardan ve tüm bunların sebep olacağı sonsuz bir cehennem azabından kurtarır. Bunların yerine temiz bir akıl, güzel bir ahlak, cennet benzeri huzur dolu ortamlar, ve en önemlisi de sonsuz nimetlerle dolu sonsuz bir cennet hayatı kazandırır.

İşte bu kitabın yazılış amacı da, hem cahiliye insanların içerisine düştüğü **"karanlık ortamı"**, hem de Kuran ahlakı sayesinde yaşanan **"güzel hayatı"** açıkça ortaya koyduktan sonra, insanları üstün bir hayat sunan Kuran ahlakına davet etmektir. Kuran'a uyan insan kurtuluş bulacaktır. Allah **"Sizi karanlıklardan nura çıkarması için kuluna apaçık ayetler indiren O'dur..."** (Hadid Suresi, 9) ayetiyle, Kuran ahlakını yaşamamanın insanları kurtuluşa ulaştırdığını haber vermektedir.

Bu kitap, cahiliye toplumuna İslam ahlakının bir tebliği ve hatırlatmasıdır. **"Şüphesiz, bu bir öğüttür. Artık dileyen Rabbinin bir yol bulabilir"** (Müzzemmil Suresi, 19) ayetiyle de belirtildiği gibi, dileyen Kuran ayetleri doğrultusunda verilen öğütlere uyar. İnsanın bu dünyada geçireceği süre çok kısadır; istisnasız her insan için "göz açıp kapayıncaya kadar" geçecektir. Kendini bütünüyle bu kısa süreye adanarak sonsuz bir azabı göze almak ise kuşkusuz kişinin kendisi için yapabileceği en büyük akılsızlıktır. Ebedi kurtuluşun tek yolu bir an önce cahiliye ahlakının tüm pisliklerinden kurtularak Allah'ın davet ettiği din ahlakına uymaktır. Bu kitabı okuyan tüm insanlardan beklenen de, bu en doğru seçimi yapmalarıdır.

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 300 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrin teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrin teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılabileceğini, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrin teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorisin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrin teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemiştir. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılabilecekti ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."
(Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. (*"New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330*)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoglunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilmemektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10⁹⁵⁰'de 1'dir.

Ancak matematikte 10^{50} 'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığını anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184*)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

*Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdır. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrım teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrım teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler" in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşıırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "**ara-geçiş formu**" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün

sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrin teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrinciler, insanların sözde ilk maymunu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "*The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt*", *Nature*, c. 258, s. 389)

Evrinciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırır. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecus*lar'dan daha gelişmişlerdir. Evrinciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "*Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr*", *Scientific American*, Aralık 1992)

Evrinciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time*, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorisinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açık ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemten geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri

gelişmiş cihazlarla karıştırırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücrelerini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskopunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Yüce Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur**. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemten sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgidен sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıkl, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu

göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojiye çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ısı ısı renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağın yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcı'nın eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrin Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitilmiş insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu

durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlarıdır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülediklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyüünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyüünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "**büyü**"den başka bir açıklaması yoktur. Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücülerini" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücülerini yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına

karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyüün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler" in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

**Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)**

Allah, Kuran'da, din ahlakından uzak olan insanları "cahil" olarak isimlendirir. Burada kullanılan "cahil" sıfatı, halk arasında bilinenden farklı bir anlam içerir. Halk arasındaki cahil tanımlaması, genellikle okuma yazma bilmeyen, iyi bir eğitimi ve tahsili olmayan, görgüden yoksun insanlara yapılan bir yakıştırmadır.

Kuran'da ifade edilen cahillik ise kişinin, yaratılış amacından, Yaratıcımızın vasıflarından, kendisine gönderilen kitaptaki bilgi ve hikmetten, sonsuz yaşamını ilgilendiren konulardan habersiz olması ve bu cehaletin doğurduğu şuarsuz bir yaşam biçimini benimsemesidir.

Cahiliye insanına göre, dünya hayatı insanlar arasındaki bir yarış ve çekişmeden ibarettir. Başarılı ve güçlü olmak için, kişinin her zaman öncelikli olarak kendisini düşünmesi ve bencilce hareket etmesi temel prensiptir. Bu hayat şeklinin ne denli ilkel ve çarpık olduğu ise ancak Kuran'da belirtilen yaşam biçimi, üstün düşünce ve ahlak yapısı ile kıyaslandığında ortaya çıkar.

Bu kitabın amacı da, bu kıyası belirginleştirerek, "cahiliye toplumları"nın din ahlakından uzak olmalarından dolayı nasıl "ilkel bir mantık" içerisine düştüklerini gözler önüne sermektir. Ayrıca bu mantığın getirdiği ahlak modelini her yönüyle ortaya koymak ve bu yapıdan kurtulmanın tek çözümünün de ancak Allah'ın insanlar için seçip beğendiği din ahlakına uymakla mümkün olduğunu göstermektir.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 63 ayrı dile çevrilen 300'ü aşkın eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

